

Chân Tình

Hoàng Thu Dung

Nắng đã lên cao, những tia nắng xuyên qua khe lá lung linh trên mặt đất, nhìn vui vui. Phía trong nhà, một tràng cười bay văng ra phá tan không gian im lặng ngoài vườn, làm nhóm người quay vào nhìn một cách tò mò.

Thúy An im lặng ngắm cụm mai vàng trước mặt, bên cạnh cô, Hạ Linh cứ đứng bồn chồn ngó ra ngõ, vẻ mặt cau có khó chịu, thỉnh thoảng cô thở hắt một cách bức dọc, khiến Thúy An phì cười:

- Cười lên chút đi, chị cứ nhăn nhó như vậy, bác Lâm tưởng chị không thích đến đây đó.

Hạ Linh càu bàu:

- Cười không nổi rồi, một lát ổng tới chắc chị về quá.

- Đừng làm vậy, kỳ lắm.

Hạ Linh không nói gì, chỉ phẩy tay một cách nóng nảy, rồi đứng im. Thúy An mỉm cười với vẻ hiểu biết, nhưng không thông cảm, cô thấy ngại cho anh Lộc ghê.

Sáng nay nhà thơ Quan Trác mời đám bạn thơ đến dự tiệc, Hạ Linh kéo Thúy An theo, dù cô không phải là thành viên trong nhóm thơ, mà cũng chả biết gì về thơ. Cô chỉ đi theo Hạ Linh cho có bạn mà thôi.

Lúc cô đến nhà Hạ Linh thì hai vợ chồng đang cự nhau về chuyện ai đi ai ở nhà. Đúng hơn là Hạ Linh phản đối chuyện hai vợ chồng cùng có mặt trong buổi tiệc, mặc cho chị Linh nói, thấy anh Lộc cứ tỉnh bơ, không biết có đi hay không.

Nhóm người đứng dưới gốc dừa gọi Hạ Linh đến nhập bọn, nhưng cô quay lại từ chối, và tiếp tục về mặt cau có.

Ngoài ngõ có tiếng xe thắng lại, Thúy An tò mò ngó ra. Cô thấy anh Lộc dẫn xe vào, đi với một người bạn, Thúy An không biết người đó nhưng cô nghĩ anh Thúy An đến đây với tư cách giống cô, nghĩa là anh Lộc kéo đi cho có bạn.

Hạ Linh nhìn ra, rồi quát khê:

- Đồ lì lợm.

Thúy An kéo tay cô:

- Chị đừng nhăn vậy kỳ lắm, coi chừng người Thúy An nhận ra hai người mâu thuẫn nhau đó.

Phía ngoài ngõ, anh Lộc đang đi vào, anh ấy không rẽ về phía đám người đang đứng ngoài vườn mà đi thẳng vào nhà, như không thấy chị Linh. Tự nhiên Thúy An phì cười, anh Lộc này ghê thật, không thèm trả lời vợ một tiếng, nhưng nói đi là cứ đi, chị Linh tức nhưng chẳng làm gì được.

Phía trong nhà, bàn tiệc đã chuẩn bị xong, chú Quan Trác mời mọi người vào nhà. Bàn tiệc đặt trước hàn hiên nhìn ra sân, trông cũng hay hay. Không biết sắp xếp thế nào mà anh Lộc ngồi đối diện chị Linh, ngẩng lên là tia mắt chạm nhau, nghĩ thấy tức cười.

Mọi người nói chuyện như pháo nổ, chẳng ai để ý đến không khí căng thẳng ngấm ngấm giữa chị Linh với anh Lộc. Đến giữa buổi tiệc, chú Quan Trác đứng dậy ngâm thơ, sau đó là nhiều người khác. Anh Lộc ngâm bài thơ mà anh giới thiệu mới sáng tác, cũng hay.

Ban đầu Thúy An thấy như vậy cũng hay, nhưng từ từ cô đâm ra chán, cô ngồi yên, chăm chú nhìn ông nhà thơ đang nhắm mắt ngâm bài thơ dài dần dặt, rồi bỗng cười một mình, phong cách của dân văn nghệ lạ quá, cô không quen.

Chú Quan Trác chợt đứng dậy, đến ngồi xuống cạnh Thúy An, đưa cho cô ly rượu nhỏ:

- Nào con gái, uống với chú một ly nào.

Thúy An giương mắt nhìn ông, ngạc nhiên kinh khủng, có chuyện mời con gái uống nữa sao, điều này cô không tưởng tượng nổi.

Có lẽ cử chỉ của cô làm mọi người làm lạ, ai cũng nhìn cô. Hạ Linh vội lên tiếng:

- Nó không biết mấy chuyện này đâu chú ơi, để con uống thay cho.

- Sao không biết chứ, bây giờ con gái tiến bộ lắm, phải biết xã giao chứ.

Hạ Linh cười khi:

- Nó còn khờ lắm chú, mấy chuyện này nó không biết thiệt mà.

- Không biết thì tập cho biết.

Vừa nói ông vừa đưa ly đến trước mặt Thúy An, làm cô hoảng hồn né sang một bên. Cử chỉ cô làm mọi người cười rần lên.

Chú nói như khoe:

- Cái này là rượu hoa hồng, chú ngâm để đãi khách quý, con uống thử xem, ngon lắm.

"Ngon thì chú để dành một mình đi, bắt con uống làm gì" - Thúy An nghĩ thầm một cách tinh nghịch, nhưng cô lắc đầu với vẻ cương quyết. Hạ Linh huých tay cô, nói nhỏ:

- Uống chút đi, từ chối bất lịch sự lắm.

- Thôi em không dám, đắng lắm, em uống nước ngọt được không?

Chú Quan Trác xua tay:

- Uống nước ngọt thế nào được chứ? Phải thử rượu hoa hồng của chú để thấy được vị ngọt của đời con gái ạ.

Thúy An lắc đầu thì chợt người bạn của anh Lộc lên tiếng:

- Con tình nguyện uống thế cô Thúy An, được không chứ?

Mọi người nhìn anh Thúy An, cười tùm tùm. Chú Quan Trác lập tức đứng dậy, bước qua anh ta vỗ vai:

- Thằng nhỏ này khá đấy, ít ra phải biết galăng với con gái chứ, tao thấy nó đẹp đó mày.

Cả bàn cười rần lên, còn anh ta thì mỉm cười đỡ ly trên tay uống cạn. Rồi trả ly lại cho ông.

Chú Quan Trác vẫn đứng sau lưng anh Thúy An, hỏi lớn:

- Tên gì vậy?

- Dạ, con tên Bình. Huy Bình.

Chú Quan Trác cười khà khà:

- Còn Thúy An phải nhớ kỹ ly rượu hoa hồng này cho kỹ đấy, mà phải cảm ơn thằng Bình nữa, mời lại nó một ly đi con.

Thúy An hơi nhăn mũi khó xử. Tự nhiên bị trở thành nhân vật bị mọi người chú ý, cô thấy mình hơi bị nổi, cô huých tay Hạ Linh:

- Chị nói giùm em, em không mời đâu.

Chú Quan Trác xoa đầu cô:

- Phải mời chứ con, đừng có mất lịch sự là thằng Bình buồn đấy.

Mọi người lại cười rần lên, Huy Bình bèn lên tiếng:

- Không sao đâu chú, không phải cảm ơn gì, con tự nguyện mà.

- Ày, người ta tự nguyện thì mình càng phải cảm ơn nữa, người dung khác họ đem lòng uống rượu dùm nhau, cái đó quý lắm, con đừng có coi thường nghe. Nào, mời nó một ly đi con.

Lần đầu tiên Thúy An hiểu thế nào là mấy người say, nói dai kinh khủng, muốn gì là muốn tới cùng, cô đưa mắt nhìn Hạ Linh cầu cứu. Đã không cứu mà bà chị đáng ghét kia càng để vô thêm:

- Thì mời nó một ly, qua đó đại đi, nó không ăn thịt đâu mà sợ.

Thúy An kêu lên:

- Chị này vô duyên.

Thấy Thúy An có vẻ khó quá, Huy Bình lại lên tiếng lần nữa, lần này thì chính anh ta trêu chọc cô:

- Chú với chị đừng ép Thúy An, để lát nữa tụi em cảm ơn riêng là được rồi.

Thúy An đỏ bừng mặt không dám nhìn anh ta, còn chú Quan Trác thì cười ha hả:

- Thằng này giỏi. Tấn công tiếp đi con, chú ủng hộ đấy. Ở đây mày với nó là trẻ nhất, phải mạnh dạn lên.

Mấy người văn nghệ này thoải mái không thể tưởng. Trêu chọc không ai sợ ngượng cả. Nếu là Hạ Linh thì đã nói tới bến. Nhưng Thúy An không quen nên xấu hổ đến đỏ mặt. Cô cứ nhìn xuống bàn ăn, tay cầm chặt chiếc ly, nhìn cô như con thỏ sắp bị cắt cổ.

Thấy Thúy An khổ sở quá, Hạ Linh đâm ra tội nghiệp, cô bèn đánh lạc hướng chú Quan Trác bằng cách hỏi tò mò:

- Rượu này ngâm hoa hồng thật hả chú?

- Con nhỏ này không tin à?

- Dạ tin, tại con thấy lạ quá, lần đầu tiên con thấy có rượu này đó.

- Chú hái hoa hồng ngoài vườn ngâm đấy, buổi tối ngồi bên thềm nhìn hoa hồng, nhắm nhĩ chút rượu, nghe hương hoa tan trên đầu lưỡi, hồn thì lai láng trong đêm.

Rồi ông chuyển giọng ngâm 'Bồ đào, mỹ tửu, dạ quang bôi...'

Thúy An tò mò nhìn ông, ông lim dim mắt, một tay cầm ly rượu, một tay cầm chai, ngâm thơ một cách khoan thai, đúng là phong cách văn nghệ. Thúy An tự nhủ nếu mình phải làm như vậy, ngượng chết.

Mà không chỉ chú Quan Trác, ở đây ai cũng vậy, hình như trừ cô và Huy Bình.

Nắng đã bắt đầu rơi vào hàng hiên, mọi người rời bàn tiệc, bước vào phòng khách xem tủ đồ của chủ nhà. Thúy An đi theo Hạ Linh, cả hai ngồi xuống divăng. Thúy An tò mò nhìn chú Quan Trác giải thích Huy Bình về nguồn gốc của chiếc bình cổ, không biết anh Thúy An có hiểu gì về nó không, chỉ thấy anh Thúy An chăm chú ngắm những nét vẽ tinh xảo trên thân bình.

Nhìn cái bình, tự nhiên Thúy An liên tưởng lỡ như Huy Bình làm bể nó, chắc chú Quan Trác lặn đùng ra đất, cô cười mím một mình.

Thúy An đứng lên, bước ra hàng hiên đứng một mình, cô nheo mắt nhìn chậu hoa hồng ngoài sân. Rồi nhớ đến rượu hoa hồng, chắc chú đã lấy những bông hồng ấy ngâm rượu, quả thật là lần đầu tiên cô thấy rượu như vậy. Hôm nay đến đây biết một thứ hay hay.

Một lát Thúy An thấy Huy Bình đi về phía cô, anh ta đứng bên cạnh cô, tay chống lên lan can nhìn ra sân như cô, nhưng anh ta im lặng như không có ý định bắt chuyện.

Ban đầu Thúy An tưởng Huy Bình muốn làm quen với cô, nhưng không nghe anh Thúy An gọi chuyện, định đi vào thì anh Thúy An lên tiếng:

- Dân văn nghệ có phong cách thoáng quá hả?

Thúy An lưỡng lự một chút rồi buông một câu ngắn gọn:

- Chắc vậy.

- Vậy thì cô đừng để ý, có gì đâu phải ngượng.

Thúy An phản đối:

- Tôi đâu có ngượng.

- Thật không?

- Sao tự nhiên anh nói như vậy?

- Tại thấy.

Thúy An định phản đối tiếp, nhưng thấy không có gì quan trọng nên cô làm thinh.

Huy Bình chợt cười một tiếng:

- Lúc này tội cho cô quá.

Thúy An quay nhanh lại:

- Sao kia?

Huy Bình nheo mắt:

- Cô không quen phải không?

- Sao anh biết tôi không quen?

- Nhìn là biết ngay, trông cô rất buồn cười.

- Tôi giống hề lắm hả?

- Tôi không có ý vậy? Bộ ai tức cười đều giống hề hết hay sao?

Thúy An hơi lúng túng:

- Thật ra đùa như vậy quá tự nhiên...tôi không quen. Mà tôi cũng không nghĩ người ta mời con gái uống rượu.

Huy Bình cười lớn:

- Nhìn cô, tôi biết cô nghĩ vậy.

Anh ta chợt xoay người về phía cô:

- Cô Thúy An đi làm chưa nhỉ?

- Tôi mới ra trường, chưa có việc làm.

- Đã nộp đơn ở đâu chưa?

- Nộp ở sở giáo dục, nhưng người ta chưa phân công.

Huy Bình gật gù:

- Cô giáo à?

- Gần gần thế, chứ chưa phải.

- Nhìn cô, tôi cũng đoán như vậy.

- Cô là em của chị Linh hả?

Thúy An lắc đầu:

- Không phải, bạn.

Huy Bình nhướng mắt:

- Bạn?

- Vâng.

- Theo tôi biết thì chị Linh đâu có đi dạy.

Thúy An nói như giải thích:

- Chị Linh là bạn của tôi, nhưng lại chơi với tôi nhiều hơn.

- Sao vậy?

- Cũng không biết nữa, chị ấy bảo là thích chơi với con nít hơn.

- Vì con nít thơ ngây, dễ thương hơn người lớn.

Thúy An ngạc nhiên:

- Sao anh biết.

- Tôi hiểu khá nhiều về chị Linh đấy.

- Vậy hả?

- Cô không tò mò tại sao tôi đến đây à? Thật ra tôi cũng như cô, chẳng quen với ai ở đây cả.

- Vậy hả. Vậy tôi cứ tưởng anh là nhà thơ.

- Tôi có vẻ như vậy lắm hả?

- Tại thấy anh đi với anh Lộc.

- Tôi làm chung công ty với anh Lộc, nhưng không biết thơ thần gì cả.

Thúy An buột miệng:

- Vậy thì sao anh đến đây?

- Cũng như cô vậy, anh Lộc rủ tôi đi theo.

- Chẳng lẽ anh cũng thích chơi với người nhỏ tuổi hơn?

- Cũng hơi lạ. Hai người rất giống nhau, mà lại như nước với lửa. Nếu họ hợp nhau thì có lẽ hôm nay tôi và cô không đến đây để gặp nhau.

"Hình như anh ta biết về vợ chồng chị Linh còn nhiều hơn cả mình" - Thúy An nghĩ thầm, tự nhiên cô thấy mình và anh ta vô hình chung là bạn.

Thúy An suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Lúc này anh nghĩ gì mà uống rượu giùm tôi vậy?

- Chẳng nghĩ gì cả. Hình như là thấy cô khổ sở quá nên tội nghiệp.

- Cảm ơn anh nghe.

- Khoan cảm ơn, tôi chưa nói hết câu mà.

- Còn gì nữa?

- Còn, nhưng nói ra sợ rồi cô thay câu cảm ơn bằng câu chửi, tôi đang suy nghĩ xem có nên nói thật không.

Thúy An tò mò:

- Cái gì quan trọng vậy? anh nói đi.

- Bảo đảm không chửi đấy chứ?

- Tôi không hiểu tại sao tôi lại mất lịch sự với người tốt bụng với mình.

- Cũng không tốt lắm đâu.

- Anh đừng có vòng vo nữa, nói đi.

Huy Bình cười tủm tỉm:

- Chắc đúng như chú Trác nói, ở đây chỉ có mình cô với tôi là trẻ nhất, mà cô thì lại đẹp, tôi không muốn cũng phải galăng thôi.

Thúy An quay phắt lại nhìn anh ta, tròn mắt:

- Anh nói chuyện như vậy à?

- Sao?

- Mà thôi, không sao cả.

- Định bảo tôi nhiễm mấy người văn nghệ phải không?

- Còn hơn thế nữa.

Huy Bình không trả lời, anh ta lấy thuốc ra hút, rồi im lặng nhìn ra sân. Thúy An không biết nói gì nữa, cô cũng lặng thinh nhìn ra theo.

Ngoài sân, nắng bắt đầu chiếu vào thềm, nhưng chỗ hai người đứng vẫn còn mát. Thúy An quay đầu tìm Hạ Linh, nhưng thấy chị ấy đang nói chuyện với mấy người đứng gần đó, nên cô không muốn đến nhập bọn.

Cô chống hai tay lên lan can, đưa mắt ra sân ngắm vườn hồng. Rồi chợt buột miệng:

- Không hiểu làm thế nào mà ngâm hoa hồng với rượu được, nó không đắng sao? thế vị nó như thế nào, có thơm như nước hoa không?

Huy Bình không trả lời, anh ta đột nhiên bỏ đi, làm Thúy An hơi quẽ, cô nghĩ anh ta thấy cô tò mò nên không thích, anh tavừa bảo con gái không nên uống rượu mà.
Nhưng dù sao thì cũng không nên bỏ đi như vậy, làm người ta quẽ, như vậy là bất lịch sự.
Thúy An quẽ quá định bỏ đi chỗ khác thì Huy Bình quay lại, trên tay anh cầm thêm ly rượu, cô chưa hiểu gì thì anh ta đưa cho cô:

- Ném thử đi.

- Sao? Anh bảo tôi uống hả?

- Thấy cô tò mò thật sự, uống thử chút đi, không thôi về nhà cứ thắc mắc.

Anh ta tâm lý thật, quả thật Thúy An vô cùng tò mò, lần đầu tiên cô thấy có chuyện hoa hồng ngâm rượu, cô cũng muốn ném thử xem như thế nào nhưng còn ngại Huy Bình.

Thấy vẻ ngần ngại của cô, anh ta mỉm cười khuyến khích:

- Thử đại đi, ném một chút không sao đâu, không say đâu mà sợ.

Thúy An lưỡng lự một chút, rồi cầm ly uống một ngụm nhỏ, đắng nghét, không ngon lành gì cả. Nhưng khi rượu lan tỏa ra, lại thoảng có mùi hoa hồng dư âm rất lâu.

Huy Bình nhìn cô, cười cười:

- Thế nào?

- Đắng, nhưng cũng hay hay.

- Người ta uống rượu vì cái hay hay đó, bây giờ cô hiểu ra chưa?

- Hiểu rồi, nhưng bảo tôi thưởng thức thì chịu thôi.

- Tất nhiên rồi, cái này người ta làm không phải để cho phụ nữ thưởng thức.

Thúy An đưa trả ly rượu cho Huy Bình:

- Cảm ơn anh nghe.

- Cảm ơn tôi đã giúp cô hết tò mò phải không?

Thúy An vừa gạt đầu trả lời thì Hạ Linh đi tới:

- Sao, hai trẻ nói chuyện vui không?

Đúng là cách nói chuyện gán ghép, dễ làm người ta xấu hổ, nhưng đã quen với cách nói chuyện của Hạ Linh, nên Thúy An không thấy ngượng, cô nhìn về phía cửa:

- Người ta về chưa chị?

- Bắt đầu về, nhưng nếu hai đứa còn lưu luyến thì ở lại thêm chút nữa.

Thúy An kêu lớn:

- Chị này.

Hạ Linh vẫn đùa dai:

- Muốn về chưa Huy Bình, con An muốn ở lại đó.

Huy Bình cười cười:

- Ở thì ở, ở đây cũng vui đấy chứ.

- Hôm nay có Thúy An mới thấy vui hơn phải không?

Huy Bình nói tới:

- Chị biết rồi còn hỏi.

Thúy An bèn bỏ đi:

- Chị Ở đây nói bậy một mình đi.

Cô đi ra sân, Hạ Linh cũng đi theo cô:

- Không chờ thằng Bình về sao?

Không có Huy Bình ở đây, Thúy An không sợ nữa, cô chua ngoa:

- Em thì về với anh Bình được rồi đấy. Chỉ sợ chị không thích đi với anh Lộc thôi.

- Nhỏ này, mới nói chuyện với thằng Bình một chút mà tiến bộ dễ sợ. Chắc hai đứa nói chuyện hợp nhau lắm hả?

- Cũng hơi hơi.

- Chắc chắn, tiến bộ quá.

Thúy An làm như không nghe, cô đến chào chủ nhà về. Hạ Linh làm ngơ như không thấy Lộc, cô theo Thúy An ra sân lấy xe.

Trên đường về, cô bắt đầu tra vấn:

- Hai đứa nói chuyện gì mà có vẻ tâm đắc quá vậy?

- Xã giao mà chị.

- Xã giao gì mà thấy đứa nào cũng cười mỉm như đắc ý, mới gặp lần đầu mà có vẻ hợp gu.

Thúy An cong môi:

- Chị bỏ người ta lo nói chuyện với ai không, đứng một mình buồn nên nói chuyện cho vui, chẳng lẽ làm thinh.

Hạ Linh phì cười, rồi tỉnh quái đọc ngân nga:

- Buổi sáng nắng lung linh trong vườn, chàng và nàng đứng bên thềm ngắm hoa, và chàng mời nàng ly rượu hoa hồng, nàng đón nhận ly rượu đầu tiên trong đời, như đón nhận tình yêu đầu tiên và bất diệt.

- Ui, lãng mạn quá, tiểu thuyết chịu không thấu, nghe mà rung cả mình.

Cả hai cười phá lên, Hạ Linh tiếp tục nói tới:

- Hay là em quen với thằng Bình đi An, nó dễ thương lắm, để chị làm mai cho. Chị thấy hai đứa xứng đó.

- Dễ thương thì chị làm mai cho chị đi.

Hạ Linh tỉnh bơ:

- Phải chị còn trẻ là chị bai ông Lộc để của nó rồi. Thôi vậy làm mai cho An đi hế.

Thúy An nói lấy:

- Ừ thì làm mai đi, nói hoài à.

- Thiết nghe, để chị về chị nói nó, chị bảo nó tấn công An. Hai đứa đứa nào cũng cao cao mãnh mai, mai một cho ra một đám con yểu điệu như lá mía, được đó.

Thấy Thúy An không trả lời, cô nói tới:

- Để về chị bàn với anh Lộc, kêu ông nói với thằng Bình.

- Chị có rảnh thì lo làm thơ đi, đừng làm chuyện tào lao, vớ vẩn không thể tưởng.

- Nhất định chị phải nói với anh Lộc, để ông lo chuyện này.

Thúy An la toáng lên:

- Chị nói là em nghỉ chơi chị luôn đó, bộ chị muốn anh ta cười em hả?

- Cười đâu mà cười, chị nói khéo lắm. Yên chí đi.

Thúy An giận dữ:

- Đùa hoài à, chị nói chuyện với gió đi, em không thèm nghe đâu.

Hạ Linh khoái chí với sáng kiến mới, nên nhất định không bỏ qua. Cô tiếp tục:

- Sao từ đó giờ chị không nghĩ ra chuyện này ta, hôm nay đi như vậy mà hóa ra hay đó, thấy hai đứa nói chuyện chị mới nảy ra ý nghĩ đó.

- Em không thèm nghe đâu, chị nghĩ gì kệ chị.

Cách giận dữ hết sức trẻ con của Thúy An làm Hạ Linh buồn cười, thú vị. Cô rất thích chọc cho Thúy An giận để nhìn. Thật ra cô cũng đã thích tính cách của Huy Bình, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện mai mối, hôm nay vô tình có cuộc gặp này cô mới nghĩ ra.

Hạ Linh ngồi trước bàn phấn, chăm chú xoa kem lên mặt, cô liếc nhìn về phía bàn, rồi chột lên tiếng:

- Thằng Bình có bồ chưa vậy?

Lộc bỏ cây viết xuống bàn, ngẩng lên:

- Chưa, chỉ vậy?

- Không lẽ nó như vậy mà chưa có ai?

- Cũng có, nhưng không đi tới đâu, thằng đó coi vậy chứ khó lắm, mà hỏi chuyện đó làm chi?

- Sao không làm mai hai đứa nhỉ?

- Làm mai ai?

- Thúy An.

- Tào lao, mai mối tốt đẹp không nói gì, rồi không hạnh phúc là lỗi bà mai ra chửi, dẹp đi nghe.

- Chưa biết tới đâu mà lo bị chửi, thì cứ nói thử với nó xem.

- Một quá.

- Hôm đó về, nó có nhận xét gì về nhỏ An không?

- Không.

- Không thật à?

- Nó đi công tác thường xuyên, tiếp xúc với con gái cả đồng, bộ mới lần đầu gặp con gái sao mà để ý.

Hạ Linh hơi thất vọng, hôm đó thấy Huy Bình có vẻ sẵn đón Thúy An quá, cô nghĩ hai người ít ra cũng có ấn tượng về nhau, vậy mà ...

Cô quay hẳn lại phía Lộc:

- Lúc sáng thấy nó có vẻ kết nhỏ An lắm, mấy người nhớ lúc nó uống rượu dùm con nhỏ không, suốt buổi hầu như nó chỉ kèm một bên con nhỏ.

Lộc ngắt lời:

- Tánh thẳng đó vậy đó, đâu phải lần đầu nó sẵn sóc con gái, chuyện cư xử là thường, đừng có ảo tưởng.
- Ảo tưởng gì?
- Phụ nữ kỳ thật, cứ thấy ai có cử chỉ ga lăng là có ý nghĩ là người Thúy An thích mình, như vậy dễ chết lắm.
- Thôi đừng nói chuyện đó, nếu thẳng Bình không nghĩ gì thì mấy người làm mai đi, nói vô đi.
- Sao tự nhiên mấy người thích làm mai quá vậy? Thẳng Bình bản lĩnh trong chuyện trai gái lắm, nhưng Thúy An thì khờ, rồi nó thích thẳng kia thì tội nghiệp nó.
- Yên chí đi, tôi không nói gì trước mặt nó đâu, làm như tôi vụng về lắm vậy.
- Thôi, đừng có tào lao nữa.
- Mệt mấy người quá, thì cứ giới thiệu thử xem sao, không được thì thôi.

Lộc bắt đầu nhượng bộ:

- Nhưng giới thiệu bằng cách nào, hai đứa cũng biết nhau rồi.
- Tuần sau mấy người rủ nó tới nhậu, rồi sẽ gọi con An, làm như vô tình thôi.
- Tùy mấy người sắp xếp, tôi sao cũng được.

Hạ Linh cười đắc ý một mình, cuối cùng thì Lộc cũng phải chiều ý cô, anh ủng hộ thì chuyện gì cũng phải xong thôi.

Chiều chúa nhật Lộc rủ Huy Bình đến chơi, chuyện đó cũng bình thường vì Bình vẫn thường đến nhà như thế, mọi người đang loay hoay trong bếp thì Thúy An đến.

Nghe tiếng gõ cửa, Hạ Linh nhìn thoáng Huy Bình, rồi bước ra cửa.

Thúy An bước vào, có vẻ tò mò ngơ ngác:

- Có chuyện gì mà chị gọi gấp thế? Có gì không?

Hạ Linh đẩy cô vô:

- Hỏi gì mà lắm thế, vô nhà cái đã.

Huy Bình đang ngồi trong phòng, nghe tiếng Thúy An, bèn quay ra nhìn như tò mò. Cô cũng vừa thấy anh, trong một thoáng, đôi mắt cô tròn xoe ngạc nhiên, nhưng chưa kịp nói thì Huy Bình lên tiếng:

- Chào Thúy An, không ngờ gặp cô ở đây.
- Chào anh.

Thúy An trả lời, rồi nhìn qua Hạ Linh, tự nhiên cô đoán ra lẽ mớ lý do bị gọi qua gấp như vậy, nhưng cô lặng im như không hiểu.

Hạ Linh nói vui vẻ như rất vô tình:

- Không hẹn mà gặp, hai người này chắc có duyên với nhau quá.

Rồi làm như vô tình, cô ấn Thúy An ngồi xuống cạnh Huy Bình, miệng vẫn nói không ngớt:

- Ngồi đây cho dễ nói chuyện, Bình biết không, hôm đó về, chị với nó luôn nói về cậu, nó khen Bình đẹp trai đó.

- Em khen hồi nào - Thúy An muốn la toáng lên. Nhưng sợ Hạ Linh quờ nên cô làm thinh, rồi cố tìm cách nói như giải thích:

- Chị có nhớ lộn không, em đâu có nói gì đâu.

Hạ Linh thật ác, cô nói tới luôn:

- Thì cần gì phải nói ra, nhìn hai người nói chuyện tâm đầu ý hợp cũng biết rồi, hôm đó về thấy cứ ngơ ngẩn như mất hồn vậy. Tối ngày nhắc thẳng Bình hoài.

Đến mức này thì Thúy An hết đường chống đỡ, miệng cô làm sao nói qua nỗi miệng Hạ Linh. Thế là cô làm thinh.

Huy Bình nhìn thấy cử chỉ bối rối của Thúy An anh cười một mình. Dĩ nhiên anh biết tông Hạ Linh dựng chuyện, biết cả ý đồ của bà chị tinh quái ấy, nhưng anh đâu có yếu bóng vía như Thúy An mà chịu để mình chết dí, và anh cười cười tinh bơ:

- Nói chuyện hợp nhau thì dù gặp một chút cũng là bạn bè, mà bạn bè nhắc nhau là chuyện thường, phải không Thúy An?

- Phải đấy, đúng đấy, ngoài ra không có gì xấu cả - Thúy An gật đầu lia lịa, y như con nít tìm được đồng minh.

Lộc và Hạ Linh cười phá lên, cử chỉ non nớt của cô tự nhiên làm Lộc cũng muốn trêu cô một tí, anh nói như vô tư:

- Người dung khác họ đem lòng bênh nhau hả Thúy An?

Đến cả anh ấy mà cũng chọc mình, thật khổ, biết vậy mình chẳng dại dột đến đây - Thúy An nghĩ thầm, cô thấy giận Hạ Linh không thể tưởng, hôm đó đã nói rồi, thế mà còn đùa dai, như thể chẳng khác nào nói với Huy Bình rằng "Em tôi đang ế đây, hãy làm ơn đám cưới giùm, hàng đại hạ giá đây"

Ý nghĩa làm cô phát tức lên, thế là cô bậm môi ngồi làm thinh.

Lộc nhìn cô cười cười, anh không nỡ làm cô phải dờ khóc dờ cười, nên định nói qua chuyện khác. Nhưng Hạ Linh thì thích đùa dai, thấy khuôn mặt bí xị của Thúy An, cô tỉnh bơ nói tiếp:

- Bình là hân hạnh lắm mới được con An nhắc tới đó nghe, từ đó giờ nó ít nói chuyện với con trai lắm, nói chi là nhắc.

Huy Bình cười thản nhiên:

- Em biết em hân hạnh mà.

Thúy An chợt quay phắt lại:

- Tới anh nữa hả?

Huy Bình định nói gì, nhưng lúc đó có tiếng chuông reo nên anh ngưng lại. Hạ Linh đứng dậy bước qua nghe máy. Lộc cũng đi ra sau bếp. Tranh thủ lúc không

có ai, Huy Bình nghiêng qua nói với Thúy An:

- Cô đừng có như vậy nữa.

- Đừng như vậy là sao?

- Cứ làm như không biết gì hết đi.

Thúy An cãi ngay:

- Không biết sao được, anh có thấy chị ấy cố tình chọc không?

- Thấy đấy, nhưng tại sao cô phải phản đối quyết liệt như vậy?

- Chẳng lẽ tôi đồng tình?

Huy Bình lắc đầu:

- Tôi không bảo cô đồng tình, nhưng càng giận thì chị càng chọc thêm thôi, sao không tập phớt lờ đi, làm như tôi vậy.

Thúy An lườm bâu:

- Tôi cứ đồng tình như anh, còn bị chọc dữ nữa.

- Tại sao cô sợ bị chọc, chuyện đó đâu có làm cô chết.

Cách nói thản nhiên của Huy Bình làm Thúy An muốn la làng, cô nhìn anh bất mãn:

- Chẳng lẽ nó đáng thích lắm sao?

Huy Bình ngả người ra sau, cười uể oải:

- Đôi lúc cũng đùa nên để ý quá, mấy chuyện chọc ghẹo như vậy, tôi không quan tâm.

Thúy An ngo ngoáy:

- Nhưng mà tôi bức ghê lắm.

- Tại sao bức?

- Cũng không biết tại sao, nhưng tức.

- Phải có lý do cụ thể chứ.

Thúy An suy nghĩ một chút, rồi nói thẳng:

- Tự nhiên gọi tôi đến như thế, chẳng khác nào nói với anh tôi đang ế chày ế cối và đang cần người yêu ghê gớm, có đáng xấu hổ không?

Huy Bình hơi nhướng mắt nhìn cô, rồi chợt cười lớn, đến nỗi Hạ Linh đang nghe điện cũng phải quay lại,

Thúy An nhìn ra phía cửa, rồi khẽ cau mày:

- Anh cười cái gì?

Huy Bình cố nín cười:

- Cô thật sự nghĩ vậy à?

- Tôi nghĩ vậy đó.

- Cô làm tôi ngạc nhiên kinh khủng.

- Bộ tôi nói ngớ ngẩn lắm hả, kỳ thật, chẳng lẽ anh không có cảm giác như tôi?

Huy Bình lắc đầu:

- Không hề, và cô đừng lo, tôi không nghĩ vậy đâu, một người như cô, không ai dám nghĩ là cô ế cả.

Thúy An phẩy tay:

- Đừng nói chuyện này nữa nhé.

- Và cô cũng đừng nhắc nhó như này giờ, làm đồng minh với tôi đi, như thế chẳng có lý do gì để chị Linh chọc nữa.

Thúy An ngồi im suy nghĩ, cô chưa biết có nên liên minh với Huy Bình không thì Hạ Linh đã đi về phía bàn:

- Nãy giờ thấy hai trẻ nói chuyện có vẻ vui quá. Có cần chị đi chỗ khác không?

Thúy An còn đang lưỡng lự thì thấy Huy Bình nheo mắt như ra hiệu, tự nhiên cô phì cười và nói ngay một câu mà chính cô cũng không ngờ:

- Biết người Thúy An không cần thì đi chỗ khác đi, ngồi đó làm chi.

Huy Bình hơi ngạc nhiên, rồi bật cười tán thưởng. Ngay cả Hạ Linh cũng bị bất ngờ, rồi cười ré lên:

- Nãy giờ được thăng Bình huấn luyện rồi chứ gì, hôm nay Thúy An tiến bộ thấy rõ luôn.

Không rõ chuyện đó có gì thú vị mà cô cứ cười mãi, đến nỗi Thúy An đâm ra hồi hận vì sự bạo gan của mình. Nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, thế là cô làm ra vẻ tỉnh bơ:

- Em tiến bộ từ đó giờ lận mà, cần gì phải đợi huấn luyện.

Hạ Linh gật gù:

- Công nhận, thăng Bình kiểm đồng minh lẹ thật, bởi vậy, đã kết được nhau thì cần gì thời gian hay mai mối, chắc tôi trở thành người rồi quá.

- Chứ gì nữa - Thúy An nói thản nhiên.

Sự tiến bộ vượt bậc của cô làm Huy Bình cũng thấy tức cười, anh đưa mắt nhìn Thúy An, cô cũng nhìn lại anh như hỏi "tôi nói thế có được không?" Tự nhiên anh đáp lại bằng một nụ cười đồng tình.

- Tối rồi, đi một mình không nên, để thăng Bình đưa về.

Thúy An còn đang ngần ngừ thì Huy Bình lên tiếng:

- Chị khỏi lo, tụi em cũng định đi chơi một chút, sau đó em đưa An về luôn.

Trong một thoáng, đôi mắt Hạ Linh tròn xoe ngạc nhiên, cô không ngờ hai người kết nhanh như vậy, nói kiểu đó là có sự thỏa thuận trước chứ không phải đùa nữa rồi.

Trong một thoáng, đôi mắt Hạ Linh tròn xoe ngạc nhiên, cô không ngờ hai người kết nhanh như vậy, nói kiểu đó là có sự thỏa thuận trước, không phải đùa nữa rồi.

Cử chỉ của Hạ Linh làm Thúy An thích chí lắm, cô đề phòng Hạ Linh mà quên mất mình đang vô tình đứng về phía Huy Bình, đúng với ý đồ của Hạ Linh, cho nên khi Huy Bình khoát tay bảo cô đi trước, cô thản nhiên đi như không có gì bất thường.

Cả hai đi dọc theo hành lang xuống đường. Huy Bình không nói gì mà cứ cười như thú vị một điều gì đó. Thúy An nhìn anh nghi ngờ, rồi lên tiếng:

- Anh cười gì vậy?

Huy Bình quay lại, nheo mắt:

- Cười vì sự tiến bộ của Thúy An.

Thúy An lặng thinh suy nghĩ giây lát, rồi cũng bật cười:

- Lúc này hai mắt chị ấy cứ tròn xoe lên, tôi muốn cười mà không dám, thế là hết chọc nữa rồi, ý kiến của anh hay lắm.

Huy Bình đưa mắt nhìn cô:

- Cô có vẻ đắc ý quá hả, chắc hay bị chị Linh trêu ghẹo lắm phải không?

Thúy An gật đầu không dấu diếm:

- Hôm đó về, tôi thật khổ với chị ấy, chọc đến nỗi tôi muốn chui luôn xuống đất, anh biết rồi đó, miệng chị ấy là bạo khủng khiếp.

- Dân văn nghệ mà.

- Ngay cả chị Hoa tôi cũng chịu không nổi cách bạo dạn của chị ấy.

- Cũng không có gì lạ, mà này, nãy giờ tôi ngạc nhiên thật đấy.

Thúy An tò mò:

- Anh ngạc nhiên gì?

- Chúng ta đã trở thành đồng minh rồi phải không?

- Tất nhiên.

Huy Bình nói với một chút đều cọt:

- Cô thấy tôi với chị Linh, ai đáng đề phòng hơn?

Thúy An làm thinh, cô nhận ra mình đã thực hiện đúng ý đồ của Hạ Linh. Thật ra... cuối cùng thì mình cũng không chạy đâu cho thoát, vấn đề là đồng ý với hình thức nào thôi.

Thấy Thúy An cứ nín lặng, Huy Bình khẽ nhìn cô, rồi cười cười một mình.

Bất ngờ anh lên tiếng:

- Thật ra bị chọc là một chuyện, còn mình nghĩ gì là chuyện khác, cô có nghĩ vậy không?
 - Có. - Thúy An trả lời miễn cưỡng.
 - Và không phải chỉ có mình cô tự ái đâu, tôi cũng tự ái lắm, tôi ghét nhất trò mai mối, bộ tôi tệ đến nỗi không tìm được người yêu mà phải nhờ đến người khác nhỉ?
 - Đúng, đúng, tôi cũng nghĩ như anh vậy, tôi thích mình làm chủ mình hơn, trò mai mối là xưa rồi.
- Lúc đó cả hai đã đến chỗ lấy xe, Huy Bình đi nhanh lên phía trước:

- Xe cô là chiếc nào?

- Chiếc này.

Huy Bình dắt xe ra cho Thúy An, rồi đề nghị:

- Dù sao cũng đã tối rồi, để tôi đưa cô về cho an toàn.
- Khỏi khỏi, đường thành phố mà, đâu có gì phải sợ, đưa đón như thế phiền phức lắm.
- Thế nếu cô có người yêu sao, chẳng lẽ không bao giờ đưa cô về à?
- Cũng không biết nữa, tới đó sẽ tính.
- Nhưng dù sao tôi cũng đưa cô về, nếu không tôi tự ái lắm.
- Sao lại tự ái?

Huy Bình nhún vai:

- Trong tình huống này mà không đưa cô về, chị Linh sẽ cười vì tính thiếu galăng của tôi.

Thúy An vô tình nhún vai theo:

- Chẳng lẽ anh sợ miệng lưỡi của chị Linh?
- Cũng đáng sợ lắm chứ.
- Là thật, cỡ như anh mà cũng sợ bị cười.
- Tôi không sợ bị cười lắm đâu, chỉ sợ cô An nghĩ tôi không galăng thôi.

Thúy An phì cười:

- Tôi không nghĩ vậy đâu.
- Chấm dứt bàn cãi ở đây, tôi phải đưa cô về thôi. Đứng đây chờ tôi.

Không còn cách nào khác, Thúy An đành đứng bên lề chờ Huy Bình, thật ra chuyện đưa đón cũng không quan trọng đến nỗi phải đưa đẩy từ chối. Nghĩ cho cùng, nếu Huy Bình không lịch sự với cô, chắc cô sẽ tự ái và kém thiện cảm với anh hơn.

Hình như Huy Bình chỉ có ý định lịch sự chứ không phải tán tỉnh, suốt đường đến nhà Thúy An, anh chẳng nói chuyện nhiều. Và hình như có vẻ hơi vội.

Đưa cô về đến trước cổng nhà, anh chỉ nói một câu chúc ngủ ngon, rồi phóng xe ào ào, như đèn lại thời gian đã mất khi chạy chậm bên Thúy An.

Thúy An về nhà một lát thì Hạ Linh gọi điện sang, giọng cô có vẻ thăm dò:

- Sao, thằng Bình có đưa về không?

Thúy An đáp miễn cưỡng:

- Có.
- Có sao nói ỉu xiu vậy?
- Chẳng lẽ em phải hét lên như chim cho có vẻ sung sướng? - Thúy An nhăn nhó.

Hạ Linh cười khúc khích:

- Nếu cần thì cứ hét, có sao.
- Mai một em chẳng dám đến nhà chị nữa đâu, chị biết em xấu hổ lắm không?
- Có gì mà xấu hổ, tại thấy hai đứa dễ thương nên tao làm mai cho, không cảm ơn còn trách hà?
- Em chả cảm ơn nổi.
- Thằng Bình dễ thương lắm, để nó quen với người khác uống.

Không kìm được, Thúy An bật cười:

- Chị hay nói em con nít, chị còn con nít hơn em nữa.
- Con nhỏ này.
- Thôi nha, còn hỏi gì nữa không? Em đi ngủ à.
- Ngủ dễ thương thức lại cuộc gặp gỡ lúc này hả?

Thúy An đáp bừa:

- Chứ gì nữa.
- Nhỏ này, thằng Bình làm công tác tư tưởng một chút mà tiến bộ thiệt, bộ chị không biết hả?

Thúy An đuối lý làm thinh, trong thâm tâm, cô cũng hơi ngán vì sự nhạy bén của Hạ Linh, thế là cô nói qua chuyện khác:

- Chị có nói chuyện với chị Hoa không? Để em gọi.
- Thôi khỏi, nói với An đủ rồi.
- Em có gì đâu mà nói - Thúy An trả lời iu xiu.
Hạ Linh chợt cười lớn, rồi nói nghiêm nghị:
- Thôi ngủ đi, chị cúp đây, chị còn gọi cho thằng Bình nữa.

Giọng Thúy An hoảng hốt:

- Chị gọi chi vậy?
- Hỏi nó coi nó thích An không.

Thúy An la toáng lên:

- Đừng có hỏi, đừng có hỏi, nếu không em giận chị đấy.

Nhưng Hạ Linh chỉ cười, rồi gác máy.

Thúy An cứ đứng thần người bên máy, tức muốn khóc được. Cô muốn gọi điện cảnh Hạ Linh, nhưng biết gọi như thế chỉ càng bị chọc ghẹo, nên đành làm ngơ. Tự nhiên vướng vô chuyện ngớ ngẩn, tức muốn chết được.

Thúy An buông chiếc giỏ xuống bàn, rồi nằm lăn ra giường một cách mệt mỏi. Lúc này cô đã đến công ty du lịch nộp đơn, họ nhận, nhưng có vẻ không hứa hẹn lắm, mấy tháng nay cứ chạy nhông không tìm việc, đến đây cũng chỉ được lời hứa, không biết lần này ra sao, nhưng cô nản lắm rồi.

Suốt ngày cô rảnh rỗi đến phát chán, đi chơi với bạn thì cũng không thoải mái như trước, vì bạn bè đều đã có việc làm. Có một địa chỉ mà cô biết lúc nào cũng sẵn sàng đi chơi, nhưng cho tiền cô cũng không dám tới. Đó là nhà Hạ Linh, tới mắc công bị chọc là tìm Huy Bình, chịu không có nổi.

Chợt có tiếng chuông reo, Thúy An chạy ra nhấc máy, thờ ơ:

- A lô.
- Chào Thúy An, có nhớ tôi không?

Trong một thoáng, đôi mắt Thúy An mở to ngạc nhiên, vì nhận ra giọng Huy Bình nhưng cô cũng trả lời vui vẻ:

- Nhớ chứ, chào anh.
- Anh đang làm gì vậy?
- Hả?
- Tôi hỏi cô đang làm gì.
- Ồ...chẳng làm gì cả.
- Có nghĩa là rất rảnh.

Thúy An tò mò:

- Hình như anh định nhờ tôi làm gì hả?
- Sao cô biết.
- Nếu không nhờ thì hỏi tôi rảnh để làm gì?

Tiếng Huy Bình cười khê trong máy:

- Thúy An thông minh thật, và nhạy bén nữa.
- Cảm ơn vì đã khen, nhưng anh định nhờ gì vậy?

Huy Bình nói thẳng thắn:

- Cô có thể ra gặp tôi một chút được không?
- Ở đâu ? - Thúy An đầy ngạc nhiên.
- Ở quán cà phê cạnh nhà cô đấy.
- Ôi, anh đang ở đây à?
- Tôi chờ cô thêm mấy phút nữa nhì.

"Anh ta làm như mình dễ dãi lắm vậy, ngoắt tay một cái là ra liền" - Thúy An nghĩ thầm một cách tự ái, môi cô vô tình cong lên:

- Nhưng tôi đã nhận lời đâu.
- Đừng từ chối mà, từ chối là làm khó tôi đó, tôi biết cô vốn tốt bụng, chẳng bao giờ bỏ mặt khi bạn bè cần mình.

- Anh nịnh khéo thật đấy, nhưng anh cần tôi giúp thật hả? chuyện gì vậy?
- Gặp rồi sẽ nói, chờ cô thêm 10 phút nữa nhé.

Tự nhiên Thúy An trở nên dễ chịu:

- Không đến 10 phút đâu, 5 thôi.

- Rất cảm ơn Thúy An.

"Lịch sự quá" - Thúy An nghĩ thầm khi nghe tiếng cảm ơn ngọt lịm của anh ta, cô gác máy, vào phòng chải sơ lại tóc, rồi đi ra ngoài.

Thúy An vào quán cà phê gần nhà, Huy Bình đã ngồi chờ sẵn, anh Thúy An kéo ghế cho cô rồi hỏi:

- Thúy An uống gì?

- Gì cũng được, mà thôi đừng gọi, anh cần tôi có chuyện gì?

Huy Bình không trả lời, anh Thúy An quay qua gọi cho cô ly cam, rồi thông thả quay lại nhìn nhìn cô buông một nhận xét:

- Lâu quá không gặp, thấy Thúy An chừng chạc hơn một tí.

"Khen kiêu đó chẳng khác gì chửi người ta" - Thúy An nghĩ thầm, nhưng cô lờ đi như không nghe.

- Có chuyện gì vậy anh Bình?

Huy Bình cười cười:

- Chuyện này hơi kỳ cục, cho nên cô hãy bình tĩnh khi tôi nói, được không?

Tự nhiên Thúy An thấy hơi hợp, lo lo:

- Chuyện gì vậy?

- Cô vui lòng đi với tôi đến gặp một người nhé.

- Gặp ai? - Thúy An hỏi căng thẳng, cô tự nhiên nghĩ đến Hạ Linh.

Huy Bình hơi khoát tay:

- Cô đừng nặng nề vậy, không có gì nghiêm trọng lắm đâu.

- Nhưng mà gặp ai thế?

- Mẹ tôi.

Thúy An bắt đầu ngo ngoay:

- Gặp mẹ anh à. Tại sao tôi phải làm chuyện đó?

- Thúy An này, khi nhờ cô tôi cũng căng thẳng lắm, cho nên cô đừng lo như vậy, được không?

Thúy An ngồi thẳng lên, giữ cho vẻ mặt thật bình thường:

- Nhưng gặp để làm gì? sao anh không nhờ người khác mà nhờ tôi?

- Tôi không muốn nhờ người khác.

Nói xong Huy Bình ngồi im, anh không cười nữa, mà có vẻ tư lự, hình như có gì đó nghiêm trọng thật sự.

Thúy An mỗi lúc một tò mò, cô hỏi dè dặt:

- Chuyện gì vậy anh Bình?

Huy Bình đáp thờ ơ:

- Cũng có chuyện.

Nói xong anh lại ngồi yên suy nghĩ, Thúy An hơi giận:

- Bộ Ở nhà anh suy nghĩ chưa đủ sao mà đến đây vẫn chưa xong, vậy chừng nào anh mới quyết định lặn?

Huy Bình cắn môi, anh có vẻ đắn đo:

- Tôi không ngại vì chuyện gặp mẹ tôi, mà ngại vì thái độ của cô, có lẽ tôi không nên yêu cầu cô làm việc quá sức mình.

Cách nói của anh khơi dậy lòng tốt của Thúy An, cô nói hăng hái:

- Không sao đâu, anh cứ nói đi.

- Ra khỏi chỗ này rồi nói.

Và anh quay qua gọi tính tiền, cử chỉ đột ngột của anh làm Thúy An không kịp phản ứng, thế là cô đứng dậy theo anh ra khỏi quán.

Huy Bình im lặng trên suốt đường đi, hình như là lại tiếp tục suy nghĩ, anh im lặng thì Thúy An không có lý do gì để nói, cô cũng lặng thinh.

Cho đến khi anh rẽ vào một con đường vắng thì cô bắt đầu lo. Cô chưa đến đây lần nào, cũng không hình dung được trong thành phố lại có một chỗ vắng vẻ như thế. Và cô tròn mắt khi Huy Bình dừng lại giữa đường.

- Sao anh dừng lại ở đây.

- Tôi muốn nói chuyện ở đây, vì cô có la thì cũng không ai nghe.

- Cái gì, chẳng lẽ anh muốn giết tôi?

Cách sợ của cô làm Bình bật cười, trong một thoáng, anh quên hết căng thẳng và nhìn cô tinh quái:

- Nếu cô từ chối thì tôi giết cô đấy.

Thúy An lùi ra sao:

- Anh đừng có đùa.

Huy Bình dựng xe, rồi ngồi ghé lên yên, anh trở lại về nghiêm nghị ... nhưng không nói nữa tự vì người đánh chuyện này đang mỗi tay quá rồi ...

Huy Bình dựng xe, rồi ngồi ghé lên yên, anh trở lại về nghiêm nghị:

- Nói thẳng nhé An, tôi muốn nhờ cô đóng vai người yêu của tôi, và hơn thế nữa, chúng Thúy An sẽ cưới nhau.

Thúy An đứng sững nhìn anh, không như điều mình đã lo, cô Thúy An không la mà cũng chẳng chạy, cô nhìn anh không chớp:

- Anh đừng có đùa, chị Linh xúi anh chọc tôi phải không?

Mắt Huy Bình nheo lên ngạc nhiên:

- Tôi không ngờ cô nghĩ như vậy, hình như thấy tôi là cô nghĩ đến chị Linh, sao kỳ vậy?

Thúy An liếc môi:

- Vì chỉ có chị Linh mới nghĩ được những trò tai quái này.

Huy Bình lắc đầu cương quyết:

- Dứt khoát là không, tôi không phải con nít mà bị người lớn xúi giục.

Thúy An ngẫm nghĩ một chút. Rồi kêu lên:

- Nhưng sao phải nói dối như vậy? Anh không nói thẳng với mẹ anh được sao mà phải làm cách này?

- Có nhiều chuyện tôi không nói với mẹ tôi bằng lời, chỉ hành động thôi.

- Ôi lạy Chúa, mẹ của mình mà không thể nói chuyện được, vậy nói với ai?

- Chẳng nói với ai, tự mình giải quyết.

- Thật là kỳ lạ, nếu có chuyện gì quan trọng thì người đầu tiên tôi nói là mẹ tôi đấy.

- Vậy thì chúc mừng cô, còn tôi thì không được như vậy.

An đột ngột đổi giọng:

- Thế nào, đồng ý chứ?

- Hả?

- Cô có quyền từ chối, vì tôi biết chuyện này hơi quá đối với cô.

- Quá thật đấy, tôi sợ lắm... anh có thể nhờ người khác không?

Huy Bình sầm mặt:

- Cô làm tôi thất vọng, nhưng dù sao cũng cảm ơn cô.

Thúy An liếc môi:

- Xin lỗi anh nghe, tôi cũng muốn giúp anh lắm, nhưng chuyện này ... tôi sợ quá.

Huy Bình nhìn cô chăm chăm:

- Cô sợ cái gì, tôi hay mẹ tôi ... hay cô sợ mang tiếng?

- Tôi ... sợ đủ hết ... lỡ mọi người biết thì chết.

- Chị Linh nói với tôi là cô chưa có người yêu.

Thúy An gật đầu:

- Vâng, thì chưa, nhưng tôi vẫn thấy sợ, không giải thích được.

- Thử phân tích xem, tại sao sợ.

Thúy An nói không do dự:

- Tất nhiên phải sợ chứ, những chuyện như vậy không đáng lo sao.

Rồi thấy Huy Bình nhìn mình với vẻ thiếu thiện cảm, Thúy An chợt có tâm lý phản kháng:

- Sao anh lại nhìn tôi, có thể tôi hơi ích kỷ vì không giúp anh, nhưng giúp cũng tùy chuyện chứ, những chuyện kinh dị như thế này, làm sao tôi dám giúp.

Bình gật đầu:

- Tôi biết.

- Biết sao anh còn trách tôi?

- Hiểu là một lẽ, nhưng buồn là lẽ khác, tôi không thể không thất vọng.

Thúy An ái ngại:

- Xin lỗi anh nghe.

- Sao xin lỗi hoài vậy?

- Không giúp được anh, tôi thấy mình có lỗi quá.

Chợt nghĩ ra, Thúy An sốt sắng:

- Sao anh không nhờ chị Linh, tôi nghĩ chỉ không từ chối đâu.

Huy Bình nhìn cô:

- Cô nghĩ cái gì vậy? Tôi thế này mà có người yêu thế ấy, cô cho mẹ tôi là con nít à?

Thúy An làm thính, cô chợt nhận ra mình nói lằng nhách, chị Linh lớn tuổi đến thế, nhìn sao mà xứng với Huy Bình chứ, đúng là đồ điên.

Cô khẽ cắn môi, ái ngại:

- Tại sao anh phải nói dối chứ?

Huy Bình khẽ nhún vai:

- Đã không chịu giúp mà còn tò mò cái gì?

Thúy An tiu nghỉu quay nhìn chỗ khác. Quả thật cô thấy tò mò kinh khủng. Bỗng nhiên có người nhờ mình đóng vai người yêu, phải có lý do gì chứ.

Tò mò quá chịu không nổi, cô hỏi qua chuyện khác:

- Bộ anh không có bạn gái nào khác à?

- Có.

- Sao anh không nhờ họ?

- Không thích.

- Sao vậy?

- Hỏi nhiều quá.

Thúy An hơi què, cô tự nhủ tốt hơn là không hỏi gì nữa. Cô đưa mắt nhìn quanh, rồi đề nghị:

- Anh cho tôi về được không?

Huy Bình làm thính, hoàn toàn không có vẻ gì muốn về. Không hiểu anh nghĩ gì mà chợt bước xuống, dắt xe vào quán nước gần đó.

- Vào đây nói chuyện.

- Có chuyện gì mà nói, cho tôi về đi thôi.

Nhưng Huy Bình cứ làm thính, bắt buộc Thúy An phải đi theo:

- Anh không muốn nói chuyện với tôi mà, cho tôi về đi thôi.

- Vào một chút rồi về.

Anh dựng xe bước vào quán, Thúy An miễn cưỡng ngồi xuống ghế, cô đưa mắt nhìn quanh, không biết người ta bán cho ai, chỗ này vắng hoe không có ai qua lại, cả quán chỉ có cô và Bình là khách, vắng thấy ghê, nếu là tối chắc cô không dám vào quá.

Như hiểu ý cô, Huy Bình trấn an:

- Đừng lo, ở đây an toàn lắm.

- Lạ thật, không hiểu sao anh biết chỗ này.

- Tôi biết nhiều chỗ lắm, kể cả những ngõ ngách sâu nhất.

- Nhưng tại sao anh lại đưa tôi đến đây.

- Tôi nói rồi, tôi sợ cô la um sùm, người ta nhìn què lắm.

- Tôi phải biết giữ ý chứ.

Huy Bình gật đầu:

- Biết rồi, nãy giờ nhìn cách thận trọng của cô tôi cũng hiểu khá nhiều về cô rồi. Tôi biết mình nhờ đúng người có thể tin tưởng mà.

Thúy An vội nhìn chỗ khác, cô sợ Huy Bình năn nỉ cô, cô rất sợ bị năn nỉ làm điều mà mình không muốn, cách tốt nhất là đề phòng.

Bên cạnh cô, Huy Bình loay hoay lấy thuốc hút, mắt anh hơi nhúu lại như suy nghĩ, không hiểu sao anh chợt nói như kẻ, không cần biết Thúy An có nghe hay không:

- Gia đình tôi không hạnh phúc như gia đình cô, mà tôi cũng không chờ gì điều đó, tôi chỉ thích sống độc lập một mình, không đụng chạm đến ai, và cũng không ai chạm mình.

Thúy An gật đầu như hiểu:

- Nhưng sống như vậy khó lắm đấy.

- Rất khó.

- Buồn lắm.

- Tôi có nhiều cái khác vui hơn là gia đình.

Anh chợt phẩy tay:

- Nhưng thôi, đừng nói chuyện đó, vấn đề là mọi người không để tôi yên, nhất là mẹ tôi, vì thế, để đấu tranh với mọi người, tôi phải bắt đầu từ bà ấy.

"Bà ấy à? Lần đầu tiên mình nghe một người nói về mẹ mình như vậy." - Ý nghĩa đó làm Thúy An quay lại nhìn Huy Bình, anh cũng quay lại nhìn cô:

- Tôi nói chuyện nghe lạnh lùng quá phải không?

Thúy An gật nhẹ đầu như xác nhận, cử chỉ của cô làm Huy Bình cười. Nhưng không nói gì.

Thúy An nói như nhắc:

- Anh bị phiền cái gì vậy?
- Cưới vợ?
- Hả?

- Cô ngạc nhiên cái gì?

- Anh bị ép duyên à?

Huy Bình cau mặt:

- Đừng có nói như thế, không sợ tôi tự ái à? Tôi không phải là con gái.
- Vâng, vâng, cho nên anh phản đối.
- Nếu cô chịu giả làm người yêu tôi thì tốt quá.

Thúy An tò mò:

- Anh không chịu cưới vợ hả?

Huy Bình chột đùa:

- Chịu chứ, nếu người đó là cô.

Thúy An đỏ mặt:

- Tôi không giỡn.

Huy Bình chuyển qua châm cho một câu làm cô tức nghẹn:

- Giỡn thôi, tôi chẳng bao giờ có ý định cưới cô đâu, trừ phi trái đất bị hủy diệt.

Thúy An mím môi, cố nén cái nuột nghẹn, anh ta thoát nghiêm nghị, thoát đùa cợt, nhưng cô nhất định không để mình bị cuốn theo nữa.

Huy Bình liếc mình đôi môi mím chặt của cô, rồi tiếp tục kể thản nhiên:

- Tuần trước tôi bị triệu về để bàn chuyện cưới vợ, thật là lố bịch không thể tưởng, với anh tôi thì được, nhưng với tôi thì không, mà tệ hại hơn, đối tượng là người tôi chịu không nổi, dù là chỉ nghe đến tên.

Thúy An bị cuốn theo câu chuyện ngay:

- Anh ghét cô ta lắm à? Là ai thế?
- Con gái một người bạn mẹ tôi.
- Thú vị quá nhỉ, hai người mẹ thân nhau, làm sui nhau, vui đấy chứ.
- Tôi không vui nổi mấy chuyện đó.
- Bộ cô ta xấu lắm hả?
- Không, rất đẹp.
- Đẹp sao anh không thích?

Huy Bình hỏi lại:

- Bộ đẹp thì phải thích à? Này, nếu cô nghĩ nhìn ngoại hình của cô ai cũng thích thì coi chừng chủ quan quá nhé.

Thúy An phản đối:

- Anh nói gì kỳ vậy, tôi có nói là tôi đẹp đâu.
- Mà thật ra cô cũng chả đẹp gì.

Thúy An ngồi im, tức ầm ứ, không hiểu sao nãy giờ anh ta nói chuyện khó ưa như vậy, cách xóc xóc như là bạn bè lâu năm lắm vậy. Hình như anh ta chỉ tìm cơ hội cộc vào tính tự đắc của cô, nhưng cô có kiêu hãnh bao giờ đâu.

Huy Bình liếc nhìn cô:

- Giận rồi à?
- Giá mà anh chọc cho tôi giận được.
- Đó, đó, như vậy mà còn không chịu là kiêu kỳ, chỉ có chị Linh hiền thôi, còn tôi thì không.

Rồi, biết chắc cô sẽ nổi giận, anh nói tiếp:

- Nói tiếp chuyện nhé, cô ta đẹp lắm, không phải chỉ mẹ tôi, mà anh em tôi đều cho là tôi có phúc nếu cưới được cô ta.

Thúy An tức thật sự:

- Có nhất thiết anh phải tìm cách chê tôi không? Cô ta là cô ta, tôi là tôi, mắc gì anh cứ so sánh như vậy?

Huy Bình tỉnh bơ:

- Tôi tự thấy bốn phận phải cảnh tỉnh trước, trước khi cô có ý nghĩ tôi tìm cách tiếp cận cô.

Thúy An trả đũa ngay:

- Tôi nghĩ anh không thích cô ta một, thì cô ta không thích anh mười, anh đừng có chủ quan.

- Tiếc quá, cô không đạt được ý rồi, vì cô ta đồng ý lấy tôi - Huy Bình cười tỉnh bơ.

Thúy An cụt hứng nín lặng, Huy Bình liếc nhìn cô, rồi cười uể oải:

- Vấn đề là, tôi không muốn ai có ảo tưởng về cuộc hôn nhân này, tôi muốn nói đến người nhà tôi đấy, đừng tưởng nói cô rồi lại chủ quan đấy.

- Anh không giống tính cách mà tôi gặp lần đầu, lúc đó anh rất dễ mến.

- Còn bây giờ?

- Tự anh biết lấy.

Huy Bình trở nên dăm chiêu:

- Cô có thể đổi ý không, Thúy An, bây giờ tôi rất cần cô, như một người bạn thật sự muốn giúp tôi.

- Tại sao anh nhờ tôi mà không là người khác, tôi với anh đâu có biết nhau nhiều.

- Có nhiều lý do lắm, thứ nhất, những người bạn tôi quen đều có ý nghĩa đi quá xa đối với tôi, tôi không muốn tạo điều kiện cho họ hy vọng.

Thúy An ngắt lời:

- Anh có chủ quan không?

Huy Bình thần nhiên:

- Tôi biết làm gì mà.

- Thôi được, vậy còn lý do thứ hai?

- Chắc chắn là cô sẽ không làm khó tôi sau đó, và trên hết là cô rất hiền, mẹ tôi có con mắt nhìn đời lắm, bà ấy biết tôi thích mẫu người thế này.

Cách lập luận của anh Thúy An khá thuyết phục, nhưng vẫn có cái gì đó không ổn, cho nên nó không đẹp được nỗi sợ của Thúy An, nên cô tiếp tục từ chối:

- Tôi sẵn lòng giúp anh bất cứ chuyện gì, trừ chuyện này, đừng buồn tôi ...

- Nghĩa là cô vẫn từ chối, sau khi tôi nói lý do?

- Tôi nghĩ anh có nhiều cách để giải quyết, không chỉ có một cách này.

- Có thể, nhưng tôi thích làm cái gì cụ thể nhất, dứt khoát, và không ai trở tay kịp.

- Anh háo thắng thật.

- Nếu bị người khác làm phiền, cô cũng giải quyết như tôi thôi.

- Không đâu, tôi sẽ nói, chứ không dắt một người bạn trai vớ vẩn về, rồi bảo, đây là bạn trai của con.

- Thế nếu có một cây si nào đó làm phiền cô quá mức, anh ta chỉ rút lui khi tận mắt thấy người yêu của cô? Liệu cô có làm vậy không?

Thúy An đuối lý làm thinh. Thật tình thì cô cũng thấy đó là cách hay nhất. Dù sao anh ta cũng có lý do của anh ta, có lẽ anh Thúy An biết mình phải làm gì?

Tuy vậy, cô vẫn không đủ sức vượt lên chính mình.

Thấy cô có vẻ cứng rắn quá, Huy Bình đành chịu thua:

- Thôi vậy, nhưng dù sao cũng xin lỗi vì làm cô bị hoảng, cô có thể quên chuyện này không?

- Tôi không để ý đâu, mấy chuyện kỳ cục này, quên thì hay hơn.

- Tôi làm cô xấu hổ phải không?

Thúy An cười cười không trả lời, chẳng lẽ nói với anh Thúy An là cô muốn chui xuống đất?

Bây giờ cô mới thấy lúc nãy anh cười cợt mà lại hay, những chuyện thế này, nghiêm chỉnh quá dễ ngượng, cứ đùa đùa mà lại dễ chịu hơn.

Hình như không muốn thuyết phục cô nữa, Huy Bình chủ động về, Thúy An tưởng anh sẽ có thái độ xa cách hoặc thất vọng đối với cô, nhưng anh chẳng có một cử chỉ nào khác, ngoài vẻ thần nhiên khó hiểu.

Xui cho Thúy An, khi Huy Bình đưa cô về thì vừa lúc Hạ Linh cũng tới. Thấy hai người, cô nhướng mắt ngạc nhiên, rồi cười tủm tỉm:

- Hai đứa đi chơi về hả? Vui không?

Thúy An vội cải chính:

- Không phải đi chơi, tụi em có công chuyện.

- "Tụi em" rồi kia à?

Hạ Linh cố ý nhấn giọng rồi cười phá lên, làm Thúy An quê quê. Cô quay chỗ khác như lờ không nghe.

Hạ Linh bèn quay qua Huy Bình, tỉnh quái:

- Hai đứa trở thành "tụi em" hồi nào vậy Bình?

Cách nói của cô làm Huy Bình không nín được cười:

- Em chở Thúy An đi công chuyện thật đấy.

- Chu choa, đã nhờ cậy nhau rồi à?

Huy Bình thân nhiên nhìn Thúy An:

- Cô có thể kể với chị Linh, nếu cô không ngại không cần phải giữ bí mật cho tôi.

Thúy An chưa biết nói gì thì anh ta chào hai người, rồi phóng xe đi. Cô quay lại, ngượng ngịu cười với Hạ Linh:

- Anh ta nói đùa đấy.

- Thật sao?

Hạ Linh hỏi với giọng cao vút đầy tinh quái, rõ ràng là cô nghi ngờ, dù làm ra vẻ không có gì đáng ngạc nhiên.

Thúy An đẩy cửa cho Hạ Linh dắt xe vô. Cô vọt nhanh vào nhà, nói lớn:

- Chị Hoa ơi, có chị Linh tới.

Rồi cô biến về phòng của mình. Còn bản thân cả người vì chuyện động trời của Huy Bình, không biết kể với ai mà gặp ngay chị Hạ Linh yêu quý, không biết rồi có được yên ổn không nữa.

Đúng như cô đoán, Hạ Linh dễ gì bỏ qua. Chỉ một lát sau, cô đã nghe tiếng gõ cửa:

- Chị vô được không An?

Thúy An nói vọng ra:

- Chị vô đi.

Hạ Linh bước vào, không cười cợt như lúc nãy nữa, mà có vẻ nghiêm chỉnh:

- Có chuyện gì mà hai đứa đi chơi riêng vậy? Quen nhau thật rồi à? Chị mừng cho hai đứa đấy.

Thúy An thích cách nói nghiêm chỉnh và quan tâm kiểu này hơn, nên cô không có tâm lý đề phòng, cô hỏi tò mò:

- Bộ mẹ anh Bình khó lắm hả chị? Độc đoán lắm hả?

- Chị không biết, không nghe nó nói. Sao?

- Thế gia đình anh có đông không?

- Không biết.

Thúy An nhìn Hạ Linh trách móc:

- Chị chẳng biết gì về người ta mà làm mai cho em.

- Thì chị thấy nó dễ thương, cứ làm mai trước rồi tìm hiểu sau, không thì làm sao có cơ hội tìm hiểu.

- Chẳng lẽ chị và anh Lộc không biết gì về anh hả?

Hạ Linh có vẻ suy nghĩ:

- Thấy nó làm chung với anh Lộc, tính tình dễ thương nên chị thích, còn gia đình nó thì chị không biết, để chị tìm hiểu cho.

Thúy An xua tay rồi rít:

- Thôi thôi, đừng tìm hiểu, đừng hỏi gì cả.

- Hai đứa đi chơi về, rồi em lại hỏi về nhà nó, em không phải đã thích nó rồi sao?

Thúy An nhăn mặt:

- Chị đừng có nói bậy, không phải đi chơi đâu.

- Đi công chuyện còn xa hơn đi chơi nữa. Nói thiệt đi, hai đứa quen nhau khi nào vậy?

Thúy An thờ dãi, rồi nói thẳng ra:

- Chị có hình dung được nó kỳ cục thế nào không? Tự nhiên anh ta nhờ em giả làm người yêu đến ra mắt gia đình anh ta, thật em xấu hổ chết được.

- Cái gì?

- Em nói thật chứ bộ. Mà em cũng không hiểu tại sao lại nhờ em mà nhờ, lúc đó em sợ muốn chết luôn.

- Rồi có nhận lời không?

- Nghe không em đã khiếp, nói gì là nhận lời.

Hạ Linh ngồi im, rồi không hiểu nghĩ gì mà chợt cười rũ ra, khiến Thúy An càng thêm xấu hổ, cô làm bầm:

- Mai một chắc em trốn anh ta luôn quá.

- Đừng trốn.

- Không như vậy, để anh ta nhờ thêm lần nữa hả, phải nói lúc đó là em như từ trên trời xuống vậy.

- Đây, em có nghĩ đó là cách nó tỏ tình không?

- Chắc chắn là không, chẳng ai tỏ tình bằng cách làm người khác động thổ như vậy.

- Đây, nhìn thoáng hơn. Có khi nào nó nhờ người khác rồi bị trối buột luôn không? Con trai cũng thận trọng vậy?

- Em không biết, nhưng lúc nãy anh ta cũng nói điều đó.

- Có nghĩa là nó nhờ vô tư, không có ý gì.

Thúy An ngồi im một chút, rồi nói như rên:

- Sao tự nhiên em bị vướng vào chuyện kỳ thế này, tự nhiên một người không quen biết nhờ em làm vợ sắp cưới của anh ta, xấu hổ chết đi được.

- Sao em không nghĩ nó đang rối, nên xử dụng biện pháp tình thế, nghe thì kỳ thật, nhưng vô chuyện rồi thì mới hiểu người Thúy An được.

Thấy Thúy An không nói gì, Hạ Linh khuyến khích:

- Giúp nó đi An, chị nói thật đấy.

Thúy An co rút người lại:

- Thôi thôi quê lắm, tưởng tượng đến gặp mẹ anh ta, rồi họ tự nhiên nghĩ mình là bồ của con họ, quê chết được, sau đó về chắc em không nhìn anh ta luôn.

Nói đến đó, cô lại nhớ cái nhìn chăm chăm của Huy Bình khi nói chuyện đó, thật chỉ muốn nhắm mắt đi mà quên.

Hạ Linh không thấy chuyện này kỳ chút nào, dĩ nhiên nó hơi táo bạo, nhất là đối với một người chưa thân như Thúy An. Nhưng Huy Bình nhờ thì chắc đó là chuyện cần thiết. Có thể cậu Thúy An không tìm được người nào đó tin tưởng. Bị từ chối thì cũng tội nghiệp.

Hình như cô bẩm sinh đã có tật tào lao, nên những chuyện này cô rất hứng thú. Và cô hào hiệp muốn giúp đỡ Huy Bình với tất cả nhiệt tình tào lao của mình.

Hạ Linh ngồi một chút rồi về. Cô chẳng khuyên Thúy An một câu nào nữa. Nhưng về nhà, cô lại hăng hái gọi điện cho Huy Bình.

Không hiểu Bình đi đâu mà lại tắt máy. Hạ Linh bèn nhấn vào máy một câu thu hút "đến nhà chị gấp, có chuyện vui cho Bình."

Buổi tối Lộc về, có cả Huy Bình đi theo, anh có thể đoán ra được chuyện gì, và hỏi thẳng:

- Lúc sáng chắc chị điều tra rồi phải không?

Lộc tò mò:

- Có chuyện gì vậy?

Hạ Linh phẩy tay:

- Chuyện chúng nó, để tối kể cho nghe, đừng hỏi.

Lộc nhún vai:

- Lại tào lao nữa chứ gì.

Anh vào nhà tắm, còn lại hai người, Hạ Linh ra hiệu:

- Ngồi xuống đi Bình.

Huy Bình chưa kịp nói thì cô đã nói luôn:

- Em kết nhỏ An rồi phải không?

- Sao chị nghĩ như vậy?

- Không kết thì sao nhờ nó chuyện đó, em có thiếu gì bạn gái, có phải kết rồi phải không? Nói thật.

Huy Bình mỉm cười:

- Không nhanh thế đâu chị.

- Thế sao nhờ nó chuyện kinh dị như vậy?

- Chính vì không là gì nên em mới nhờ, nếu có gì thì cứ đưa về ra mắt, thuyết phục làm gì.

- Tại sao em nhờ nó mà không nhờ người khác, lỡ nhà em chấm nó thì sao?

- Không có chuyện đó.

- Nói thật đi nào, tại sao em chọn nó?

Huy Bình lại cười:

- Vì em nghĩ sau việc này cô Thúy An không gây rắc rối cho em, sẽ chẳng có gì phiền phức cả, dĩ nhiên em sẽ không quên ơn cô ta.

Hạ Linh có vẻ thất vọng:

- Nói vậy làm em không bị sét đánh hả?

Huy Bình cười lớn, và nói một câu ai muốn hiểu thì hiểu:

- Thúy An dễ thương đúng như cách chị vẫn nói về cô ta.

Hạ Linh đập tay anh một cái:

- Thôi cậu ơi, đừng có thận trọng quá. Nói chuyện với chị mà giữ kẽ như đối thủ không bằng.

Huy Bình chuyển đề tài:

- Chuyện chị nhấn máy em là chuyện gì vậy?

- Nói thật đi mà, bây giờ còn ý định nhờ con An không?

- Lúc sáng em nói thật, nên bây giờ vẫn không đổi ý.

Về mặt Hạ Linh linh hoạt hẳn lên:

- Đấy, vấn đề là em không đùa, còn chị thì sẽ giúp em, bảo đảm nhờ An sẽ chủ động gọi điện cho em đấy.

Huy Bình nhanh chóng hiểu ngay, nhưng vẫn hoài nghi:

- Chị tin là sẽ thuyết phục được Thúy An à?

- Với điều kiện là em không được đùa giỡn với nó đấy nhé.

- Em thuộc loại người như vậy sao?

- Ờ, thì chị lo cho nó quá nên không an tâm vậy mà.

Huy Bình hơi cười:

- Em không giải thích được tại sao chị nhiệt tình với tụi em như vậy. Anh Lộc nói chị tào lao, còn em thì nghĩ chị vì một lý do nào đó.

- Thì cứ cho là tào lao đi.

- Thế thì em chịu thua thôi.

Cả hai cùng bật cười, rồi Hạ Linh đứng dậy:

- Chị nói trước đấy, nhờ An có gọi thì cũng đừng ngạc nhiên. Thôi ngồi chơi đi, anh Lộc ra bây giờ đó.

Cô đi vào bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa tối, vừa làm cô vừa tùm tùm cười một mình, những chuyện thế này làm cô thấy vui vui.

Huy Bình ở lại ăn tối, và chơi cờ với Lộc đến khuya, khi anh định về thì Hạ Linh giữ anh lại:

- Khoan đã, ở lại nghe chị với Thúy An nói chuyện đi.

- Hai người nói chuyện riêng, em nghe làm gì?

- Chuyện của em thì em phải nghe chứ, để biết đường nói chuyện với nó chứ.

Vừa nói cô vừa ấn Huy Bình ngồi xuống bàn điện thoại:

- Cầm máy đi nghe, để chị vô phòng chị gọi, nhớ là im lặng tuyệt đối, nó mà nghe là nó cúp liền đó.

Huy Bình cảm thấy hơi bị khó xử, Hạ Linh thiệt tình kiểu này, anh với Thúy An có muốn ghét nhau cũng không được. Tự nhiên anh nghĩ, nếu sau này anh với Thúy An có gì với nhau, thì cũng là 90% do Hạ Linh quyết định.

Anh cầm máy, lặng im chờ với cảm giác khó chịu lẫn buồn cười của người nghe lén. Trong phòng Hạ Linh, cuộc nói chuyện bắt đầu, đầu tiên là giọng ai đó, sau mới đến Thúy An:

- Chị Linh hả? Có chuyện gì mà gọi em giờ này vậy?

- Lúc nãy chị nói chuyện với anh Bình, thấy tội nó quá, chịu không nổi nên mới gọi cho em.

- Sao vậy chị?

- Thì chuyện nó nhờ em đó.

Giọng Thúy An bắt đầu rối rít:

- Đừng nhắc, đừng nhắc chuyện đó mà.

- Chị cũng không muốn nói, nhưng mà ...

Huy Bình gác máy, lặng lẽ bỏ về, thật tình anh không chịu được khi ngồi nghe lén như vậy. Tự nhiên anh thấy tội nghiệp cho Thúy An, tự nhiên dấy vào chuyện như vậy, nghe cô tìm cách tránh anh biết cô xấu hổ đến mức nào.

Anh nghĩ Thúy An sẽ từ chối tiếp. Nên định nhờ người khác. Nhưng Thúy An làm cho anh vô cùng ngạc nhiên khi chiều hôm sau, chính ta gọi cho anh, giọng cô rụt rè:

- Anh Bình à ...tôi...tôi bằng lòng đấy, anh có thể đưa tôi đến gặp mẹ anh bao giờ cũng được, tôi bằng lòng thật mà.

Huy Bình không ngăn nổi giọng sừng sốt:

- Tại sao cô đổi ý nhanh vậy An, có chuyện gì vậy?

Thúy An có vẻ hoang mang:

- Thế ... anh đổi ý rồi sao?

- Không, tôi không đổi ý, tôi chỉ ngạc nhiên thôi. Nếu sợ quá thì thôi, tôi không ép đâu.

- Không sao đâu, tôi tự nguyện mà, thôi tôi cúp máy nha, khi nào đi thì cho tôi biết.

Huy Bình chưa kịp nói thì nghe tiếng tút tút trong máy, anh tự lự bỏ ống nghe xuống, rồi nhắc lên bấm số Hạ Linh:

- Alô.

- Bình đây chị Linh. Thúy An đã gọi cho em, em không biết chị nói thế nào, nhưng nếu cô ấy sợ quá thì thôi, chị rút lại đi, thật ra em có thể nhờ người khác mà.

Tiếng Hạ Linh cười khúc khích trong máy:

- Chị có cách nói cho nó nghe, con gái mà, đánh vào lòng thương hại là thành công thôi.

- Nhưng nếu ...

Hạ Linh ngắt lời:

- Không nhưng gì cả, cứ vậy mà làm đi, em mà hỏi lại là mắt mặt chị đó, miễn đừng làm nó buồn là được rồi, vậy hé, chúc hai đứa vui về.

Huy Bình đặt ống nghe xuống, tự nhiên anh thấy buồn cười cho chuyện xảy ra với mình lần Thúy An.

Thúy An đứng chờ Huy Bình dựng xe, cô tò mò ngó vào phía trong. Qua cửa kiếng, cô thấy các nhân viên làm chăm chú bên máy tính, không khí có vẻ lặng lẽ vì chẳng ai nói với ai. Hình dung một bà giám đốc bề vệ lạnh lùng như công ty, cô thấy ớn người.

Huy Bình đi đến gần cô, khoát tay:

- Vào đi An.

Thúy An rút rè đi theo sau Huy Bình, anh mở cửa đi thẳng vào trong, không hề ngó đến ai. Lúc đi gần cuối thang, anh ngừng lại nói với cô:

- Nắm tay nhé An.

Thúy An quê muốn chết được, nhưng cũng đưa tay cho Bình nắm, anh nói như động viên:

- Ráng nghe, đừng sợ. - Và anh tự nhiên đẩy cửa, kéo cô vào phòng.

Tim Thúy An đập loạn xạ trong ngực, cô thấy một bà mập mạp ngồi sau bàn, nhìn mặt biết ngay đó là người đàn bà không hiền. Bà Thúy An ngẩng lên khi nghe tiếng cửa mở, vừa thấy cô là khuôn mặt bà sầm lại lập tức, va đề sợ hơn là khi bà nhìn chăm chăm vào An.

Huy Bình kéo chiếc ghế trước bàn, ra hiệu Thúy An:

- Em ngồi xuống đi.

Cho vàng Thúy An cũng không dám ngồi kiểu đó, cô rút rè:

- Chào bác ạ!

Người đàn bà chỉ gật đầu đáp lại, rồi lập tức quay qua Huy Bình:

- Con đi đâu vậy?

- Vì mẹ gọi hôm nay con tới.

- Mẹ gọi con về nhà chứ không bảo đến đây.

Giọng nói như lệnh võ của bà khiến tim Thúy An muốn đứng lại. Mặt cô xanh mét, cô run đến mức Huy Bình đã nhận ra, anh bèn nắm tay cô, ấn cô ngồi xuống:

- Em ngồi đi - Giọng anh hạ nhỏ - Không sao đâu, đừng sợ.

Và anh thân nhiên ngồi xuống ghế đối diện:

- Con bận lắm, nên chỉ ghé một chút rồi về.

Anh quay qua Thúy An:

- Giới thiệu với mẹ, đây là Thúy An, con đưa cô ấy đến giới thiệu với mẹ.

Thúy An gật nhẹ đầu chào, nhưng người đàn bà không buồn nhìn đến cô, chỉ nhìn Huy Bình ra lệnh:

- Tối nay về nhà nói chuyện, có ba con với anh qua đó.

Thúy An giương mắt nhìn bà, lạ thật, trong gia đình mà bảo "qua", chắc họ không ở chung một nhà.

Cô còn đang thắc mắc thì chợt giật bản mình vì tiếng quát của bà:

- Mày mà chống đối tao thì mày đi luôn không được về nhà nữa.

Thúy An nhìn qua Huy Bình, cô sợ muốn chết mà Huy Bình thì tỉnh bơ:

- Thì con có nói là về đâu, tự mẹ gọi con mà.

- Mày có biết ba mày nhằn tao thế nào không, lúc nào tao cũng yếu thế vì mày, nuôi mày tới lớn mày trả hiếu như vậy phải không?

Huy Bình thân nhiên:

- Tất cả những chuyện đó là tự mẹ gây ra, con không chịu trách nhiệm, mẹ và gia đình ba tự thu xếp đi.

Trong khi Thúy An còn đang kinh dị cách nói của Huy Bình, thì tim cô lại muốn nhảy ra ngoài vì tiếng đập bàn cái rầm:

- Thằng mất dạy.

Và bà chĩa mũi dùi về phía Thúy An:

- Cháu là con gái, sao lại tự chuyên đi theo con trai vậy, lòng tự trọng của cháu đâu rồi, cha mẹ cháu thiếu quan tâm đến cháu vậy sao?

Thúy An tối tắm mặt mũi vì trăng sáng liên thanh của bà, chưa biết phản ứng thế nào thì Huy Bình đã lên tiếng, giọng vẫn thản nhiên:

- Cô ấy không biết gì về gia đình mình cả, dù mẹ không nhận thì con cũng sẽ cưới cô ấy thôi, con đã đến ra mắt gia đình cô ấy rồi, chỉ còn định ngày cưới thôi.

"Trời ơi, không phải vậy!" Thúy An muốn la lên giải thích, nhưng Huy Bình đã đứng lên kéo tay cô:

- Về đi em, chào mẹ đi.

Thúy An quay qua nhìn người đàn bà, nhưng ánh mắt rực lửa của bà khiến cô khiếp đến nỗi không dám cả chào, trong lúc còn chưa kịp định thần thì Huy Bình đã kéo cô ra cửa.

Thúy An đâu có ngờ chuyện lại trầm trọng như vậy. Xuống đến sân cô vẫn chưa hoàn hồn, không biết mặt mũi cô thế nào mà thấy Huy Bình có vẻ ái ngại, anh lên tiếng:

- Xin lỗi nghe An.

- Mẹ anh dữ như vậy sao? - Thúy An buột miệng.

Huy Bình không trả lời, anh đưa Thúy An vào một quán nước, trong lúc chờ người phục vụ, anh nhìn cô:

- Bây giờ hoàn hồn chưa?

- Tôi không hình dung là mẹ anh có thể nói chuyện như thế, tôi cứ nghĩ...

Huy Bình nói tiếp:

- Cô nghĩ chúng tôi cũng nhẹ nhàng như gia đình cô chứ gì?

Thúy An liếm môi:

- Mẹ anh dữ quá, tôi nói thật đấy.

Huy Bình làm như không nghe:

- Cô muốn uống gì?

- Uống cam.

Huy Bình quay qua nói với cô phục vụ, rồi im lặng lấy thuốc ra, châm lửa. Sau đó anh tiếp tục im lặng như có điều gì đó không vui.

Thúy An hỏi tò mò:

- Liệu mẹ anh có tin vở kịch này không.

- Tin hay không, không quan trọng.

Thúy An kêu lên:

- Nếu không quan trọng thì anh đưa tôi đến đây làm gì?

Huy Bình chưa kịp trả lời thì cô tiếp:

- Anh không sợ mẹ anh sao? Lúc nãy thấy anh tỉnh bơ còn tôi sợ run cả người.

Huy Bình thản nhiên:

- Tôi quen rồi, chuyện đó là thường, chỉ khi nào bị bà ấy nói ngọt tôi mới sợ.

- Anh khác người thật.

Huy Bình nhún vai:

- Chẳng có gì khác cả, tôi sợ nhất nước mắt của bà ấy. Ông trời là bà ấy không khóc, chỉ quát nạt.

- Quen quát nạt?

- Mẹ tôi không phải là người phụ nữ dịu dàng, có lẽ cuộc sống đã làm bà ấy như thế.

Thúy An nghiêng đầu suy nghĩ, lần đầu tiên cô thấy có kiểu nói chuyện như vậy giữa mẹ và con, như vậy làm sao mà thân nhau được.

Huy Bình im lặng quan sát nét mặt của cô, rồi hỏi với vẻ thản nhiên pha chút lạnh lạnh:

- Cô chắc chẳng bao giờ nghe mẹ cô nói nặng phải không?

- Cũng có lúc tôi bị mẹ la đấy, nhưng chỉ la lớn, và không đập bàn quát tháo.

- Nhìn cô tôi cũng đoán vậy.

- Nhân viên trong công ty chắc sợ bác lắm hả?

- Tôi không biết, tôi không tìm hiểu mấy chuyện đó.

- Vậy hả.

Rồi chợt nhớ ra, Thúy An tò mò qua chuyện khác:

- Là thật, sao nhà anh có công ty anh không làm, mà lại bỏ ra làm chỗ khác, phí thật đó.

- Tôi không muốn làm chung với mẹ tôi.

Thúy An ngồi im, rồi lại nhớ qua chuyện khác, cô thấy tò mò không chịu nổi. Mới tiếp xúc sơ sơ với Huy Bình mà cô thấy đời anh thật phức tạp, hỏi thì có vẻ tò mò quá, không hỏi thì cô chịu không nổi, thế là cô nhìn anh háo hức:

- Bộ ba anh không ở chung nhà với mẹ anh hả, lúc nãy nghe bác nói, tôi cứ nghĩ bác và anh trai ở riêng.

Huy Bình không trả lời, Thúy An lén liếc qua nhìn anh, thấy vẻ mặt lạnh lùng, cô hiểu là mình đã làm anh khó chịu. Cô vội nói nhỏ:

- Tôi tò mò không đúng phải không. Xin lỗi nha.

- Không có gì - Giọng Huy Bình khô khan. Anh ngồi yên, như không muốn nhắc lại chuyện lúc này.

Bỗng nhiên Thúy An thấy tự ái, cô có cảm tưởng sau khi nhờ vả xong, anh ta chẳng bị muốn hỏi lỗi thôi phiền phức. Mà có lẽ anh ta cũng không ngờ câu chuyện lại xảy ra như vậy.

Bây giờ Thúy An mới hiểu tại sao Huy Bình muốn nhờ một người lạ, chính xác là anh ta sợ những người bạn hiểu được gia đình không mấy hay ho của anh ta.

Cô có cảm tưởng mình bị lợi dụng.

Khi Huy Bình đưa về, cô và Huy Bình chia tay nhau một cách nặng nề. Và cô tự hứa sẽ không để cho mình liên quan đến anh ta nữa.

Hình như Hạ Linh đang nôn nóng kết quả lắm, nên khi Thúy An về nhà được một lát, cô nhận được phone với vẻ nóng ruột:

- Sao rồi, chuyện ôn không, em về lâu chưa?

Thúy An nói một cách hồ hững:

- Em về này giờ. Chị Linh này, em đã thật sự giúp anh ta hết mình, từ đây về sau em không muốn liên quan đến anh ta nữa đâu.

- Sao vậy? Có chuyện gì không?

- Không có gì cả. Thôi em cúp nghe.

Không đợi Hạ Linh nói thêm, cô chủ động gác máy.

Thúy An dẫn xe ra khỏi sở giáo dục, về mặt ủ dột buồn chán, mặc dù biết trước câu trả lời cũ rích của ông trưởng phòng tổ chức, cô vẫn thấy xuống tinh thần, và cảm giác mình bị đứng bên lề cuộc sống lại làm cô bùng lên sự phẫn uất vô hình.

Thúy An vừa ra đường thì nghe tiếng gọi phía sau:

- Đi đâu vậy An?

Khỏi cần quay lại cô cũng biết là Huy Bình, cô đang có tâm trạng không vui, lại gặp thêm người rắc rối, cô bực thật sự. Đến nỗi không muốn quay lại nhìn anh ta.

Huy Bình đã nhận thấy vẻ miệt cưỡng của Thúy An, nhưng vẫn bỏ qua. Anh bước vòng đi đến trước mặt cô:

- Nộp đơn hay nhận quyết định vậy?

Vừa nói anh vừa hất mặt về phía cổng, An trả lời hờ hững:

- Không nhận gì cả, dù đơn nộp đã lâu.

- Chán lắm hả?

- Cũng không biết, thôi tôi về nghe.

Huy Bình giữ xe lại:

- Khoan đã, tôi muốn nói chuyện một chút. Qua bên kia đi An.

Thúy An nhìn qua quán cà phê, chưa kịp nói thì Huy Bình đã lên tiếng:

- Thấy cô nên tôi qua, tôi muốn mời cô cà phê, cô cũng rảnh phải không?

- Để lúc khác vậy, bây giờ tôi muốn về.

- Đừng có tiêu cực vậy, không có cái này thì tìm cái khác. Không nên nản như vậy.

- Sao anh biết tôi nản?

- Nhìn mặt cô là thấy nguyên mùa thu.

Thúy An định mở miệng đốp chát, nhưng Huy Bình không đợi cô nói đã chủ động dắt xe ra đường.

Thấy phản đối thì có vẻ dằn co với anh ta, Thúy An đành đi theo. Cô vừa ngồi xuống thì anh ta chủ động gọi cho cô ly cam. Rồi lại tiếp tục đề tài khi nãy, anh ta hỏi trống không:

- Chưa xin được việc làm à?

- Sao anh biết tôi xin việc?

- Lúc mới gặp, không phải chính cô nói sao?

Thúy An buông thông:

- Tôi quên.

- Vậy là lâu đấy, tôi cứ tưởng cô đi làm rồi.

- Bộ nhìn tôi có vẻ bận rộn lắm hả?

Huy Bình trả lời cô bằng câu hỏi có vẻ quan tâm:

- Nếu không đi dạy được, cô có chịu đi làm không? Vào một công ty nào đó chẳng hạn.

Thúy An cười khê:

- Đã thất nghiệp thì có quyền gì chọn lựa, tôi chán đến mức muốn nhảy xuống sông cho rồi.

Huy Bình mỉm cười:

- Đừng có bi quan như vậy chứ, chết lăng nhách lắm. Thay vì nhảy xuống sông, hãy làm thêm hồ sơ đưa cho tôi.

Thúy An nhìn Huy Bình, nghi ngờ:

- Anh nghĩ anh sẽ giúp tôi à?

- Không phải nghĩ, mà là làm thật. Cô có bằng cử nhân anh vẫn phải không? Có thích làm dịch thuật viên không?

- Nghe anh nói, tôi có cảm tưởng các công ty mở cửa sẵn đó, chỉ chờ mình nộp đơn vô thôi.

Huy Bình nhún vai:

- Chuyện đó đâu có gì ghê gớm, nhưng cô có thích làm chuyện tôi nói không đã.

Thấy Thúy An ngập ngừng, anh nói như quyết định:

- Vậy là chịu phải không, tôi thấy đa số các cô gái thích làm chuyện đó. Có lẽ cô cũng vậy.

Huy Bình chưa nói hết câu thì có tín hiệu máy, anh nhìn Thúy An:

- Xin lỗi nhé.

Anh nói chuyện khá lâu, rồi nói như quyết định:

- Vậy nhé, cô chuẩn bị hồ sơ tuần tới tôi ghé lấy, bây giờ tôi phải đi gấp, hẹn gặp lại.

Thúy An có cảm tưởng anh ta xua mình ra khỏi quán càng sớm càng tốt, cô lập tức đứng dậy ra khỏi bàn ngay.

Mặc dù có vẻ rất bận, nhưng Huy Bình vẫn không quên dắt xe ra cho cô, và chờ cho cô đi hẳn anh ta mới lấy xe cho mình.

Anh ta không hiểu mình đã gây cho Thúy An tâm trạng nặng nề thêm, cô không tin cách nói quá dễ dãi của anh ta, giống như là nỏ, nhưng chỉ là nói khoác, cô không hề đặt niềm tin vào anh ta, nhưng cách quan tâm kiểu đó làm cô bị xúc phạm.

Đúng một tuần sau, Huy Bình gọi điện cho cô, giọng anh ta trầm tĩnh chứ không vội vàng như lần trước:

- Chuẩn bị xong hồ sơ chưa Thúy An?

Thúy An trả lời miễn cưỡng:

- Tôi chưa làm.

Huy Bình ngạc nhiên:

- Tại sao? Tôi đã nói với cô một tuần kia mà.

Thúy An ngập ngừng:

- Có lẽ tôi sẽ làm sau.

- Cô làm sao vậy Thúy An? hình như cô không cần đi làm nữa hả?

Thúy An im lặng một lát, rồi nói thật:

- Thật ra là tôi không nghĩ là anh nói thật, nên cũng không tha thiết lắm.

Huy Bình bật cười:

- Tôi có vẻ khoác lác lắm sao, thưa cô Thúy An?

- Thật tình anh làm tôi nghĩ vậy. Hôm anh nói có vẻ dễ dãi quá, và bỏ đi vội vàng, nên tôi không chắc lắm.

Trong máy mà cô cũng nghe Huy Bình thở dài một tiếng:

- Hôm đó tôi thật có chuyện gấp lắm, không ngờ cô nghĩ tôi như vậy.

Không nghe Thúy An nói gì, anh nói thêm:

- Coi như tôi làm cô không tin đi, nhưng bây giờ làm ơn đừng nghi ngờ nữa, chuẩn bị đi, tuần sau tôi lấy nhé.

Thúy An ngập ngừng một lát, rồi nói thật:

- Thật ra tôi có sẵn rồi, lúc nào tôi cũng dự trữ sẵn cả.

- Chuyện gì nữa đây, vậy ra này giờ cô nói dối phải không?

- Tôi nghĩ...

Huy Bình ngắt lời:

- Không ngờ cô rắc rối như vậy, nhưng thôi, có sẵn thì càng tốt, 15 phút nữa tôi đến lấy, chờ nhé.

Thúy An chưa kịp nói thì anh ta gác máy, cô đứng ngẩn khá lâu bên bàn. Hình như tính Huy Bình không thích dài dòng. Anh ta chỉ nói những gì cần, và không lặp lại vô ích, có lẽ điều đó làm cô dễ bị nghi ngờ.

Một lát sau anh ta đến, Thúy An mời vào nhà, nhưng anh ta bảo lúc khác, và bảo cô đưa hồ sơ rồi đi ngay.

Và như giấc mơ, một tuần sau anh ta lại đến, lần này thì có vẻ không bận lắm. Thúy An mời anh ta vào

phòng khách rồi đi lấy nước, nhưng anh cản lại:

- Đừng làm gì cả Thúy An, tôi ngồi không lâu đâu.

Thúy An ngồi xuống đối diện, cô nhìn Bình một cách băn khoăn nhưng không hỏi.

Huy Bình nói trước:

- Cô nhận được rồi, tuần sau bắt đầu làm đấy.

- Ồi trời.

Thúy An kêu lên với vẻ đột ngột, Huy Bình chưa kịp hiểu gì thì cô đã lấy hai tay che mặt, anh nhúu mày:

- Cô làm sao vậy An?

Thúy An buông tay xuống, mặt cô đỏ bừng với vẻ sung sướng, cô vừa nói vừa thở:

- Tôi không ngờ đó, tôi tưởng như chiêm bao vậy, anh không nói đùa đấy chứ?

Huy Bình tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Không ngờ cô vui như vậy, chờ lâu quá nên có việc làm thấy quý phải không?

- Và hơn thế nữa, tôi không ngờ mình xin vào chỗ làm lý tưởng như vậy.

- Có gì mà lý tưởng, tại cô chưa từng làm nên thấy quý. Có thể có những chỗ khác tốt hơn nữa.

Thúy An lắc đầu ngoay ngoay:

- Vậy là tuyệt lắm rồi, tôi không nghĩ là còn chỗ nào tốt hơn nữa đâu.

Hình như vẻ sung sướng quá mức của cô làm Huy Bình thấy tội nghiệp, anh nói như tiếc:

- Chắc tại chưa tới vận may.

Khi nói câu đó, Thúy An không nghĩ gì, nhưng cái nhướn mắt của Huy Bình làm cô hơi què, cô định nói chuyện khác, nhưng Huy Bình có vẻ không muốn nói gì khác, anh hơi nheo mắt:

- Thúy An mà cũng tin có số nữa à.
- Có chứ, có cả đấy.
- Vậy cô có tin duyên số làm cho cô và tôi gặp nhau không?

Thúy An lắc đầu:

- Cũng không biết nữa.
- Nếu nghĩ như cô thì có thể là có đấy, mà chị Linh là người trung gian, nghĩ lại thấy vui chứ hả?
- Cái gì vui chứ?
- Lần đầu gặp nhau cũng là do chị Linh, sau đó vì chị ấy mà tôi có người tin cậy để nhờ vả, và sau đó nữa thì tôi có điều kiện tìm việc làm cho cô.
- Ồ...nghĩ lại cũng thấy vui vui. Tôi đã có ý định không để dính líu tới anh đấy.
- Tại sao?

Rồi không để Thúy An nói, anh trả lời luôn:

- Vì chuyện của tôi nặng nề quá hả?
- Cũng không biết nữa, hình như là tại thái độ của anh nhiều hơn.
- Tôi có thái độ thế nào nhỉ?

Thúy An lắc đầu:

- Mà thôi đừng để ý, tôi quên rồi.
- Không, nói đi. Tôi làm gì để cô thấy nặng nề.

Thúy An ngẫm nghĩ một lát, rồi cười:

- Tôi nghĩ, có lẽ tại tính khí anh thất thường quá.

Huy Bình suy nghĩ một chút, rồi nói qua chuyện khác:

- Đi làm đòi hỏi cách ngoại hình lắm đấy, cô nên chú ý cách ăn mặc.

Thúy An cười ngượng ngịu:

- Vâng.
- Nếu không ngại đi với tôi thì tuần sau tôi đưa cô đến nhận việc.
- Có gì đâu mà ngại.

Huy Bình chột nheo mắt như hoài nghi:

- Phải không?

Thúy An hơi lúng túng:

- Cũng có chút chút, nhưng...

Thúy An im bật, cô nhớ tới buổi ra mắt mà phát ớn, nhưng đây là chuyện khác mà.

Như hiểu ý cô, Huy Bình khoát tay:

- Không nhắc tới chuyện đó nữa, quyết định đi, tuần sau tôi tới đón, bây giờ tôi về.

Đang vui nên Thúy An muốn Huy Bình ngồi thêm chút nữa, nhưng anh đã đứng dậy nên cũng không thể giữ. Cô tiễn Huy Bình ra cửa, rồi nhảy chân sáo vào nhà, vui như điên, cô hét:

- Chị Hoa ơi, mẹ Ơi, con sắp đi làm rồi.

Hình như nãy giờ trong nhà đã nghe hết, nên khi cô lên tiếng, mọi người chỉ cười. Chị Hoa ngó ra nhà trước:

- Thằng nhỏ đó về rồi hả? Mặt mũi nó cũng sáng sủa chứ.

Thúy An hơi cụt hứng:

- Mặt mũi ảnh thì ảnh hưởng gì đến chuyện này, em đi làm mới là chuyện quan trọng.

Chị Hoa thần nhiên:

- Chị thấy hai chuyện đều quan trọng như nhau, thằng nhỏ coi được, lại kiếm việc làm cho em, cả hai chuyện đều được hết.

- Chị này, nói vớ vẩn gì đâu không.

Vừa nói Thúy An vừa ngồi xuống phụ lật rau với mẹ. Bà Thìn có vẻ vui, nhưng không bằng lòng như cô.

Bà nói ngay chuyện hết sức thực tế:

- Chiều nay hai chị em đi chợ sắm đồ mới đi, đi làm phải ăn mặc nghiêm chỉnh coi mới được.

Chị Hoa nói thêm:

- Phải qua nói với chị Linh một tiếng nữa, hai đứa đi một lượt

"Đi kiểu đó, chị ấy chọc chịu gì nổi" - Ý nghĩ đó làm Thúy An hơi cụt hứng, cô tìm cách nói khác đi :

-Thì em với chị đi chợ xong, rồi ghé chị Linh luôn.

Chị Hoa cười tủm tỉm :

-Nói gì đi với chị, hai đứa đi mới có ý nghĩa chứ. Chị chăm thẳng nhỏ đó rồi.

Thúy An nhăn mặt :

- Khổ chị với chị Linh ghê, ảnh mà nghe được thì em có nước trợn luôn, người trong cuộc không có gì, mà người lớn thì cứ xúc tác, chẳng tự nhiên tí nào.

- Nhưng mà em có thích nó không ? Nói thật coi.

Thúy An đứng dậy :

- Em thích đi làm , có chịu chưa ?

Nói xong, cô bỏ chạy vào phòng, cô tránh nhắc tới Huy Bình trước mặt mọi người, không phải vì ngượng, cũng không phải là không thích, mà là sợ ai cũng chăm bẵm chuyện này. Nhà cô mà cũng giống Hạ Linh thì sẽ làm Huy Bình hiểu lầm cả cô nữa.

Nhưng nêu phải trả lời có thích Huy Bình không thì cô thật lòng không trả lời được.

Một tuần trôi qua thật chậm, nhưng cuối cùng cũng tới ngày thứ hai. Buổi sáng Huy Bình đến đón cô khá sớm. Lúc đó cô còn chuẩn bị trên phòng. Chị Hoa mời anh vào phòng khách, rồi chạy lên hỏi Thúy An :

-Nhanh đi, đừng bắt người ta chờ lâu.

Thúy An hỏi hả thay áo, cô định đi xuống thì bị chị Hoa giữ lại :

-Xong công việc nhớ ghé chị Linh nói một tiếng nghe.

Đang gấp nên Thúy An chẳng có lòng nào để ý chuyện đó, cô dạ bữa rồi chạy nhanh xuống cầu thang.

Huy Bình đứng dậy khi thấy cô , anh không can giữ ý, mà quan sát cô một cách công khai rồi gật đầu:

-Tốt lắm.

Thúy An không hiểu anh nói tốt cái gì. Nhưng cô không muốn hỏi, cách Huy Bình quan sát mình như đã thân nhau, làm cô có cảm giác lạ lùng lẫn xấu hổ.

Huy Bình đưa cô đến văn phòng công ty. Không hiểu ma xô quỷ khiến gì mà khi cả hai vào đến cửa thì gặp mẹ anh đi ra.

Phải nói là tìm Thúy An đứng lại khi thấy bà , trong một phút, cô có ý định quay về ngay lập tức, nhưng Huy Bình đã nhanh trí nắm tay cô, kéo cô đi về phía mẹ, giọng anh hết sức thân nhiên :

- Mẹ đi đâu sớm vậy ?

Thúy An gật đầu chào bà, nhưng bà không nhìn cô, mà ngó sang Huy Bình :

- Con đi đâu đây ?

- Con có chút công việc

- Mấy ngày nay sao không về nhà, liệu có trốn được mẹ hoài không, tối nay về nói chuyện.

Thúy An len lén rút tay khỏi tay Bình, nhưng anh dần lại giữ yên. Cử chỉ đó không thoát khỏi ánh mắt bà Tuyết, bà cười khan một tiếng rồi bỏ đi.

Thúy An thở dài:

- Lần sau nếu có gặp như vậy, anh đừng làm như lúc này được không, phải nói thật với bác đi thôi, tôi sợ bị liên lụy lắm.

- Đừng nói chuyện đó lúc này, đi theo tôi.

Thúy An không nói gì nữa, cô lẻo đẻo đi theo Huy Bình đi dọc dãy hành lang, anh ra hiệu cho cô vào căn phòng nằm ở góc cầu thang, rồi gõ cửa. Bên trong có tiếng vọng ra :

- Vào đi.

Huy Bình đẩy cửa , nhường Thúy An vào trước, cô tò mò nhìn vào phòng ...

Không có ai ngoài một người đàn ông lớn tuổi ngồi sau bàn. Chỉ thoáng nhìn ông ta, Thúy An nghĩ ngay đến một người suốt ngày cặm cụi bên chồng sách, cặp kính cận của ông ta dày cộm. Không biết sau này cô có bị như vậy không.

Huy Bình ngồi xuống salon, anh ra hiệu cho Thúy An ngồi phía đối diện. Rồi nói với người đàn ông :

-Con đưa cô Thúy An đến làm quen với công việc, chú chuẩn bị sẵn rồi phải không ?

Anh quay qua Thúy An:

-Cô sẽ làm chung với chú Mười, phòng này hơi buồn một tí nhưng điều kiện làm việc không tệ đâu ,

Thúy An không biết nói gì hơn là gật đầu. Cô nhìn nhìn chú Mười. Ông cũng nhìn cô mỉm cười dễ chịu :

-Chỗ này yên tĩnh quá, không vui như mấy phòng khác, nhưng làm từ từ sẽ quen thôi cháu à.

Đạ.

-Cháu tốt nghiệp sư phạm phải không ?

Đạ.

-Làm cô giáo thì tiếp xúc với học trò, còn dịch sách thì tối ngày ngồi một chỗ, chán lắm, cháu chuẩn bị tinh thần nghe.

Đạ cháu cũng được, miễn có việc làm thôi, con không xin được chỗ dạy, nên làm cái gì con cũng thích cả.

Đạ, chừng nào làm được hả bác?

-Cháu muốn chừng nào?

Đạ, ngay hôm nay được không bác?

Huy Bình lập tức lên tiếng:

-Ngày mai bắt đầu cũng được, không việc gì phải gấp, hôm nay chỉ đến cho biết chỗ thôi.

Chú Mười bật cười:

-Mai bắt đầu cũng được, không gấp đâu.

Đạ.

Huy Bình khoát tay một vòng:

-Cô thích chỗ này không?

Đạ.

-Tốt, vậy bây giờ về, ngày mai tự đến một mình được phải không?

- Được chứ, tôi lớn rồi mà.

Huy Bình nhìn cô một cái, rồi đứng dậy. Thúy An cũng cười chào chú Mười, rồi đi theo anh.

Ra ngoài, Huy Bình bắt đầu lên tiếng:

-Cho dù cô có cần việc đến mức chết đi được, cũng không nên gấp như thế, nếu người nào đó không phải là chú mười, chắc cô sẽ bị lợi dụng.

-Tại sao?

-Chẳng tại sao cả, đơn giản là vì khi đi làm, người ta không thích nhường nhịn lắm đâu. Có gì thì nên hỏi bà chị, cô có hơi nhiều chị để hỏi đó.

-Tôi cũng thấy vậy, cả anh nữa.

Huy Bình chợt quay lại:

-Cả tôi nữa à, cô cũng thấy cần cả tôi sao? Thật hân hạnh.

Thúy An đã nói thật, nhưng cách trêu chọc của Huy Bình làm cô bất mãn, thế là cô làm thinh.

Hôm sao cô đến chỗ làm thật sớm, công việc của cô là dịch những tài liệu tiếng Anh sang tiếng Việt.

Công việc không dễ cũng không khó, nói chung là không có gì phải phàn nàn. Huy Bình tìm cho cô việc làm thật thích hợp.

Ngày đầu tiên cô đã thể hiện mình là một nhân viên cần mẫn, đến nỗi hết giờ cũng không muốn về.

Buổi chiều Huy Bình ghé qua, hình như là xem cô làm việc như thế nào. Thấy chú Mười đã về mà cô còn ở lại, anh ngạc nhiên:

-Tôi ghé nhưng không chắc cô còn ở đây, sao giờ này chưa về?

-Phải ở lại dịch cho hết trang này, mai qua phần sau mới hứng.

Huy Bình nhún vai:

-Không cần phải cố gắng thế đâu, cứ làm bình thường thôi.

-Tôi mà lười biếng quá thì sẽ mất mặt anh đấy, cho nên tôi phải làm coi cho được.

Huy Bình ngồi ngả lưng vào thành ghế, giọng đùa đùa:

-Tôi làm gì có uy tín mà sợ mất, cô có làm gì đi nữa, uy tín của tôi cũng không lớn thêm đâu, cứ làm bình thường thôi, này, có gấp về không?

-Chỉ vậy?

- Đi qua chị Linh với tôi.

Thúy An dè dặt:

-Chỉ vậy?

-Cô có việc làm, ít nhất cũng phải nói tới người quan tâm đến mình một tiếng chứ.

-Nhưng...

-Nhưng không dám đi với tôi, vì không thích.

Thúy An vội lắc đầu:

-Không phải vậy đâu.

-Vậy thì tại sao?

Thúy An ngồi im, thật ra cô rất thích đi với Huy Bình. Nhưng sợ gật đầu dễ dàng quá anh sẽ cười. Chưa kể đến chuyện đi như vậy đến nhà Hạ Linh thì khác nào thừa nhận mình chịu bị chọc.

Huy Bình nhìn cách đấu tranh tư tưởng của cô một cách tinh quái. Rồi nói như dục:

- Thế nào, quyết định xong chưa?

- Đi thì đi - Thúy An buông thõng.

Cô đứng dậy dọn dẹp, rồi đi ra ngoài khóa cửa. Huy Bình nhìn tác phong thành thạo của cô, gật gù:

- Mới đi làm mà có vẻ đảm đang quá.

- Không dám.

Ra đến sân, cô định lấy xe thì anh cản lại:

- Cứ để đây, đi cùng xe với tôi đi.

- Nhưng lát nữa phải trở lại mất công lắm.

- Khỏi cần trở lại.

- Vậy mai làm sao tôi đi làm.

- Tôi sẽ đưa cô đi. Tôi chúa ghét chạy kè kè bên một cô gái ngoài đường, ai nhìn sẽ tưởng tôi tán tỉnh cô ta. Mất công giải thích.

Thúy An tỉnh quái:

- Vậy để con gái chạy kè kè bên anh, anh chịu không?

Huy Bình bật cười:

- Càng quái dị hơn nữa.

Vừa nói anh vừa dắt xe ra đường, Thúy An tự nhiên ngồi lên phía sau anh, chạy một đoạn, Bình bắt đầu nói chuyện:

- Hôm đó đến gặp mẹ tôi về, sao cô có vẻ im lìm vậy, cô giận cái gì?

- Thôi, đừng nhắc chuyện đó nghe.

- Không, phải nói để giải tỏa chứ.

- Đừng nhắc mà.

- Thì thôi không nhắc, nhưng nếu đến gặp lần nữa, cô chịu không?

Thúy An lo ngại:

- Phải đến lần nữa mới được hả? Một lần chưa đủ để mẹ anh tin sao?

- Lần này không phải chỉ có mẹ tôi, mà là họp mặt gia đình, tôi muốn tất cả mọi người biết người yêu của tôi là ai.

- Lạy Chúa, thế là đi sâu quá rồi.

- Sợ lắm hả?

- Thế rồi họ tưởng thật thì sao?

- Thì chúng ta đám cưới thật chứ sao.

- Tôi không đùa đâu đấy - Thúy An kêu lên.

Huy Bình chợt im lặng, Thúy An chờ anh nói tiếp, nhưng anh cứ tiếp tục im lặng trên suốt đường đi, thế là cô đành làm thinh một cách âm ức.

Lúc lên nhà Hạ Linh cả hai vẫn không nói gì, Hạ Linh có vẻ cực kỳ ngạc nhiên khi thấy cả hai đi chung. Cô tròn xoe mắt:

- Hai đứa đi đâu vậy?

Huy Bình nói tự nhiên:

- Tụi em thăm chị không được sao?

- "Tụi em" kia à?

Làm như không nghe cách nhấn giọng của cô, Huy Bình đến ngồi xuống ghế, nhìn quanh:

- Anh Lộc đâu rồi chị?

- Đi với mấy người kia rồi, nghe nói vô nhà ông Tỷ nhậu, Bình không đi sao?

- Không, hôm nay em hẹn đến đây mà.

Nãy giờ Thúy An ngồi yên, Hạ Linh chợt nhìn qua cô, cười cười:

- Hôm nay sao ít nói vậy, nhìn điệu bộ sao giống cô dâu về nhà chồng quá.

- Chị này.

Huy Bình quay qua nhìn cô, rồi lên tiếng:

- Thúy An tới báo với chị là cô đi làm đấy, mới bắt đầu ngày này, làm việc chăm chỉ lắm.

Hạ Linh quay phắt qua nhìn Thúy An:

- Đi làm được rồi hả, ai giới thiệu vậy?

Thúy An liếm môi:

- Anh Bình.

Hạ Linh chợt cười giòn giã:

- Hai đứa này tầm ngàm vậy mà ghê thật , quen hồi nào vậy ?

- Đâu có quen.

- Không quen mà nó tìm cho chỗ làm, rồi hai đứa cùng đến cho chị hay, nhìn điệu bộ e ấp của em, yêu thì nói đại cho rồi.

Vốn đã biết cách nói chuyện táo bạo của Hạ Linh, nên Thúy An không rùng mình hay đỏ mặt, nhưng cô vẫn không khỏi ngượng nghịu:

- Chị mà nói chuyện hiền hơn nữa, chị sẽ là một giáo viên mẫu mực

Hạ Linh tỉnh bơ:

- Chị đâu có khoái làm người mẫu mực.

- Thôi em về đây, về để ở nhà trông.

- Mới ghé chút xíu mà về cái gì, ở lại chị làm gỏi cuốn ăn, chơi tối hăng về.

Huy Bình lên tiếng :

- Em ở tới chừng nào cũng được, chỉ sợ Thúy An không dám thôi.

Thúy An gật đầu:

- Thật đó, về để nhà trông, chúa nhật em chở chị Hoa qua.

- Sao không rủ thằng Bình mà rủ chị Hoa, nó với chị gặp nhau mỗi ngày, qua làm gì.

Thúy An làm ngơ như không nghe, cô đứng dậy đi ra cửa, chẳng hiểu nói chuyện gì mà khá lâu Huy Bình mới đi xuống. Lúc đưa cô về gần nhà, anh chợt lên tiếng :

- Thúy An biết lúc này chị Linh nói gì không ?

- Nói gì ?

- Chị ấy bảo tôi phải chăm sóc cô cho kỹ, cô là cục cưng của cả nhà, phải giữ gìn như người ta giữ đồ kiêu.

- Chị ấy nói gì kỳ vậy , sao lại bảo anh làm chuyện đó, bộ anh không còn chuyện gì để làm sao ?

- Nhưng tôi thích vậy thì sao ?

Thúy An làm như không nghe, nhưng kỳ thực tim cô nhói lên khó tả, thậm chí cô biết mình sẽ mất ngủ vì câu nói đó.

Hết giờ, Thúy An buông viết xuống, cô loay hoay xếp lại mấy quyển sách bừa bộn trên bàn. Phía bàn vuông góc, chú Mười đứng lên:

- Về chưa Thúy An ?

- Dạ, con chuẩn bị về đó chú. Chú Mười về trước đi, để con khóa cửa cho.

Vừa nói cô vừa đứng dậy đóng cửa tủ kê sát tường. Khi cô ra đến cửa thì cũng vừa lúc một người đi tới, một người mà vừa thoáng thấy cô đã thấy hết hồn, đó là mẹ Huy Bình.

Hình như bà đến tìm cô. Trong khi cô đứng lóng ngóng thì bà đã chủ động bước vào phòng. Bà ngồi tréo chân trên chiếc ghế trước bàn cô, giọng như ra lệnh :

- Khoan về, vào đây cho tôi nói chuyện một chút

Không biết bà coi cô là con dâu hay nhân viên mà cách nói đầy mệnh lệnh như vậy. Thúy An khẽ nhắm mắt ngán ngẩm, nhưng không dám chống đối, cô rầu rĩ trở vào đứng trước mặt bà:

- Dạ, bác muốn nói gì ạ ?

- Ngồi xuống đó đi.

Thúy An nhìn quanh tìm chiếc ghế, nhưng cô không thích vị trí nào thích hợp, cô đành bước vòng qua sau bàn mình, ngồi xuống vị trí của mình.

Bà Tuyết không bỏ sót cử chỉ nào của cô, vẻ mặt hình sự như sắp hét đến nơi, nhưng bà không hét đến nơi, nhưng bà không hét, chỉ hỏi cụt ngắn:

- Thằng Bình đưa cô vào đây phải không ?

- Dạ.

- Làm được không ?

- Dạ được.

- Quen nhau bao lâu rồi ?

- Dạ ?

- Tôi hỏi cô với nó quen nhau bao lâu ?

Thúy An cau trán cô nhớ thời điểm cô và Huy Bình gặp, nhưng nhớ không nổi , cô đành nói bừa :

- Dạ , khoảng vài tháng ạ ?

- Vài tháng mà đã tính chuyện cưới xin à ?

Thúy An nói một cách nhiệt tình:

- Dạ tụi con chỉ mới biết nhau, không hên có chuyện cưới xin đâu ạ , bác hiểu lắm rồi.

- Sao ?

Bà Tuyết như vừa phát hiện một chuyện dối trá , vốn là người từng trải mà bà vẫn không kềm được kinh ngạc bà đứng dậy:

- Nói chính xác đi, cô với con trai tôi có hứa hẹn gì nhau không ?

Biết là Huy Bình sẽ giận, nhưng để bị người đàn bà này hiểu lầm còn đáng sợ hơn, Thúy An đành nói thật:

- Dạ, không có hứa ạ.

Bà Tuyết gật gù:

- Hay lắm, tôi chỉ cần biết con trai tôi chống tôi tới mức nào thôi, được rồi, không cần phải nói nhiều với cô.

Bà đứng dậy, không buồn nói với Thúy An một tiếng, giống như bà chỉ có một mình ở trong phòng.

Thúy An cũng đi ra, trong lúc cô đang khóa cửa thì phái hành lang, Huy Bình đi tới. Hai mẹ con gặp nhau giống như con nợ và chủ nợ. Huy Bình có vẻ ngán ngẩm thấy rõ, anh vội hỏi với một chút căng thẳng:

- Mẹ đi đâu vậy ?

Bà Tuyết nhìn con trai từ đầu tới chân, rồi cười khan:

- Con nghĩ làm vậy là có thể qua mặt mẹ được sao ? Nhặt một con bé vớ vẩn đến gặp mẹ, mà nếu là thật, mẹ cũng không chịu thua con đâu

Huy Bình nhú mày quay nhìn về phía Thúy An, anh chưa kịp nói thì bà Tuyết đã ra lệnh:

- Chiều thứ bảy đưa mẹ đến thăm bác ấy, nếu con muốn con nhỏ này có chỗ làm yên ổn.

Rồi bà bỏ đi, Huy Bình đứng gườm gườm nhìn Thúy An, khiến cô bối rối cụp mắt xuống như người phạm tội.

Thoát một cái, Huy Bình bước tới giật chùm chìa khóa trên tay cô, mở nhanh cửa, rồi kéo cô trở vào phòng. Anh đẩy mạnh cô ngồi xuống:

- Cô khai ra hết với mẹ tôi rồi phải không?

Thúy An lúng túng:

- Tại ...

Huy Bình nóng nảy:

- Không có tại vì hết, cho dù có bị quát tháo, cô cũng không được nói thật , cô giúp tôi làm gì để rồi phá tôi.

- Tôi...

Huy Bình đập mạnh tay xuống bàn, anh cúi đầu với vẻ ngán ngẩm không giấu giếm. Và mặc dù không hiểu hết mức độ đối kháng giữa hai mẹ con anh, Thúy An cũng nhận ra mình đã hại anh, cô lúng túng thanh minh:

- Tôi xin lỗi, tại vì bác tưởng anh sắp cưới tôi cho nên...

- Thôi đủ rồi, tốt hơn vẫn là đừng nói, còn đã lỡ nói rồi thì khỏi phải thanh minh

- Vâng, nhưng mà ...

- Tôi đã nói là không cần giải thích, đi về.

Anh thấy cho cô chùm chìa khóa, rồi bỏ đi ra. Thúy An tiu ngưu cầm chùm chìa khóa. Nhưng cô vừa đi ra thì Huy Bình đã trở vô. Ngoài sức tưởng tượng của Thúy An, anh có vẻ bớt nóng nảy, và đẩy cô vào sát tường, cúi xuống mặt cô với cái hôn thật lâu. Rồi anh ngẩng lên, nhìn cô chằm chằm:

- Trước sau gì rồi cũng đi đến chuyện này thôi, tôi đã thể hiện rồi đó, còn lại tự cô quyết định.

Thúy An thì thầm:

- Ôi lạy chúa, anh làm cái gì vậy ?

- Đây là sự thật chứ không phải đùa.

- Sao anh lại làm như vậy chứ ?

- Thế tôi phải làm thế nào để cô hiểu ?

- Dù sao thì cũng phải ...

Huy Bình ngắt lời:

- Tôi nghĩ là thời điểm thích hợp nhất để nói, nếu không thì cô cứ luôn miệng bảo với mẹ với mẹ tôi là chúng ta chẳng có gì, trong khi tôi thừa biết cô đã cảm nhận được.

Thúy An bặm môi:

- Anh thật là đáng ghét.

Huy Bình bật cười:

- Ít ra cô cũng phải thể hiện một chút với tôi, chứ im lặng hoài, giống đóng kịch với nhau quá, phải không.

- Có phải anh dò xét tôi không?

- Còn cô, có phải cô chờ tôi nói phải không?

- Nếu không có mẹ anh thì anh có nói không?

- Trước sau gì cũng phải nói thôi.

Thúy An nói như trách:

- Tôi cứ tưởng anh đợi tôi lên tiếng trước đây.

Huy Bình nhún vai:

- Cũng đâu có sao, yêu nhau rồi thì con gái hay con trai nói trước cũng vậy thôi, sao các cô cứ đùn đẩy việc đó cho con trai vậy.

- Nhưng nếu tôi nói trước, rồi anh không thích tôi thì sao?

Huy Bình nhún vai:

- Tôi nghĩ chị Linh đã nói với cô điều đó, tôi thích cô ngay từ lúc thấy cô lần đầu, lúc đó nhìn cô khờ không thể tưởng.

Thúy An chợt nhìn Bình chăm chăm:

- Có phải anh bày trò đưa tôi lên gặp mẹ anh để thử tôi phải không?

- Tâm bậy, muốn thử thì thiếu gì chuyện, thay vì đưa một cô bạn gái vợ vắn nào về, thì tôi chọn cô cho chính xác, chuyện đó là cần thật, tôi cần dứt khoát cho mẹ tôi biết.

Thúy An lẩm bẩm:

- Thế nào chị Linh cũng cười tôi cho coi.

- Tại sao cười?

- Vì mỗi lần bị chọc, tôi cứ chối đây đây, xấu hổ lắm.

Huy Bình ôm cô vào lòng:

- Không có gì phải xấu hổ cả, vấn đề là em có thật lòng yêu hay không, trả lời đi.

Thúy An không trả lời, cô chỉ nép sát vào người Huy Bình, như một sự đồng tình. Biết rằng trước sau gì chuyện này cũng xảy ra, nhưng khi Huy Bình chủ động lên tiếng, cô cũng không khỏi thấy bàng hoàng lạ lùng.

Hạ Linh kéo Thúy An bước xuống xe, cô tò mò ngó vào gian tiền sảnh rực rỡ ánh đèn vàng, quan sát những dáng phụ nữ thấp thoáng sau bức rèm thủy tinh, rồi nín lại cách ăn mặc của mình và Thúy An, bỗng nhiên cô thấy hơi thiếu tự ti.

Huy Bình bước xuống xe, đi vòng qua phía hai người, Hạ Linh nhìn anh một cách thần phục, hôm nay anh đẹp trai và có vẻ vững chãi trong bộ vest rất khéo, cô có cảm tưởng Huy Bình đổi lột thành một công tử ở thế giới xa vời, khác xa với người thanh niên công chức mà cô đã biết trước đây.

Thật ra Huy Bình như hôm nay mới đúng thật bản chất của anh, còn cậu bạn trẻ làm chung với Lộc chỉ như một người giấu mình, nói theo kiểu cô là anh đã giả dạng thường dân để tránh né gia đình.

Hôm nay Hạ Linh đi theo hai người như là người bảo mẫu của Thúy An, vì Huy Bình đưa cô đến buổi chiêu đãi ở nhà cô gái lẽ ra là vị hôn thê của anh.

Hành động của anh đúng là cách trả lời quyết liệt đối với những người lớn. Khi anh nói với Thúy An điều đó, cô đã sợ phát khiếp lên và từ chối quyết liệt. Đến nỗi Huy Bình phải nhờ Hạ Linh đi theo để ủng hộ tinh thần cho cô.

Lúc ở nhà, Hạ Linh rất hăng hái, nhưng khi đến đây rồi, cô mới thấy mình cũng khóp như Thúy An.

Huy Bình bước đến nắm tay Thúy An:

- Vô đi em.

Thấy Hạ Linh cứ ngó nghiêng vào trong, anh mỉm cười:

- Sao vậy chị Linh ?

Hạ Linh khẽ nhăn mũi:

- Tự nhiên chị khóp quá.

- Có gì đâu mà khóp, chị cũng đâu có gì lạ với những chỗ giao tiếp thế này, chị làm Thúy An sợ thêm đó.

- Biết là vậy, nhưng mấy chỗ chị đến không quý tộc như ở đâu, không biết mình có nhìn kỳ không.

Huy Bình nhún vai:

- Ở đâu cũng vậy thôi, cũng là những hình thức giống nhau cả , chị đừng ngại.

Hạ Linh quay qua Thúy An:

- Em run không An ?

Mặt Thúy An có vẻ nhợt nhạt dưới lớp phấn sáng, cô hé miệng ráng cười nhưng rõ ràng rất run.

Ba người vượt qua khoảng sân rộng đi lên bậc cao cấp. Huy Bình đi phía trước, khi anh mới bước lên thềm, từ phía trong, một cô gái đi vội ra với vẻ mừng, hình như cô đang trông anh.

Cô chưa kịp nói thì Hạ Linh và Thúy An đi tới, nụ cười tươi của cô vụt tắt, nhường chỗ cho cái đen tối và hệt hắt.

Nhưng vẻ ngỡ ngàng đó chỉ thoáng qua, nụ cười lại trên mặt một cách tài tình, cô mỉm cười với hai người và chủ động lên tiếng:

- Chào hai chị.

Cô quay qua Huy Bình:

- Bạn anh Bình hả ?

Huy Bình điềm đạm giới thiệu:

- Chị Linh và cô Thúy An, bạn anh, anh mời tới để quen với Kim đây.

Anh quay qua hai người bên cạnh , giọng anh vẫn không thay đổi :

- Cô Thiên Kim là chủ nhân của chiêu đãi hôm nay đây chị Linh.

Hạ Linh cười thật tươi, cô định nói thì Thiên Kim đã nói trước, giọng hết sức bất thiệp:

- Chào chị, chào Thúy An, hôm nay có bạn mới vui quá, mình vô đi chị.

Và thật tự nhiên, cô kéo tay Hạ Linh đi vào, và không quên khoát tay mời Thúy An:

- Vào đi em, tự nhiên nghe, bạn anh Bình thì cũng là bạn chung, đừng ngại nha.

Thiên Kim đi giữa Hạ Linh và Thúy An, cô kéo hai người đi thẳng đến nhóm người lớn đang ngồi trên salon, giọng vui vẻ đúng với vai trò chủ nhà, cô nói với một phụ nữ lớn tuổi:

- Mẹ có khách mới đến dự nè mẹ, chị Linh và Thúy An là hai người bạn anh Bình đây.

Thúy An như bị ngộp vì quá đông người, cố nhìn mà như không thấy ai, và cô chào chủ nhà một cách máy móc. Đến lúc ngược lên, tia mắt cô chớp ngay cái nhìn sắc lẹm của bà Tuyết. Và mặc dù đã chuẩn bị tinh thần cô vẫn phát sốt lên khi gặp mặt bà.

Huy Bình không có vẻ gì bị động hay khó xử, anh ra hiệu cho hai người ngồi xuống, rồi tự mình sang ngồi bên cạnh Thúy An, phớt lờ ánh mắt dữ dằn của mẹ, anh bắt chuyện với bà Lê một cách lễ phép:

- Lâu rồi cháu không được gặp bác, bác khỏe chứ ạ ?

- Khỏe, cảm ơn cháu, nghe nói cháu ra ngoài làm cho công ty nào đó phải không ? Đồng lương đủ không cháu ?

- Dạ, sống được bác ạ.

Thúy An ngồi cứng đờ bên cạnh Huy Bình, xung quanh đông và ồn ào nên dù ngồi cạnh anh, cô cũng chẳng nghe hai người nói gì, cô cảm thấy hoa mắt và nhức đầu, không biết vì căng thẳng hay là sợ, cô cũng đã từng ở chỗ đông người, nhưng bị như hôm nay thì không.

Nói chuyện một lát, Huy Bình đứng dậy chào hai người, rồi đưa Hạ Linh và Thúy An đi đến phía bàn ăn. Anh nói với Hạ Linh:

- Chị chọn món đi nhé chị uống gì để em đi lấy ?
- Gì cũng được.

Thấy Thúy An cứ đứng lơ ngơ, anh mỉm cười :

- Em lại ngồi đằng kia đi, chờ anh một chút.

Thúy An kéo Hạ Linh đi ra ngoài phía cửa sổ, ở đây thoáng và không có người, cô đã phát hiện ra chỗ này có thể tránh được tầm nhìn của bà Tuyết.

Hai người đứng nhìn ra sân , Hạ Linh huých tay Thúy An:

- Thiên Kim có vẻ tự tin quá hả , nhìn mẫu người là biết rất quen giao tiếp và thành đạt nữa.
- Chắc vậy.
- Bộ áo của nó đẹp thật, nhìn có vẻ biết cách ăn mặc.
- Vâng.

- Em sợ lắm hả , sao mặt mày bơ phờ vậy ?

- Chị có thấy mẹ anh Bình không, bà ấy làm em bị khủng hoảng , quen với anh Bình em sợ khủng khiếp quá chị ạ.

Hạ Linh định mở miệng, nhưng thấy Huy Bình đứng sau nên cô làm thinh. Không hiểu anh có nghe Thúy An nói không, mặt anh có vẻ không vui.

Thúy An đón lấy đĩa thức ăn trên tay Huy Bình, cô cầm hờ chứ không muốn ăn, phải đợi một buổi tiệc đầy áp lực như thế này, cô ăn không nổi.

Bà Tuyết ở ngoài chợt xăm xăm đi về phía Huy Bình, giọng bà bật đi:

- Ra ngoài kia nói chuyện một chút.

Bà quay qua Thúy An:

- Cả cô nữa.

Huy Bình bình tĩnh theo bà đi ra sân. Khi mọi người đứng trong bóng tối dưới gốc cây dương, bà hét lên:

- Mày muốn làm mất mặt mẹ mày phải không ?

Vừa nói bà vừa vung tay tát vào mặt Huy Bình. Thúy An kêu lên thảng thốt:

- Đừng mà bác.

Hạ Linh bấm tay bảo cô im, bà Tuyết cũng không đếm xỉa đến cô, chỉ tiếp tục quát nhỏ :

- Đồ mất dạy.

Cứ mỗi câu quát là một cái vung tay tát vào mặt Huy Bình. Anh đứng im không né tránh, cứ chỉ bình tĩnh và trơ lì.

Thái độ gan lì thách thức đó làm bà Tuyết nổi giận thêm, bà nắm ngực áo Huy Bình , lắc mạnh:

- Mày muốn cái gì mà dẫn con nhỏ này đến đây, đem thứ trôi sông lạc chợ này đến để dẫn mặt con Kim phải không, mày có thấy nó không bèn như con người ta không ?

Giọng Huy Bình vang lên lạnh lùng:

- Đủ rồi mẹ, mẹ càng miệt thị cổ thì con càng muốn nhanh chóng làm đám cưới, cách hay nhất là mẹ để cho con yên đi.

Bà Tuyết gằn như gào lên:

- Cút về hết đi, đi cho tao đừng bần mắt.

Huy Bình giữ tay bà khi bà định tát anh thêm, anh nhếch môi:

- Nếu mẹ dịu dàng và biết dừng lại đúng nơi, thì mẹ sẽ thành công hơn nhiều, với cả con và ba con nữa ...

Nói xong, anh kéo tay Thúy An bỏ đi. Hạ Linh đi vội theo, cô ngoái lại nhìn bà Tuyết. Bây giờ cô cũng bắt đầu thấy sợ bà. Lần đầu tiên cô gặp một phụ nữ hét ra lửa như thế, kinh dị thật.

Huy Bình đưa Hạ Linh về, rồi tìm một chỗ vắng đậu xe, anh quay qua nhìn Thúy An, từ nãy giờ, cô khóc sục sục chứ không nói gì. Huy Bình thở dài lên tiếng:

- Em ghét mẹ anh lắm phải không ? Tại sao em khóc, có phải em chán vì anh có người mẹ như vậy không ? Lúc nãy em đã nói như vậy rồi mà.

Thúy An chùi mắt, giọng đứt quãng:

- Em khóc vì đau lòng, mẹ anh đánh anh mạnh quá, em không chịu nổi, em đau lòng lắm.

Huy Bình thoáng sững người, rồi chợt nghiêng qua ôm chặt lấy cô:

- Em thương anh đến vậy sao ?

- Anh lớn rồi chứ đâu phải con nít, anh có thể tránh mà, tại sao để chịu đau vậy, anh phải biết bảo vệ mình chứ.

Huy Bình áp mặt lên tóc cô, trong bóng tối, anh cười khan một mình:

- Đau hay không, không quang trọng, bà ấy muốn làm gì thì làm, anh chỉ cần em đừng sợ gia đình anh, thế là đủ rồi.

Thúy An lắc đầu:

- Mẹ anh như thế, em không thể không sợ, tại sao lại bảo em trôi sông lạc chợ, em có cha mẹ đảng hoàng mà.

- Đừng để ý những gì mẹ anh nói, và còn nữa, anh nói trước, nếu yêu anh thì em hãy chấp nhận hoàn cảnh của anh, anh không có được gia đình bình thường, em chịu được không ?

- Em không biết, mà em cũng không biết kể sao với gia đình em, em sẽ không nói với nhà em chuyện mẹ anh sĩ nhục, nhưng liệu chị Linh có im lặng không ?

Thấy Huy Bình im lặng, cô nói như khuyên:

- Anh nói với chị Linh đi, bảo chị ấy đừng kể với chị Hoa em, nhà em sẽ không cho em quen với anh đấy.

Huy Bình cắn mạnh răng, khuôn mặt lầm lì:

- Anh không bảo gì hết, anh có lòng tự trọng của anh, và anh không tìm cách che đậy hoàn cảnh của mình. Ngay từ đầu anh đã để em thấy, còn chấp nhận hay không là tùy em.

Thúy An khóc òa lên:

- Em không ngờ em lại gặp chuyện thế này.

Huy Bình buông cô ra:

- Em chán lắm phải không ?

- Em không biết, nhưng em không muốn mất anh đâu.

- Anh cũng vậy.

Thúy An ngước lên, cô nhìn mặt Huy Bình:

- Tại sao mẹ anh lại dữ quá vậy, và tại sao anh lại chịu để cho mình bị đòn như con nít, anh có thể phản kháng kia mà.

Huy Bình cười nhếch môi:

- Anh phản kháng theo cách của anh, còn chuyện bị vài cái tát, anh không cho nó là quan trọng.

- Nhưng điều đó chứng tỏ mẹ anh không thương anh, anh lớn rồi, có cách nhìn riêng rồi.

Huy Bình chọt cau mày:

- Từ đây về sau, mỗi lần gặp nhau em đừng bao giờ nói về mẹ anh được không, tránh càng nhiều càng tốt, vì nói tới hai đứa sẽ không vui đâu.

Thúy An hí hoáy lau mũi, giọng còn nghẹn đi vì khóc:

- Đâu có ai sống cách lìa gia đình được, làm sao mà không nói về gia đình được chứ ?

- Thôi được anh không nói nữa, thật ra anh đã chuẩn bị tinh thần là em sẽ không vui, nhưng anh không ngờ lại quá nặng nề như vậy. Về đi.

Thúy An đưa tay cổ nhìn đồng hồ, rồi lắc đầu:

- Khoan về đi anh, đợi khuya hẵng về.

- Sao vậy ?

- Giờ này nhà em còn thức, em về thế nào mọi người cũng hỏi, em sợ nhà em thấy mất em đồ, để mọi người ngủ rồi hẵng về.

- Đến mức như vậy sao, anh giống tai ương của em quá phải không ? - Huy Bình nói với vẻ tự ái. Nhưng anh cũng chịu ý Thúy An. Ngồi yên một lát, anh mới nhớ ra :

- Em đói lắm phải không, từ chiều giờ chưa ăn gì cả, em muốn ăn gì ?

- Em không muốn ăn gì hết.

Huy Bình gằn giọng:

- Tại khóc no rồi chứ gì?

Thúy An ngờ ngàng:

- Anh nói cái gì?

- Có lẽ anh đúng là tai ương của em thật đó, từ lúc quen em đến giờ em chỉ có chuyện buồn thôi, ngay cả chuyện tiệc tùng như hôm nay cũng hóa ra chuyện buồn.

Thúy An định nói thì anh nói tiếp:

- Có lẽ quen với anh, em khóc nhiều hơn đó.

- Anh nói cái gì vậy?

- Anh nói đúng bản chất mối quan hệ của hai đứa, em không thấy như vậy sao?

- Ngay cả anh mà cũng muốn tra tấn tinh thần của em nữa sao?

Huy Bình ngả người vào nệm, cười với vẻ chán nản:

- Em thấy như vậy à? Nếu quen với anh chán quá, em có thể chia tay, để sau này tránh phải khổ.

Thúy An kêu lên:

- Lẽ ra bây giờ anh phải an ủi em, chứ không phải nói giọng bắt càn như vậy, anh là người gây ra không khí nặng nề chứ đâu phải em.

Giọng Huy Bình trở nên khô khan:

- Đúng, anh luôn gây ra chuyện nặng nề, ai quen với anh đều khóc nhiều hơn cười, lẽ ra lúc trước anh không nên kéo em vào chuyện của anh.

Đang giận nên Thúy An nói không cần suy nghĩ:

- Đáng lẽ anh phải biết chuyện đó sớm hơn để đừng làm khổ người khác.

Huy Bình nhìn sững cô, rồi gật gù:

- Hay lắm, em đã nói vậy thì không còn chuyện gì để nói nữa.

Và anh bật công tắc cho xe chạy đi, không nói gì suốt quãng đường về mặc cho Thúy An khóc sụt sùi.

Hôm sau Thúy An đến nhà Hạ Linh, Hạ Linh cũng có vẻ nóng ruột muốn gặp Thúy An, cô hỏi dồn dập:

- Hôm qua về em với thằng Bình có nói gì không? Nó có xin lỗi em chuyện mẹ nó nói không?

"Xin lỗi à!" Thúy An cười buồn.

- Chẳng những không an ủi, anh còn nói nếu chán thì chia tay.

- Trời, sao ngang thế?

- Em chán quá, mẹ anh khi dễ anh, anh không an ủi mà còn đòi chia tay, mỗi lần nghĩ tới em lại chảy nước mắt.

Hạ Linh trầm ngâm:

- Nếu nhà em biết được chuyện ngày hôm qua, chắc sẽ cấm em quen với nó.

Thúy An lo lắng:

- Chị đừng kể với chị Hoa, em không muốn nhà em bắt mẫn với anh Bình.

- Em thương nó lắm hả An?

Thúy An ngượng ngịu:

- Em không biết nói thế nào, nhưng em sợ nhà em cấm em quen với anh.

Hạ Linh lầm bầm:

- Mẹ nó mà ghét ai thì người đó khó sống, giàu nên khinh người quá, nhà em mà biết bả chửi em như vậy, chắc cấm em liền.

- Em biết, ba mẹ em tự ái lắm, thế nào hai gia đình cũng đối chọi nhau, chưa cưới nhau nhưng đã thấy mâu thuẫn rồi.

Hạ Linh thờ dãi:

- Chị muốn đem lại chuyện tốt đẹp cho em, nhưng hóa ra là hại em. Nếu biết thế này chị không dám làm mai cho em.

- Chị đừng nghĩ như vậy, làm mai đâu phải bắt buộc phải yêu, tại tụi em tự yêu nhau chứ bộ, không thích nhau thì chị nói bao nhiêu cũng vậy thôi.

- Nhưng dù sao chị cũng có trách nhiệm, ai mà ngờ góc gác thằng Bình như vậy, giá nó đúng là nó trước kia thì hay hơn.

Thúy An rơm rớm nước mắt:

- Em có cảm tưởng anh Bình không thương em lắm, anh ấy mặc kệ em buồn khổ ra sao, nếu thương thì phải biết an ủi những lúc như vậy chứ.

Hạ Linh hoang mang:

- Chẳng lẽ cả chị cũng lầm nó, chị nghĩ nó rất thương em.

- Chị là người lớn, chẳng lẽ chị nhìn mà không biết người ta yêu thật hay giả sao?

- Nếu như con trai mà quá khéo, trời cũng không biết được, nói chi là người.

- Nói như vậy, anh cần em như một công cụ thật, một công cụ để đối chọi với mẹ anh.

- Chị nghĩ không đến nỗi như vậy đâu An.

Nhưng Thúy An không còn tinh thần để nghe, cô thần thờ đứng dậy, với tay lấy chiếc giỏ đi về, quên cả chuyện chào Hạ Linh.

Buổi tối cô nằm một mình trong phòng, nghiền ngẫm lại chuyện hôm qua, lần đầu tiên cô thấy tinh thần bị suy sụp vì chuyện tình cảm, dù biết trước là mình sẽ khôn đốn khi gặp một người như mẹ của Huy Bình.

Chuông điện thoại vang ngoài phòng khách, cô lò dò đứng dậy bước ra cầm máy:

- Em phải không An?

Thúy An ngồi phịch xuống ghế:

- Em đây, anh gọi em có gì không?

- Hôm qua về em buồn lắm phải không?

- Anh mà cũng quan tâm đến em buồn nữa hả? Em tưởng anh vô tư lắm.

Huy Bình im lặng hơi lâu, rồi anh trầm ngâm:

- Không ngờ hôm qua lại nặng nề như vậy, anh không muốn em buồn, em có tin là anh rất yêu em không?

- Nếu anh thể hiện tình yêu bằng cách bỏ mặc lúc người yêu khổ sở vì mình, thì thà anh đừng yêu thì em đỡ khổ sở hơn.

- Đừng buồn An, lẽ ra hôm qua anh không nên nói như vậy, cho anh xin lỗi, hôm qua anh buồn quá. Để mình là tai họa cho người mình yêu, không biết mình là người thế nào nữa.

Thúy An thấy dịu lại, nói như thế có nghĩa là Huy Bình không vô tình với cô, nhưng tâm lý anh kỳ quá, cô không hiểu được.

Cả hai nói chuyện rất lâu, tới khuya Thúy An mới gác máy. Cả hai không nói gì về bà Tuyết, cũng thừa biết mình không thay đổi được hoàn cảnh, nhưng Thúy An thấy lòng nhẹ đi rất nhiều, Huy Bình yêu cô mới là điều quan trọng, còn chuyện vui buồn sau đó, nó chưa xảy ra nên cô không nghĩ tới.

Chuyện không vui ở buổi tiệc không làm cô bị ám ảnh nữa, nhưng rồi cô không thể tránh đối diện với sự thật khác còn phũ phàng hơn.

Buổi trưa khi cô chuẩn bị về thì Thiên Kim đến. Phải nói là cô vô cùng ngạc nhiên, cứ đứng ngơ ngàng nhìn.

Thiên Kim có vẻ khô khan, xa vời chứ không hoạt bát như ngày hôm qua. Hôm qua cô giữ thái độ chủ nhà với khách, bây giờ vẻ thân thiện không còn nữa, cô nhìn Thúy An một cách lãnh đạm:

- Cô về bây giờ phải không? Tôi muốn nói chuyện với cô.

Thúy An tiện tay kéo chiếc ghế trước mặt:

- Mời chị ngồi, chị là Thiên Kim phải không?

Thiên Kim có vẻ khó chịu:

- Mới gặp nhau hôm qua, cô mau quên nhanh vậy.

Thúy An lắc đầu:

- Tôi không quên đâu, chỉ không dám chắc chắn hôm qua gặp buổi tối.

Thiên Kim không nói gì, cô ngồi xuống trước mặt Thúy An nhìn cô hơi lâu. Đến nỗi Thúy An đâm ra lúng túng:

- Có chuyện gì vậy chị Kim?

Thiên Kim bặm môi suy nghĩ một lát, rồi với vẻ lãnh đạm khi nãy, cô nói:

- Chuyện cô đi theo anh Bình hôm qua, đó là vở kịch hay thật đấy.

- Hà?

Thúy An hỏi một cách ngơ ngàng. Thiên Kim nhìn cử chỉ của cô, rồi nhếch môi cười nhạt:

- Cô đã nói với dì Tuyết cô và anh Bình không là gì, sao cô cứ chịu để anh sắp đặt như vậy, một lần đủ rồi, sao để chị nhiều lần, mà cũng có gạt được ai đâu.

Thúy An ngăn người một chút, rồi thờ nhẹ:

- Tôi hiểu chị nói gì rồi.

- Vậy hai người diễn như vậy đến bao giờ, cô không nghĩ vậy là thiệt thòi sao, cứ đóng giả làm người yêu người khác, cô không định có người yêu à?

Thúy An nói một cách cố gắng:

- Chúng tôi... thật ra là không phải đóng kịch nữa, trước đây thì có, nhưng bây giờ thì... yêu thật rồi chị ạ.

Thiên Kim kêu lên như lạc giọng:

- Không thể được.

Thúy An bối rối quay mặt chỗ khác. Huy Bình đã từng nói về cô tiểu thư này, nhưng hình như anh chưa nói hết, cô ta có vẻ yêu anh chứ không phải như người lớn muốn. Nếu không thì không việc gì cô ta đến tìm cô.

Ý nghĩ đó làm Thúy An thấy xao xuyến. Và cô nhìn Thiên Kim một cách bồn chồn:

- Tại sao chị tìm hiểu chuyện của chúng tôi, tại sao?

Cô im bật trước cái nhìn sừng sốt của Thiên Kim, và bối rối lặng thinh.

Thiên Kim như trấn tĩnh lại, cặp môi hồng hồng của cô nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo. Cô nói giọng đều đều:

- Hoặc là anh Bình không nói hết với cô, hoặc là cô quá mù quáng, hoặc là anh ta đã quá lão luyện trong cách mê hoặc con gái, đáng tội nghiệp hay đáng ghét, cô là người như thế nào đây.

Cách nói và cử chỉ của Thiên Kim làm Thúy An hoang mang, cô liếm môi:

- Tôi nghĩ anh Bình không dấu tôi chuyện gì, anh đã cho tôi biết về mẹ anh.

Thiên Kim nhìn cô như quan sát:

- Biết về mẹ thôi sao? Cô có vẻ là người trung thực, đừng đóng kịch nữa.

- Thật tình là tôi chỉ biết có vậy, tôi biết mẹ anh không ưa tôi, còn anh thì luôn đối kháng, chuyện chúng tôi không vui gì đâu.

- Nếu chỉ biết có vậy thì gần như bị lường gạt rồi.

Nếu trên đời có điều gì kinh khủng nhất, thì một trong những điều đó là phát hiện mình bị người lừa gạt, Thúy An nghĩ như vậy, cô choáng váng ngồi im, thật sự không biết nói gì.

Thiên Kim nhìn đăm một góc, giọng cô lãnh đạm kỳ lạ:

- Di Tuyết là vợ bé chú Tùng, anh Bình luôn mặc cảm mình là con hoang, anh ấy ghét dòng lớn và hận mẹ, hai mẹ con họ chẳng bao giờ hòa thuận, và anh luôn làm những điều di Tuyết ghét.

- Ôi lạy Chúa - Thúy An lẩm bẩm một cách kinh ngạc, cô không ngờ mẹ Bình là người xấu xa như vậy, bà ta chỉ là một người vợ bé.

- Đừng quan tâm chuyện nhỏ nhặt đó, đây mới là vấn đề để cô quan tâm, nghe cho kỹ đi.

Thúy An vô tình ngồi thẳng người lên, chăm chú nhìn Thiên Kim:

- Còn chuyện gì tồi tệ hơn nữa sao?

- Trước đây khi người anh con của bà lớn yêu tôi, anh Bình đã tìm mọi cách để chinh phục tôi, mà cô biết sức quyến rũ của anh ấy thế nào rồi đó.

- Chị thích anh?

Thiên Kim cười nhạt lẽo:

- Không chỉ là thích, tôi yêu như bị ma ám.

- Lạy Chúa.

- Cô đừng có mỗi cái lại gọi chúa như vậy, không giúp gì được đâu, cách hay nhất là tìm biện pháp đối phó với hoàn cảnh của mình.

- Chị có nói thật không?

- Nếu không tin, hãy đến hỏi anh. Anh không hèn nhát phủ nhận đâu.

Thúy An nói như hét:

- Nếu đã chinh phục chị, thì tại sao lại tránh né, tại sao còn bảo là yêu tôi, anh ta muốn cái gì đây ?

- Muốn dùng cô để đối kháng với mẹ anh ta.

- Đồ sở khanh.

- Tôi cũng từng nghĩ về anh như vậy, chết tiệt là tôi không thể quên anh ta.

Cô đứng dậy, nói một cách lạnh lùng:

- Tôi đã nói hết rồi đó, cô hãy giải quyết dứt khoát đi, hãy hỏi lại xem anh ta yêu tôi hay cô, cũng có thể là chẳng yêu ai, anh ta chỉ muốn chọc tức bà mẹ thôi.

Nói xong, cô đứng dậy đi ra cửa.

Thúy An ngã người vào tường như người mất hồn, sự thật về Huy Bình còn khủng khiếp hơn điều cô đã biết. Con người anh đáng sợ như vậy sao?

Cô chợt vùng lên, bước qua bàn bấm số máy Huy Bình, giọng cô xa lạ đến mức chính cô cũng thấy ngạc nhiên.

- Thúy An đây, anh đang ở đâu vậy?

- Trưa nay anh ở công ty, có chuyện gì vậy An, sao giọng em lạ vậy?

- Anh có thể đến em ngay bây giờ không? Em cũng đang ở công ty, chỉ có một mình em, anh qua ngay đi.

- Thôi được, chờ anh một chút.

Hai mươi phút sau Huy Bình đến, anh tự đẩy cửa bước vào, giọng lo lo:

Hai mươi phút sau Huy Bình đến, anh tự đẩy cửa bước vào, giọng lo lo:

- Chuyện gì vậy An ? Sao lại gọi anh giờ này ?

Anh ngồi quỳ một chân trước mặt Thúy An, kéo mặt cô lên:

- Em có vẻ không bình thường đó, chuyện gì vậy ?

Thúy An im lặng nhìn Huy Bình, tự nhiên cô nhận ra một điều , anh và Thiên Kim mới là cùng đẳng cấp, còn cô ở thế giới bình dị, không thể nào sánh nổi với họ.

Ý nghĩa đó làm cô rút người lại, đẩy tay Huy Bình ra:

- Anh đừng làm như vậy.

Huy Bình lập tức buông tay xuống:

- Chuyện gì nữa vậy, có phải em vừa gặp mẹ anh không ? Bà ấy mới đến đây à ?

Thúy An cắn môi :

- Không phải mẹ anh, người này đối với em còn kinh khủng hơn nhiều, anh có nghĩ chị Kim đến tìm em không , chính xác hơn là người yêu cũ của anh tìm em.

Huy Bình nhướng mắt ngạc nhiên. Rồi anh cau mặt khó chịu:

- Em đừng nói kiểu đó.

Thúy An kêu lên:

- Chị Kim đã kể với em hết rồi, kể từ chuyện gia đình anh, chuyện của mẹ anh đến chuyện anh yêu chị ấy.

Huy Bình nhìn cô đăm đăm, nhưng vẫn cứ lặng thinh. Anh làm cô hoang mang đến phát khóc:

- Anh không cần nói nhiều, chỉ cần khẳng định thôi, điều đó có không ?

Huy Bình cười nhếch môi:

- Có, Thiên Kim không nói dối.

Thúy An nhìn anh, kinh dị, giọng cô lạc đi:

- Anh nói một cách đơn giản vậy sao ?

- Nếu anh nói không, em có tin không ? Mà anh cũng không muốn dối trá làm gì, mấy chuyện như vậy làm sao giấu được.

- Nếu anh đã thừa nhận như vậy, em không còn gì để nói nữa

Thúy An nói một cách tuyệt vọng, cô thần thờ ngồi né qua một bên, nhưng Huy Bình kéo cô lại:

- Đừng làm như vậy.

- Buông em ra.

Vừa nói cô vừa ngã mình ra, nhưng Huy Bình cương quyết giữ cô lại:

- An biết anh yêu em vì cái gì không ? Vì em dịu dàng và nồng nàn, cho nên những lúc nặng nề thế này, anh càng muốn em phản ứng nhu mì hơn.

- Ngày trước anh cũng dùng cách này để khống chế chị Kim phải không ?

Thấy Huy Bình không trả lời, cô định rút tay lại, nhưng càng bị nắm chặt hơn, Huy Bình mím môi với vẻ lầm lì:

- Anh là như vậy đó, sinh ra trong một gia đình không bình thường, từ nhỏ anh đã quen chịu đựng khinh rẻ của má lớn, và các anh chị , anh quen rồi, thêm em khinh cũng chẳng sao.

Thúy An lặng người. Mà không biết nên khóc hay cười, hay cảm động tội nghiệp. Huy Bình là vậy, lúc nào cũng đem sự bất cần kiêu ngạo ra cư xử khi bị chạm nỗi đau. Còn sự đau khổ anh gây ra cho người khác thì anh không thấy.

Cô mím môi, nói một cách cứng rắn:

- Anh đừng kiêu kỳ với em như vậy, cả em và chị Kim đều là nạn nhân sự kiêu kỳ của anh, anh yêu ai trong hai người, có phải anh không hề yêu em không ?

Huy Bình ngồi im, đối với Thúy An thì đó là cử chỉ né tránh, cô khóc òa lên:

- Tại sao anh đem em ra làm vật hy sinh, em có lỗi gì chứ, anh ác lắm.

Huy Bình nhếch môi khinh mạn:

- Không ngờ là em không tin anh. Trong mắt em, anh đều lắm phải không, thôi được, anh chỉ mới điều này, anh yêu em là thật, còn tin hay không tùy em.

Và anh đứng bật dậy bỏ ra ngoài, Thúy An sững sờ nhìn theo, không thể nào tin Huy Bình phản ứng như vậy.

Bốn phận của anh là phải ở lại nói cho ra lẽ, phải giải thích và khẳng định, chứ không có quyền bỏ đi một cách ngạo mạn như vậy.

Yêu một người như vậy, rồi đây cô sẽ khóc hết nước mắt mà thôi, có lẽ Thiên Kim cũng đã từng khóc bất lực như cô bây giờ.

Chẳng lẽ cứ mỗi lần bị chạm tự ái, anh đều tỏ ra bất cần kiểu đó ? Chẳng lẽ anh không hề chịu trách nhiệm về điều mình gây ra cho người yêu ? Không thể chấp nhận như vậy được.

Thúy An khóc rất lâu, đến nỗi mệt quá cô ngủ thiếp luôn trên ghế. Tới lúc đầu giờ chú Mười và cô cũng không hay.

oOo

Hạ Linh xăm xăm đi lên cầu thang, cô leo một mạch tốt lên lầu ba mà không dừng lại nghỉ một chút nào. Cô rẽ trái, gõ cửa, trong phòng, ba người đàn ông ngồi sau bàn đều ngẩng lên nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Lộc vội đứng dậy :

- Đi đâu vậy ?

Không nhìn đến chồng, Hạ Linh chỉ quay về phía Bình:

- Cậu ra ngoài nói chuyện một chút được không ?

Lộc vội cản lại:

- Đang giờ làm việc mà đi đâu, có chuyện gì về nhà nói được không ?

Huy Bình lên tiếng:

- Chị chờ em một chút.

Anh tắt máy, rồi đứng dậy. Lộc nhìn vẻ mặt quàu quàu của Hạ Linh , cười nói:

- Lại chuyện làm mai gì đây phải không ?

Hạ Linh nhìn anh một cái, như bảo không đùa rồi cô đi ra ngoài trước, Huy Bình đi phía sau, anh đề nghị:

- Lên sân thượng đi chị Linh.

Hạ Linh lặng lẽ đi theo. Khi hai người đã đứng bên lan can, Hạ Linh lập tức lên tiếng:

- Cậu biết chị tới có chuyện gì rồi phải không ?

Huy Bình gật đầu:

- Em đoán được.

- Tốt, vậy chị khỏi giải thích, chị không hiểu nổi cậu là người thế nào, hôm qua Thúy An nó khóc suốt buổi chiều ở nhà chị , cậu cư xử với nó như vậy đó sao ?

Huy Bình bậm môi, yên lặng nhìn chăm chú phía dưới, cử chỉ có vẻ thờ ơ của anh khiến Hạ Linh nổi nóng:

- Cậu không biết thương ai ngoài bản thân cậu, phải không ?

Thấy anh vẫn không trả lời, Hạ Linh đành làm thinh. Lần đầu tiên cô nhận ra Huy Bình là người không dễ hiểu, bình thường anh nói chuyện vui vẻ cởi mở nên cô không nghĩ là có lúc anh cũng gai góc. Thúy An đã nói đúng rồi, đây là một người khó chịu kinh khủng.

Thật lâu sau, Huy Bình mới chịu lên tiếng:

- Thúy An kể hết với chị rồi phải không ?

- Tất nhiên.

- Em cũng đoán vậy.

- Nó khờ thấy mờ, mấy chuyện như vậy làm con nhỏ bị khủng hoảng , mà lại không dám nói với gia đình, không nói với chị thì nói với ai ?

Huy Bình cười khê:

- Em tệ đến mức chuyện của em phải làm cô ấy dẫu người lớn, em tệ quá phải không ?

- Chị không nghĩ như vậy.

- Thúy An khóc nhiều lắm à ?

- Nó sợ quá mà, đáng lẽ lúc đó em phải giải thích với nó chứ, sao lại bỏ về

như vậy ?

- Em bực mình, không bỏ đi thì ở lại để làm gì, tính em không thích nghe căn vặn, cũng không thích cãi cọ với ai cả , được không được thì thôi.

Hạ Linh quay phắt lại nhìn Huy Bình:

- Cậu lại muốn bỏ nó à, vậy là cũng giống như với Thiên Kim chứ gì ?

Huy Bình nói trầm tĩnh:

- Chị là người ngoài cuộc, lại từng trải, không ngờ chị cũng mất bình tĩnh như Thúy An.

Hạ Linh phát tay không trả lời, Huy Bình nói tiếp:

- Em rất dị ứng với những người phụ nữ trong gia đình em, nhắc đến họ là em bực lắm, nếu như lúc đó Thúy An bình tĩnh một chút , nhất là đừng hấp tấp kết tội em, có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn.

Hạ Linh nhanh chóng hiểu ngay tính tình Huy Bình, cô gật đầu, dịu lại:

- Thật ra cũng không nên làm cho không khí căng thẳng khi hiểu lầm, chị hiểu mà.

- Được vậy thì tốt, tiếc là Thúy An không tin em, không có một chút lòng tin nào.

- Nói vậy không đúng lắm đâu, phải đặt mình vào vị trí của nó em mới hiểu. Vừa nghe Thiên Kim nói, hỏi em thì em lại thừa nhận, một cú sốc như vậy ai mà chịu nổi, nó còn khờ chứ có phải từng trải đâu mà biết phân tích.

- Thúy An đến chị hôm qua à ?

- Ừ.

- Chắc là có ý nghĩ chia tay.

- Nó nghĩ như vậy không nổi, nên mới khờ chứ. Thật ra ... chuyện cậu với Thiên Kim là có thật sao, cậu đã từng yêu cô bé đó à ?

Huy Bình lãnh đạm:

- Chưa từng, chỉ thấy thích trên mức bình thường.

"Con trai là vậy, thích một chút cũng làm cho người ta ngộ nhân, vậy mà không chịu là xấu" - Hạ Linh nghĩ thầm, nhưng biết tính Huy Bình nên cô làm thinh.

Và cô nói một cách thận trọng:

- Nó có giống như Thúy An không ?

- Không hề giống.

- Thế tại sao em làm như vậy, tại sao quyết liệt giành lấy cô ta.

Huy Bình cúi đầu có vẻ suy nghĩ:

- Chị biết về gia đình em rồi, em cũng không giấu làm gì, quả thật là lúc đó em thích Thiên Kim nhưng nếu cô ta không hứa hôn với người anh đó, thì em đã không tấn công cô ta.

- Em ghét anh em mình mà làm vậy à ?

Huy Bình cười khan:

- Nếu bây giờ chuyện đó lặp lại, em vẫn sẽ tiếp tục làm vậy.

- Thật là tàn nhẫn.

Huy Bình thản nhiên:

- Có thể, nhưng em đã nhận quá nhiều sự tàn nhẫn của họ rồi, trả một chút cũng không sao, như vậy hãy còn ít lắm.

- Nhưng sao đạt được mục đích rồi, em không cưới Thiên Kim ?

- Vì cô ta là người mẹ em thích.

Hạ Linh hơi nhắm mắt lại, cô thật sự kinh khủng về con người Huy Bình, cái gì làm cậu ta hận thù như vậy ?

Một người có bề ngoài hào hoa là thế, thanh lịch quyến rũ là thế, sao có thể lạnh lùng đến mức tàn nhẫn như vậy ? Sao lại khô khan tình cảm như vậy ?

Cô khẽ thở dài:

- Chẳng lẽ chị đã hại Thúy An rồi sao hả cậu Bình ? Nếu như mẹ cậu quay ra thương nó, thì cậu sẽ bỏ nó phải không ?

Huy Bình cười lạnh lùng:

- Trong cuộc sống, em rất thực tế, và không thích đặt giả tưởng cho bất cứ chuyện gì.

- Cứ nghĩ đến một lúc nào đó, nếu xảy ra chuyện gì làm cậu tự ái, cậu sẽ bỏ Thúy An không thương tiếc, chị rùng cả mình, lúc đó thì chị là người hại Thúy An, chứ không phải thương nó.

Huy Bình cúi nhìn xuống gạch, cười nhỏ một tiếng:

- Em không phải là đá chị Linh à, đừng nhìn em lệch lạc như thế.

Hạ Linh không ngăn nổi trách móc:

- Em không phải là đá chị Linh à, đừng nhìn em lệch lạc như thế.

Hạ Linh không ngăn nổi trách móc:

- Nhưng những gì cậu làm, chị đều thấy rằng vậy, bỏ mặc người yêu của mình khóc mà không cần giải thích, cậu đúng là đá thật đấy.

- Em nói rồi, em không muốn nói chuyện này với một người đang mất bình tĩnh.

- Vậy bây giờ cậu có nghĩ đến chuyện giải thích với nó không ? Cậu định im lặng đến chừng nào đến lúc nó chết chắc.

Huy Bình chợt quay lại, đôi mắt nheo dần lại:

- Phụ nữ sao người nào cũng thích đay nghiến thế, trời sinh ra họ là để được bảo vệ kia mà, muốn được bảo vệ thì phải mềm mại yếu đuối chứ.

Hạ Linh cứng họng không nói được, cô còn đang ngắc ngứ thì Huy Bình nói tiếp:

- Ngay cả chị mà cũng đay nghiến em, thì em cũng không thể đòi Thúy An nhẹ nhàng hơn.
- Cậu làm cho người ta điều đúng như thế, sao họ đủ bình tĩnh để nhẹ nhàng, cậu phải thông cảm cho người ta chứ.
- Em không làm gì quá đáng với Thúy An, những gì xảy ra không phải do em muốn, chị bảo em làm sao chứ ?
- Thôi được, chỉ cần cậu khẳng định là không có gì với Thiên Kim, chị sẽ nói với con An.

Huy Bình khoát tay:

- Em sẽ tự giải quyết với Thúy An, chị không cần nói.
- Nếu được vậy thì tốt, vậy để hai đứa tự giải quyết, chị không xen vô nữa.

Cô định về, nhưng cô đứng lại với vẻ suy nghĩ:

- Thật ra chị lo lắm. Cậu biết đó, Thúy An là con gái út trong nhà, ai cũng cưng như trứng, nếu nó khổ thì chị phải có trách nhiệm với gia đình nó, chuyện của hai đứa do chị mà ra, cho nên ...

Huy Bình ngắt lời:

- Em hiểu, em không phải là người vô tình như chị nghĩ, có lẽ chị không đau cho Thúy An bằng em đâu.
- Chị cũng mong như vậy, thôi chị về đây.
- Vâng chị về.

Huy Bình tiễn Hạ Linh xuống sân rồi trở lên. Lộc ngẩng lên khi thấy anh bước vào :

- Chuyện gì vậy, vụ mai mối nữa hả, bà này cái tật tào lao không bỏ.

Huy Bình ngồi xuống mở máy, nụ cười thoáng trên môi:

- Anh có bà vợ vui thật đấy, nhiệt tình đến nỗi đâm ngại.

Lộc nhún vai:

- Phụ nữ bao giờ cũng là phụ nữ, đừng quan tâm.
- Không phải em nói khía cạnh đó.

Anh ngừng lại vì có điện thoại, và nghiêng người cầm máy:

- Alô.

Anh chột nhứ mày khi nghe giọng của Thiên Kim, cô có vẻ khô khan:

- Anh Bình phải không ?

Huy Bình ngả người ra sau:

- Thiên Kim hả ?
- Em đây, em muốn gặp anh một chút, anh xuống quán đi, em đang ngồi chờ anh đấy.
- Có chuyện gì vậy Kim ?
- Gặp nhau đi rồi nói, những chuyện như thế này không thể nói chuyện bằng điện thoại được đâu.
- Xin lỗi em, nhưng đừng gặp nhau hay hơn, em đã đến gặp Thúy An, cô còn đang bị sốc, anh không muốn có chuyện rắc rối nữa.

Thiên Kim cau giọng:

- Anh không thể đối xử với em như vậy. Có thật là anh coi Thúy An quan trọng thật không ?
- Tội anh yêu nhau, đó là thật chứ không phải màn kịch dựng lên như em tưởng. Đừng nghe lời mẹ anh nữa Kim ạ, cũng đừng hy vọng gì ở anh, em đã làm được vậy thì hãy tiếp tục đi.
- Không thể được.
- Vậy bây giờ em muốn gì ?
- Em không tin anh biết yêu người nào đó, nếu bây giờ anh thích Thúy An, anh có bỏ cô ta không ?
- Em đừng khờ khạo như vậy, tình yêu không phải là trò đùa.
- Vậy trước đây anh có đùa với em không ?
- Anh chưa bao giờ nói yêu em.

Và không đợi cô kịp nói, Huy Bình gác máy. Cú điện của Thiên Kim làm anh thấy bức mình. Chuyện cô đến khuấy rối Thúy An anh cố gắng bỏ qua, nhưng cách cô khơi lại chuyện cũ làm anh không kiên nhẫn nổi. Dù thô bạo với con gái không phải là bản chất của anh.

Anh xoay ghế về phía máy, tiếp tục làm việc bỏ dở lúc nãy khi tiếp Hạ Linh. Hoàn toàn không bận tâm đến những gì vừa xảy ra nữa.

Buổi chiều, Huy Bình về sớm nửa giờ. Khi anh đến chỗ Thúy An thì cũng vừa lúc cô đi xuống. Gặp nhau trên hành lang, Thúy An định đi tránh chỗ khác thì anh bước xuống một bước về phía cô.

- Trở lại phòng đi em, chú Mười về chưa ?

Thúy An nguẩy đầu chỗ khác:

- Em không biết.

- Đi theo anh.

Vừa nói Huy Bình vừa kéo tay cô trở lại phòng cuối hành lang, Thúy An rất muốn cưỡng lại, nhưng không hiểu sao cô thấy mềm lòng không nỡ làm việc đó. Và cô lặng lẽ quay đầu nhìn lên tầng trên, sợ có người đi xuống.

Huy Bình nói như ra lệnh:

- Em mở cửa đi.

Và không đợi cô làm, anh giật chùm chìa khóa trên tay cô tự động mở cửa, đường hoàng bước vào.

Thúy An mím môi:

- Đây là chỗ làm việc, anh đừng tự do quá, coi chừng em bị đuổi.

Huy Bình cười như không quan tâm, anh bước tới khép cửa. Rồi kéo mạnh Thúy An ngã ập vào người:

- Anh nhớ em quá, ra ngoài đường làm sao hôn em được.

Vừa nói anh vừa cúi xuống tìm môi cô, gần như là hôn nghiêng ngấu, với một vẻ mạnh mẽ không cho phép người khác khuất phục.

Thúy An bám chặt lấy anh. Bị cuốn theo cảm giác chât ngất, cô hoàn toàn quên mất chuyện khổ sở, và thấy mình lại tin tưởng tuyệt đối ở Huy Bình. Đúng hơn là không muốn nhớ đến nó nữa.

Khi cơn sóng tình yêu lắng xuống, cả hai như dịu lại. Huy Bình kéo Thúy An ngồi xuống bên anh, vuốt nhẹ trên tóc cô:

- Em có cảm thấy mệt mỏi hay muốn chia tay với anh không An ? Cứ nói thật đi, anh chịu được mà.

Thúy An lắc đầu:

- Chưa khi nào em có ý nghĩ chia tay nhưng cách cư xử của anh làm em buồn quá, em có cảm giác anh bắt cả hai tay, mà nếu có chọn lựa anh sẽ chọn chị Kim.

- Tại sao ?

- Vì hai người cùng môi trường, cùng sinh ra trong gia đình giàu sang, còn em thì thuộc tầng lớp bình dân.

Huy Bình nhìn cô một cách dịu dàng:

- Đừng nghĩ như vậy. Tính cách Thiên Kim không hợp với anh, cô ấy rất giống mẹ anh, làm sao anh yêu được.

- Anh có biết anh đặt em vào những vấn đề làm em vô cùng sợ không ?

- Vấn đề gì ?

- Cho là em chấp nhận bị mẹ anh ghét bỏ nhưng em cứ hoang mang về tính cách của anh. Có lúc em tự hỏi, có phải bây giờ anh chọn em làm con cò để chọc tức mẹ anh, còn trước kia anh chọn chị Kim là để chọc tức anh của anh.

- Thúy An. - Giọng Huy Bình nghiêm khắc.

Nhưng Thúy An vẫn cố nói cho hết:

- Trong cuộc đời anh, anh luôn đối kháng với gia đình, và để làm như vậy, anh chọn bất cứ người nào thuận tiện cho mục đích của anh, rồi sau này nếu có ai dính vào gia đình anh, anh sẽ tìm cách kéo người đó về phía anh, nếu làm vậy người nhà anh đau khổ.

Huy Bình cười nhếch môi:

- Em nói đúng, anh khoái làm cho người nhà anh điêu đứng, nhưng chết tiệt là anh yêu em thật sự.

- Anh không muốn vậy sao, có nghĩa là lẽ yêu nên phải chịu chứ gì ? - Thúy An kêu lên.

Huy Bình lắc đầu:

- Anh thích em ngay lần gặp đầu tiên, lúc đó anh hoàn toàn không nghĩ đem em ra làm vật hy sinh, bây giờ cũng vậy.

- Thế tại sao anh đưa em đến gặp mẹ anh ?

- Lúc ấy tự nhiên mẹ anh nhắc lại chuyện cũ, một mực đòi anh cưới Thiên Kim, anh muốn để bà ấy biết anh đã có em, đó là cách trả lời dứt khoát. Và sẵn tiện anh cố ý để em biết về gia đình anh, sau này em sẽ không trách.

- Nhưng anh đã không nói hết.

- Chưa nói chứ không phải không, anh không muốn em cùng một lúc nhận quá nhiều chuyện nặng nề.

- Ôi, em yêu anh kinh khủng.

Thúy An chột kêu lên và bỗng bật ôm cổ Huy Bình, hôn mặt anh tới tấp. Cử chỉ bộc phát của cô làm Huy Bình cảm động:

- Anh cũng vậy, thậm chí còn hơn thế nữa.

Thúy An ngã vào lòng anh, nhắm mắt tận hưởng cảm giác êm đềm, vì Huy Bình làm cho cô bị nhiều lo sợ bất an, nên có một chút bình yên cô cảm thấy quý giá.

Huy Bình hiểu tâm trạng của cô, nên anh thấy một chút tội nghiệp Thúy An, lẫn ngao ngán của mình.

Anh nói một cách dăm chiêu:

- Em giấu nhà em nhiều chuyện về anh lắm phải không ?

Thúy An miễn cưỡng ngời lên, cô ngần ngừ một lát rồi gật đầu:

- Em không dám nói, sợ nhà em giận anh.

Huy Bình cố nén tự ái:

- Anh hiểu.

Anh lặng thinh một lát, rồi nói với giọng không vui:

- Nhưng đừng giấu như vậy nữa, cứ nói thật đi, anh không muốn gia đình em ảo tưởng về anh.

- Vâng.

Thúy An nói cho qua, nhưng cô không hề có ý định đó. Mọi người trong nhà cứ nhìn Huy Bình qua lăng kính của Hạ Linh, nghĩa là anh sinh ra trong một gia đình giàu có, tính tình cởi mở rộng rãi. Trên thực tế, điều đó có, nhưng bên cạnh đó còn có một sự phức tạp.

Nhà cô nề nếp gia giáo, chắc chắn ba mẹ cô sẽ dị ứng khi biết mẹ Huy Bình làm vợ bé. Chưa kể đến chuyện quá khứ của anh. Rồi còn chuyện cô bị mẹ anh mắng là đồ trôi sông lạc chợ. Nếu mẹ cô mà nghe được, chắc sẽ vỡ tim vì phần nộ.

Nghĩ tới nghĩ lui lại thấy toàn chuyện không vui, tự nhiên cô thở dài.

Thúy An dắt xe vào sân, cô vừa bước lên thềm thì nghe tiếng xe đồ xích trước nhà, cô quay ra nhìn. Từ trên xe, bà Tuyết và hai người thanh niên bước xuống, họ nhìn vô nhà như kiểm tra có đúng hay không, thấy Thúy An, bà Tuyết khoát tay ra hiệu:

- Đúng nhà rồi, vào đi.

Hai người thanh niên theo bà đi vô sân. Nhìn họ, Thúy An chợt thấy tay chân lạnh ngắt. Chắc chắn bà đến đây để kiểm chuyện, chắc chắn đây không phải là cuộc viếng thăm thân tình. Gặp gỡ này, ba mẹ cô đều có ở nhà.

Thúy An cứ đứng sững sợ hãi, cô quỳnh quáng và rối rắm, không biết phải làm gì trong tình huống này. Ngay cả bản năng tự vệ là gọi điện cho Huy Bình cô cũng không nghĩ ra.

Bà Tuyết đã vào trong nhà, vẻ mặt lạnh như tiền. Không thèm đáp lại cái chào của Thúy An, bà hỏi cụt ngắn:

-Có người lớn ở nhà không ?

Đạ có.

-Tôi muốn nói chuyện với ba mẹ cô, kêu họ ra đây.

Thúy An rất bất mãn cách nói năng đó, nhưng cô không biết phản ứng thế nào, cô run giọng:

-Mời bác ngồi.

Thấy cô đứng yên, bà Tuyết nhắc lại:

-Tôi cần nói chuyện với ba mẹ cô, mời họ ra đây

-Vâng.

Thúy An đi vào như người mất hồn, cô gặp mẹ Ở sau. Bà Thìn hình như biết có khách nên bước ra:

-Ai tới vậy con.

Thúy An trả lời như hột hơi:

-Mẹ anh Bình đó mẹ.

Bà Thìn ngẩn ra một lúc, rồi bối rối:

-Bà ấy tới thăm mình, sao thằng Bình không báo trước để mình chuẩn bị. Tiếp khách sơ sài như vậy coi kỳ quá.

- Không vui gì đâu mẹ, hay là mẹ đừng ra.

-Tầm bậy, con nói vậy sao được, người Thúy An tới làm quen với nhà mình thì mình phải tiếp chứ, đáng lẽ con phải nói trước để chuẩn bị tiếp đãi, thế này bê bối quá.

Bà hỏi hã vào phòng gọi ông Thìn, đi được vài bước, bà quay qua bảo Thúy An:

- Con lo pha trà đi, để mẹ vô thay đồ.

Thúy An dờ khóc dờ cười đi pha nước. Sự vui vẻ của mẹ làm cô thấy mình có lỗi, và càng kinh sợ khi biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cô chỉ còn biết hy vọng bà Tuyết sẽ mềm mỏng một chút, dù hy vọng đó rất mỏng manh.

Cô mang nước ra phòng khách, nói nhỏ nhẹ:

-Mời bác và mấy anh.

Đáp lời Thúy An là vẻ mặt lạnh lùng của mọi người, không ai buồn mở miệng thể hiện sự lịch sự.

Một lát ông bà Thìn đi ra, chưa ngồi xuống họ đã chào niềm nở:

-Chào chị, qua đây chơi thế này quý hóa quá.

-Không dám.

Vẻ mặt lạnh như tiền của bà Tuyết làm ông bà Thìn khựng lại ngỡ ngàng. Nhưng bà cũng nói tiếp một cách vui vẻ:

-Mời chị dùng nước.

- Để đó đi.

Đứng trong nhìn ra, Thúy An tức uất nghẹn, cô không chịu nổi khi thấy ba mẹ bị coi thường như vậy, nhưng cô vẫn đứng yên chịu đựng.

Ngoài phòng khách, không khí có vẻ trầm xuống hẳn, ông bà Thìn đã nhận ra vẻ kiêu kỳ lạnh lùng của bà khách, nhưng còn hoang mang chưa có thái độ ứng xử thích hợp, đúng hơn là không hiểu mục đích của bà đến đây.

Bà Thìn lúng túng xoắn tay vào nhau, hết nhìn qua ông Thìn lại nhìn qua bà Tuyết, cuối cùng, bà nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Hai cháu nó quen biết lâu rồi, hôm nay mới được gặp mặt chị, tiếp đón sơ sài chị bỏ qua cho.
- Tôi không để ý chuyện đó, người lớn với nhau, có nhiều chuyện đáng nói hơn là những chuyện nhỏ nhặt này.

Cách nói khô khan đó làm ông Thìn có vẻ dị ứng, ông ho nhẹ một tiếng rồi nhìn ra sân, bà Thìn gật đầu gượng cười:

-Vâng.

Bà Tuyết nói với vẻ mặt khó dăm dăm:

- Nếu anh chị nghĩ tôi đến để làm quen thì lầm rồi, anh chị có thể thừa nhận con trai tôi, nhưng tôi không nhận con bé đó đâu, nói cho hai người biết mà giữ con.

Ông bà Thìn tái mặt không nói được tiếng nào, bà Tuyết cười mỉa nói tiếp:

- Dù thế nào thì con gái cũng lãnh phần thua thiệt, con trai không mất mát gì, ai cũng hiểu chuyện đó mà.

Bà Thìn lạc giọng:

-Ý chị muốn nói gì?

- Tôi không hiểu tại sao anh chị dễ dãi thế, chưa biết gia đình nhà trai ra sao mà dám để con gái mình đi đứng lung tung.

-Chị nói...

- Con gái chị đã theo con tôi đến nhà tôi một lần, tôi đã nói là không nhận nó, thế mà nó vẫn đeo lấy con trai tôi hoài vậy, chẳng lẽ nó không nói với anh chị, hay chính hai người cũng cố tình lơ đi.

Ông Thìn nghiêng rằng:

- Tôi không biết chuyện này, chị nhẹ lời chút đi.

- Thôi được, nếu không biết thì khác. Bây giờ biết rồi thì lo mà giữ con cho kỹ, chứ nếu có gì tôi không chịu trách nhiệm đây.

Bà Thìn mím môi:

- Chị nói có gì là thế nào? Dù không nói ra tôi cũng hiểu đây, con gái tôi được dạy dỗ đàng hoàng chứ không đến nỗi buông thả đâu.

Bà Tuyết nhún vai:

- Cũng không biết thế nào à, dạy dỗ kỹ mà một mình xông xáo đến nhà con trai ra mắt, bị nói nặng cũng không chịu buông, như vậy tôi nói thế nào đây.

Giọng ông Thìn bật đi:

- Tôi hiểu chị muốn nói gì rồi, chị yên tâm, tôi đã nắm được ý gia đình chị thì sẽ có cách giữ con tôi, sẽ không có chuyện tôi cho phép con trai chị tới đây đâu. Chị về đi.

- Nói được vậy thì tốt, không ngờ anh chị cũng là người biết chuyện, coi như tôi giao chuyện này cho hai người, để biết mà giữ con. Ráng đừng để kéo dài đây.

Bà Tuyết đứng dậy đi ra cửa, hai thanh niên theo sau như hộ tống làm ông bà Thìn bị xúc phạm nặng nề, cộng thêm câu chuyện đây về khinh miệt làm hai người choáng váng.

Đội khách về rồi, ông Thìn quát lên:

- Con An đâu, ra đây.

Thúy An rút rè bước ra, nước mắt ràn rụa trên mặt. Nhìn cách khỗ sở của cô, ông Thìn vừa tội vừa tức, ông quát lên:

- Chuyện tày trời như vậy sao không nói với ba mẹ để cho ra nông nỗi này. Con khóc có ích gì không?

Tại sao con không nói với người lớn hả?

- Dạ con không dám nói.

- Con nói rồi thì sợ ba mẹ cấm con quen với thằng Bình chứ gì? Con giấu hoài có được không?

Bà Thìn sụt sùi:

- Để cho mẹ nó đến nói nặng, ba mẹ nhục nhã quá.

Câu nói đó làm Thúy An khóc dữ hơn, cô nức nở:

- Con sẽ không bao giờ quen với anh ta nữa, con ghét mẹ anh ta.

Nói rồi cô bỏ chạy vô phòng, nằm úp xuống giường khóc như mưa như gió.

Chị Hoa đi vào ngồi xuống cạnh giường, thở dài:

- Biết mẹ nó không ưa em, sao em còn tới đó chi vậy, hồi nãy bà ta nói có đúng không?

Thúy An ngồi lên, hít mũi:

- Bà ta có tư cách gì mà khinh nhà mình chứ, ai khinh rẻ ba mẹ mình thì em sẽ căm thù người đó, bảo em trôi sông lạc chợ em còn cố chịu đựng, nhưng nói nặng ba mẹ em không tha thứ đâu.

Hoa nhìn Thúy An kinh hoàng:

- Bà ta mắng em như vậy?

- Vâng.

- Vậy mà em cũng im lặng, vậy mà thằng Bình để mẹ nó mắng em, trời đất ơi.

Hoa như muốn phát điên, cô đứng bất động:

- Vậy mà em yêu nó mù quáng, em có lòng tự trọng nữa không Thúy An?

Thúy An òa lên khóc, hai chị em mạnh ai nấy khóc. Một lát Hoa xoa người lại:

- Chị xin lỗi, tại chị tức quá, đừng giận chị.

- Em không giận chị, em chỉ ghét bà ta mà thôi. Bà ta làm bé giựt chồng người, không biết xấu hổ, vậy mà khinh miệt ba mẹ, bà ta đáng ghét lắm.

Hoa tròn xoe mắt kinh ngạc:

- Mẹ thằng Bình giựt chồng người ta à?

- Không hẳn là giựt, nhưng nếu giựt được không chừng bà ấy cũng làm, bà ấy làm vợ bé ba anh.

Hoa như té ngửa ra:

- Ôi trời ơi, khủng khiếp.

Cô ngồi im, càng hiểu ra, cô càng muốn nổ tung đầu óc:

- Sao em quan phải một thằng nhà cửa khủng khiếp như vậy chứ? Vậy mà chị cứ yên chí em sẽ sướng khi gặp nó.

Thúy An cố biện minh cho Huy Bình:

- Mẹ anh như vậy thôi, chứ anh thì tốt lắm, anh không đồng tình với mẹ anh đâu.

Hoa nhếch môi:

- Làm sao biết được, ai dám khẳng định là nó sẽ không giống mẹ.

- Không phải đâu chị.

- Người ta nói mẹ nào con nấy, nhìn mã ngoài đẹp trai như vậy, ăn nói lịch sự, chắc chỉ để chinh phục con gái, làm gì không thừa hưởng giòng máu của mẹ.

- Chị đừng nói như vậy mà.

Nhưng Hoa đang tức nên nói cay độc hơn:

- Mẹ nó hồi còn trẻ chắc cũng lẳng lơ thế nào mới dụ được đàn ông có vợ, dòng máu nó làm gì không chảy trong người nó.

Thúy An muốn chết đi cho rồi, khi thừa nhận Hoa đã nói một phần nào đó về Bình. Anh phải quỵn rũ thế nào đó nên Thiên Kim mới bỏ người yêu để điên đảo vì anh. Liệu rồi sau này cô có là nạn nhân không?

Ai dám khẳng định sau này Huy Bình sẽ là người chung thủy?

Càng nghĩ cô càng chịu không nổi, cô nói như quát:

-Chị mà nói nữa, em cắn lưỡi cho coi.

Hoa hoảng hồn nói nhanh:

- Tại chị tức bả nên nói thế, chứ chị không đánh giá thằng Bình đâu.

Thúy An không trả lời, cô úp mặt xuống gối khóc rầm rức, mặc cho Hoa dỗ dành thế nào cũng không ngừng lên.

Trong nhà chợt trở nên im ắng như vừa trải qua một tai họa ghê gớm. Không là tai họa sao được, khi bỗng nhiên cả nhà phát hiện ra sự bất hạnh của cô con gái bé bỏng được cưng nhất nhà. Những hy vọng tốt đẹp cho Thúy An giờ đây bị xụp đổ, đi kèm với sự nhục nhã lần khinh thị với người mà tưởng sẽ là thân thiết với gia đình.

-Chị hãy cho em biết, có chuyện gì xảy ra với Thúy An vậy, mấy hôm nay em gọi điện mấy lần không nói chuyện được với cô, đến chỗ làm cũng không gặp. Chị biết chuyện gì đó phải không?

Huy Bình hỏi và nhìn Hạ Linh một cách đăm chiêu, khuôn mặt anh cau lại. Đó là tâm lý chờ đợi một sự bất ổn nằm ngoài ý muốn của anh.

Hạ Linh biết tâm trạng đó, mấy hôm nay cô cũng có ý trông Huy Bình đến để nói, cả cô cũng thấy khó xử như anh.

Không nghe Hạ Linh trả lời, Huy Bình lên tiếng như nhắc:

- Em nghĩ Thúy An không dấu chị chuyện gì đâu, mà chị cũng đừng dấu em.

- Chị đâu có muốn đầu, mấy ngày nay chị đợi em để nói đó chứ.
- Chị nói đi, Thúy An giận em phải không?
- Chị không biết nó có giận em không, nhưng nó thì tức lắm, tại mẹ em đến nói nặng người ta, ba mẹ nó là người trí thức, không chịu được chuyện đó đâu.

Huy Bình nhú mày:

- Mẹ em đến nhà An?

Anh nắm mạnh tay xuống bàn: Không thể được, quá đáng thật.

- Bác ấy bảo nhà Thúy An không biết dạy con để con gái bám theo con trai, hình như còn bảo là bả mắng nó, chuyện đó con An nó đầu gần chết, vậy mà cũng nói ra.

Huy Bình lầm lì:

- Ba mẹ Thúy An cấm cô liên lạc với em phải không?
- Và không cho đi làm nữa, nói chung là họ tự ái không muốn con họ nhờ vả em.

Huy Bình thở hắt một hơi, môi mím lại giận dữ nhưng không nói gì. Anh ngồi yên một lúc rồi ngẩng lên:

- Chị gọi điện cho Thúy An giùm em, em muốn nói chuyện với Thúy An một chút.

Hạ Linh ngần ngừ ngồi im:

- Mấy hôm nay chị cũng không dám gặp riêng nó, hai bác không nói gì chị, nhưng chị cũng thấy ngại...

Huy Bình cắt lời:

- Em hiểu rồi, thôi đi, em cũng không muốn chị mang tiếng vì em.

Anh chợt cười khẽ một cách chua chát, tự ái ngập lòng mà không làm cho tan được. Anh đứng dậy:

- Em về đây, chị cũng đừng ngại gì cả, chủ yếu là tại em mà. Thúy An có thể nào thì em chịu hết trách nhiệm, chị đứng ngoài chuyện này đi.
- Chị làm sao mà đứng ngoài được, thấy hai đứa vậy chị cũng khổ, em làm gì về sớm vậy, mới qua mà.
- Em cần giải quyết vài chuyện.
- Khoan về đã, ở lại đi, chị em mình tìm cách giải quyết.

Nói xong cô bước qua bàn, gọi điện cho Thúy An, một lát sau cô quay lại, ra hiệu cho Huy Bình:

- Em nói chuyện với nó một chút đi.

Huy Bình lắc đầu:

- Không cần phải làm vậy, em sẽ tìm cách gặp cô sau.
- Nó muốn nói chuyện với em.

Huy Bình bước tới cầm máy:

- Anh đây Thúy An.

Hình như đang không bình thường, nên nghe tiếng anh, Thúy An chợt khóc lên, Huy Bình thở dài nói nhỏ:

- Mấy hôm nay em buồn lắm phải không? Anh không lường trước được chuyện xảy ra như vậy, sao lúc đó em không gọi cho anh?
- Em sợ quá, đầu óc rối tung lên, em không nghĩ ra được chuyện gì hết.
- Mai một có chuyện gì thì gọi cho anh biết, anh còn có thể giải quyết được, đừng đặt anh vào tình trạng như vậy.
- Em cũng không biết có làm vậy được không nữa.
- Tại sao?
- Em ...

Huy Bình nghiêm giọng:

- Anh biết gia đình anh có lỗi với em, và anh chỉ hỏi em một câu thôi, em trả lời thật lòng để anh giải quyết.
- Anh muốn nói gì?
- Em còn thương anh không?
- Em không biết, em hông muốn mất anh, nhưng ba mẹ em ... mấy ngày nay em chán lắm, em muốn bỏ hết đi đâu đó với anh, sao người lớn làm mình khổ quá.

Giọng Huy Bình chùng xuống:

- Vậy là được rồi, chỉ cần em không thay đổi, để mọi chuyện anh giải quyết. Chiều nay em gặp anh được không?
- Em không dám, ba mẹ em còn giận, biết em gặp anh sẽ giận hơn nữa.
- Vậy làm sao anh liên lạc với em?
- Em không biết, nhưng lúc nào nhà không có người em sẽ gọi cho anh.

- Đi làm lại đi An, đừng ở nhà khóc mãi như vậy, em điên mất, đi làm đỡ buồn hơn, mà anh cũng có thể gặp em. Ba mẹ em chắc không nỡ thấy em buồn đâu.

Thúy An hít mũi:

- Em cũng không biết nữa, để em thuyết phục mẹ em thử, bao giờ được em cho anh hay. Thôi em cúp nghe, mẹ em nghỉ đó.

- Anh nhớ em lắm An.

- Em cũng vậy, đêm nào cũng nằm mơ thấy anh.

Không hiểu có chuyện gì mà Thúy An cúp máy, chắc có ai nên cô sợ.

Yêu nhau mà phải lén lút như thế này, Huy Bình vừa thấy xấu hổ lẫn tự ái, ý nghĩ đó làm anh nổi nóng dần mạnh ông nghe xuống.

- Chuyện gì vậy? em với nó cãi nhau à?

Huy Bình cười nhếch môi:

- Muốn gặp nhau phải lén lút như thế này, thật muốn điên lên được, có vẻ như em quan hệ bất chính, riết rồi em giống như người không ra gì, đến nỗi người ta sợ giao con gái cho em, chị có hiểu em tự ái thế nào không?

Hạ Linh gật đầu:

- Chị biết, với một người như em, chuyện đó khó chấp nhận lắm.

- Không phải chỉ mình em, mà không ai có thể chấp nhận được.

- Nhưng với em thì trầm trọng hơn, vì em thiếu tính chịu đựng, và em quá kiêu ngạo.

- Em kiêu ngạo?

- Dĩ nhiên em không thấy được tính tình của mình, nhưng chị và Thúy An thì thấy rất rõ, chị vẫn lo sau này Thúy An khổ vì tính kiêu ngạo của em.

Huy Bình lắc đầu ngán ngẩm:

- Em có nhiều khuyết điểm vậy sao? Của em, và của gia đình, như vậy quen với em, Thúy An bất hạnh quá phải không?

- Có đôi lúc người ta yêu vì những cái làm người ta khổ, tình yêu mà, làm sao giải thích được, có thể em thấy, mà nó không thấy, hoặc thấy nhưng vẫn cứ chấp nhận. Yêu đi rồi sẽ bỏ qua hết được.

Cô đặt tay lên vai Huy Bình, nói như khuyến khích:

- Ai yêu mà không gặp trở ngại, ăn thua là mình vượt qua được hay không thôi, đừng mất bình tĩnh, chị ủng hộ Bình đây.

- Cám ơn chị, nhưng chị không sợ cho Thúy An sao?

Hạ Linh mỉm cười, rồi nói một cách ý nghĩa:

- Chị là phụ nữ, chị biết con gái thích gì mà, có thể tin tưởng cậu mà.

Huy Bình trầm ngâm:

- Em biết lúc này Thúy An khủng hoảng lắm, coi như em nhờ chị đến chơi với cổ giùm em, dù gì chị cũng hiểu Thúy An hơn người trong gia đình.

- Đừng lo quá, thật ra con bé đó cũng vững vàng lắm, không dễ ngã đâu.

- Không dễ ngã, nhưng còn khờ. Chính chị cũng thừa nhận vậy mà.

- Em lo lắm hả?

- Em không chịu nổi khi thấy Thúy An chịu khổ vì em. - Anh đứng lên. - Thôi em về, khi nào rảnh nhờ chị qua chơi với cổ giùm em.

Hạ Linh tiễn anh ra đến cầu thang, Huy Bình quay lại, mỉm cười thân thiện:

- Chị lên đi.

Khi Hạ Linh quay lên rồi, nụ cười trên môi anh vụt tắt, và khuôn mặt cau lại lầm lì. Anh giận bà Tuyết ghê gớm. Dù không có mặt nghe hết câu chuyện, nhưng anh biết gia đình Thúy An bị xúc phạm ghê gớm. Bình thường mẹ anh đã không phải là người có văn hóa. Khi bà ghét ai thì sự thô bạo sẽ nhân lên gấp đôi. Nghĩ đến tâm trạng của Thúy An, anh càng thấy giận hơn.

Huy Bình đến công ty của mẹ, anh đi thẳng đến phòng làm việc riêng của bà, không phải chỉ có mình bà Tuyết, mà ông Tú cũng đang ở đó. Thấy anh lao vào phòng, bà thừa biết có chuyện gì, bà điềm nhiên lên tiếng trước:

- Con nghe con bé đó kể rồi phải không, khóc dữ lắm chứ gì. Bây giờ đến hỏi tội mẹ chứ gì, thế đấy, con trai tôi nhẹ dạ thế đấy.

Huy Bình lầm lì chào ông Tú, rồi dùng chân đá chiếc ghế ngồi xuống:

- Con cố ý sống tự lập là để khỏi liên quan đến mẹ, mẹ hãy tôn trọng ý thích của con một chút. Đừng đẩy con vào đường cùng, con không muốn mang tiếng bất hiếu đâu.

- Con đã như vậy rồi chứ còn gì nữa mà mang tiếng.

Huy Bình vẫn không mất bình tĩnh:

- Có thể, nhưng mẹ hãy rạch cho con ranh giới cuối cùng, trước khi con buộc phải phản ứng nặng nề.

Bà Tuyết đập bàn:

- Mà nói chuyện câu thứ nhất tao còn nhin, nhưng tới câu thứ hai là nghe không nổi, ra đi.

Ông Tú lên tiếng:

- Khoan đã, mẹ con gì mà như vậy, ở lại nói chuyện một chút. Muốn kiếm con không phải là dễ đâu.

Huy Bình quay mặt chỗ khác, như không hề nghe. Đối với bà Tuyết anh có thể cứng đầu đối đáp, nhưng đối với ông Tú thì còn có một chút vị nể, anh dị ứng cả cha lẫn mẹ. Ông Tú cũng thừa biết mình không có uy tín gì với con trai, và cũng không hy vọng gì được anh kính phục, nên cứ chỉ anh không làm ông nổi nóng.

Ông quay qua bà Tuyết:

- Bà đi ra ngoài đi, để tôi nói chuyện.

Bà Tuyết không dám đợi đến câu thứ hai đã đứng dậy ra đi. Còn lại hai cha con, ông Tú nói một cách thoải mái hơn:

- Mẹ con làm như vậy chẳng hay gì, ba không thích tính nóng nảy của bà ấy, thật ra ba cũng không đồng tình đâu.

Môi Huy Bình hơi nhếch lên, ông Tú thừa hiểu cái nhếch môi đó, như là "ba đồng ý hay không con cũng không quan tâm đâu" - Nếu không có cử chỉ đó thì anh đâu phải là con ông. Trong mấy người con, có ai giống ông hơn Huy Bình.

Ông nói thản nhiên:

- Người đàn ông không có chí tự lập thì chưa phải là người đàn ông đúng nghĩa, nếu còn trẻ, ba sẽ đồng ý việc làm của con, coi con như thần tượng, nhưng ở vị trí của một người trải đời, ba thấy con hơi mù quáng.

- Có thể khi ở tuổi ba, con sẽ thấy như vậy, nhưng bây giờ con chưa tới tuổi đó, mà cũng không có ý định học kinh nghiệm sống đó.

Ông Tú gật đầu:

- Ba biết con không cần tài sản dơ bẩn này, nhưng các cô gái thì cần đấy.

- Có thể, nhưng người đó không phải là cô bạn của con.

- Cô Thúy An đó, con nhà nề nếp lắm phải không? Theo bà thì cô con gái chị Lê cũng rất gia giáo.

- Chắc vậy - Huy Bình nói một cách trơ lỳ.

- Một cô gái có giáo dục kèm theo một sự nghiệp đồ sộ cho chồng, vẫn lý tưởng hơn là cô Thúy An không chứ gì.

- Có lẽ vậy thưa ba.

- Và tình cảm tuổi trẻ chỉ sôi nổi trong một thời gian thôi, khi thành vợ chồng rồi thì tình yêu chỉ còn là thứ yếu, cái chính là đầy đủ, sự nghiệp lẫn gia đình yên ổn.

- Có thể.

- Đừng yêu mù quáng như vậy con trai, người đàn ông dựa vào người vợ để phát triển, không có gì là xấu hổ cả.

Huy Bình chợt đứng dậy, nhìn vào tận mắt ông buông từng chữ:

- Vì vậy ba đã thuyết phục má lớn cho ba với mẹ con phải không?

Ông Tú cứng họng không nói được, mà ông cũng không ngờ Huy Bình nói câu đó. Ông ngồi chết cứng trên ghế không có cách nào mở miệng.

Huy Bình cười một cái, rồi cúi đầu chào một cách lễ phép lẫn ngạo ngược. Như không thấy sự lúng túng của ông, anh thản nhiên đi ra ngoài.

Gặp bà Tuyết ngồi ngoài ghế, bà gọi giật lại:

- Con đi đâu vậy? Về sao, ở lại cho mẹ nói chuyện.

- Con bận lắm.

- Chẳng lẽ mày đến để cảnh cáo tao hả? Đụng đến người yêu mày là mày không cần hiếu hạnh phải không?

- Những thứ đó con mất từ lâu rồi, con chỉ xin mẹ, coi như mẹ không sinh ra con, đừng quản lý con nữa.

- Bình.

- Thừa mẹ con về.

Anh bước dài trên hành lang, bà Tuyết nói với theo:

- Đồ mất dạy.

Huy Bình vẫn tiếp tục đi như không nghe, gương mặt đẹp trai của anh cau có một cách khắc nghiệt mà nếu bình thường tiếp xúc, sẽ khó ai thấy được.

o O o

Huy Bình dừng xe trước cổng nhà Thúy An, cô bước xuống liếc vào nhà với vẻ đề phòng rồi nói như nhắc:

- Anh về đi.

Nhưng Huy Bình vẫn ngồi yên trên xe:

- Anh vào nhà được không?

- Anh biết rồi mà.

Huy Bình im lặng một lát, rồi trầm ngâm:

- Chẳng lẽ kéo dài tình trạng này hoài sao An, rồi một lúc nào đó anh đặt vấn đề cưới xin, nếu cứ như vậy hoài làm sao gia đình em chấp nhận anh.

Thúy An nhìn vào nhà, cô đứng mà cứ ngo ngoáy người:

- Để lúc khác gặp rồi nói sao, anh về đi.

- Không.

- Anh Bình - Thúy An kêu lên.

Huy Bình vẫn thản nhiên:

- Im lặng không phải là cách hay đâu, cho anh vào nhà đi.

- Hôm nay anh làm sao vậy, có phải anh cố ý về sớm vì chuyện này phải không?

- Anh chỉ làm những gì anh thấy anh cần làm, anh muốn chủ động xóa khoảng cách giữa hai gia đình, em mở cửa đi.

- Không được, trời ơi, mẹ em ra kia, anh về đi.

Nhưng Huy Bình thản nhiên bước xuống xe. Lúc đó bà Thìn cũng vừa ra tới, bà ngó ngó ra cổng, cố nhìn vào bóng tối xem ai. Khi nhận ra Huy Bình, bà nghiêm giọng:

- Cậu tìm con An à? Nó đi chơi rồi, cậu về đi.

Bà định quay vào, nhưng rồi lại nói tiếp:

- Gia đình hai bên không hợp nhau, tốt nhất là đừng qua lại với con An nhà tôi, lần sau đừng tìm nó nữa.

Nãy giờ Thúy An đứng nép vào bờ rào, cô cố ra hiệu cho Huy Bình về, nhưng thấy anh có vẻ không chịu đi, cô đành bước ra:

- Mẹ.

Thấy Thúy An, bà Thìn như té ngựa:

- Vậy là hôm nay con đi chơi với cậu ta, con dối mẹ, thật là quá lắm, vào nhà đi.

Lúc đó ông Thìn cũng đi ra, hình như ông đứng trong nhà thấy mọi người, Thúy An giận Huy Bình ghê gớm, tối nay có chuyện gì là lỗi tại anh cả.

Ông Thìn nghiêm giọng:

- Lâu nay tôi muốn gặp cậu để nói chuyện, cậu vào nhà đi.

Thúy An vội lên tiếng:

- Ba để cho anh về đi ba.

- Con vô đi, ba nói chuyện với con sau.

Thúy An nem nép đi vào nhà, cô chạy nhanh ra nhà sau tìm chị Hoa cầu cứu, nhưng chị ấy không có nhà. Khi cô lên phòng khách thì mọi người đã ngồi vào bàn, cô căng thẳng nhìn Huy Bình. Anh có vẻ trầm tĩnh kỳ lạ, hình như anh không coi chuyện bị nói nặng là ghê gớm. Cũng có thể anh chuẩn bị tinh thần trước nên mới bình tĩnh ghê gớm như vậy.

Ông Thìn trầm ngâm một lát, rồi nói từ tốn:

- Lúc trước thấy cậu thân với con An, gia đình tôi không từ chối, gia đình tôi cũng mến cậu, nhưng chỗ người lớn không hợp nhau, thôi thì cậu và nó hãy dừng lại, đừng để sau này rắc rối, khổ sở nhiều người lắm.

Cách nói của ông nhẹ nhàng quá, bà Thìn dù không ghét Huy Bình nhưng sự thâm thù đối với bà Tuyết làm bà âm ức, bây giờ Huy Bình đến, bà phải cho bà Tuyết thấy để bà ta hết dám nói là ta bám con trai bà ta.

Nghĩ là làm ngay, bà đứng dậy bước qua gọi bà Tuyết.

Ông Thìn quay lại:

- Nói chuyện một mình với cậu Bình được rồi, gọi người lớn làm gì, bà muốn rắc rối nữa phải không?
- Có người lớn tới thì rạch ròi hơn, nói một lần cho xong rồi bỏ.

Nghe nói có bà Tuyết tới, Thúy An sợ điếng hồn, cô kéo tay Huy Bình:

- Anh về giùm em đi mà, em không muốn mẹ anh đến đây, xô xát lần đó em cũng đủ khổ rồi, anh muốn xảy ra lần nữa sao?

Thật ra Huy Bình chỉ muốn gặp ba mẹ Thúy An để xin lỗi, không ngờ bà Thìn gọi mẹ anh tới, chắc chắn sẽ càng thêm mâu thuẫn, bây giờ anh muốn về cũng không được. Anh đành bảo Thúy An tránh mặt:

- Em đi đâu đi, để một mình anh giải quyết thôi, em không nên xen vô chuyện này làm gì.
- Chuyện em gây ra mà anh bảo lánh mặt à?

Ông Thìn lên tiếng:

- Con đi ngủ đi, chuyện này con không giải quyết được đâu.

Thúy An đành đi về phòng, trong lòng như lửa đốt, nghĩ đến chuyện ba mẹ bị bà Tuyết sỉ nhục, cô chỉ muốn bỏ nhà mà đi.

Ngoài phòng khách, ông Thìn tiếp tục trầm ngâm:

- Không phải tôi đem tự ái người lớn ra áp đặt với con cái, nhưng mẹ cậu đã không chấp nhận con gái tôi, bà ấy thế nào thì cậu hiểu hơn cả chúng tôi, liệu cậu có thể bảo vệ nổi con gái tôi không?

Huy Bình tự tin:

- Con rất cảm ơn vì bác không có ác cảm với con, mấy lần con muốn xin lỗi về chuyện của mẹ con, nhưng Thúy An không đồng ý, nên con...

Bà Thìn cắt ngang:

- Chúng tôi không cần xin lỗi, chỉ cần cậu đừng làm khổ con gái tôi, tôi không biết sống với cậu sau này nó khổ không, nhưng trước mắt đã thấy nó bị khinh rẻ, chưa có gì mà đã mắng nó là trôi sông lạc chợ, nếu thành con dâu, bà ta còn hà khắc đến nỗi nào, cậu liệu có cản được mẹ cậu không?
- Con không dám hứa điều đó, cũng không hứa là con thuyết phục mẹ con thương Thúy An, nhưng con có thể hứa chắc chắn là Thúy An sẽ không sống gần mẹ con.
- Không sống gần chưa chắc là đã yên.

Ông Thìn lên tiếng:

- Chuyện đó còn xa vời, nói sớm làm gì. Vấn đề là hai gia đình không thuận nhau, tốt hơn hai đứa chia tay để tránh rắc rối sau này.

Huy Bình điềm đạm:

- Chỉ vì chuyện người lớn mà tụi con bỏ nhau, con thấy rất vô lý, con biết mẹ con hơi quá đáng nên con xin hai bác bỏ qua, và đừng cấm Thúy An từ chối con.

Bà Thìn do dự không biết nói thế nào, thì có tiếng xe đỗ xích ngoài đường. Mọi người nhìn ra, Huy Bình đứng dậy:

- Con xin phép.

Anh đi vội ra ngoài đón bà Tuyết, bà cũng vừa xuống xe. Anh đi nhanh ra đường, đến gần bà nói trước:

- Lát nữa vô đó, mẹ có thái độ Ôn hòa giùm con được không, mọi người không ai nặng nề con, mong mẹ đừng làm con mất mặt.

Bà Tuyết gạt ngang:

- Mày tới đây là làm mất mặt tao trước rồi, còn cái gì nữa mà sợ mất, con mẹ đó muốn gọi tao tới để dẫn mặt đây mà, đừng có mong tao nể nang.
- Nếu mẹ đến để gây hấn thì về đi, mẹ đừng vô.
- Đừng cản mất công.

Nói xong bà gạt Huy Bình ra, xăm xăm đi vào nhà.

Về mặt kiêu kỳ của bà làm bà Thìn nóng mũi, và bà trả đũa bằng cách chào lạnh nhạt.

- Chị ngồi đi.

- Chị gọi tôi tới có ý gì vậy?

Cách nói gai gai của bà làm Huy Bình nóng phùng phùng, nhưng trước mặt ba mẹ Thúy An, anh không có thái độ phản đối, anh cố nói nhỏ nhẹ:

Cách nói gai gai của bà làm Huy Bình nóng phùng phùng, nhưng trước mặt ba mẹ Thúy An, anh không có thái độ phản đối, anh cố nói nhỏ nhẹ:

- Hai bác mời mẹ qua nói chuyện để hiểu nhau thôi, không có gì quan trọng đâu mẹ.

- Con im đi.

Và bà quay sang bà Thìn:

- Có phải chị gọi tôi đến để chứng minh là con tôi đến tìm con chị phải không?

Thấy bà Thìn làm thinh, bà nói tới:

- Chị tưởng vậy là tôi quê à, không phải vậy đâu.

Bà Thìn cười nhạt:

- Gia đình tôi không đồng ý quan hệ của hai đứa, nhưng hôm nay con chị tới đây, tôi muốn hỏi chị, tôi cần phải giữ con hay chị phải giữ?

Bà Tuyết cũng cười nhạt:

- Có chút vậy thôi mà cũng làm lớn chuyện, bị thiên hạ khinh quen rồi, nên vợ được chuyện nhỏ thì làm lớn lên để gỡ thể diện hả.

Huy Bình kêu lên:

- Mẹ.

Anh quay qua bà Thìn:

- Xin lỗi bác.

Nhưng anh là con nít trong mắt bà Thìn, đứa con nít không đủ sức gỡ lại tội cho mẹ. Bà nóng lên thật sự:

- Không biết ai mới cần gỡ thể diện, con mình dạy không được mà lo bắt bẻ con người ta, bộ không biết nhục hả?

Bà Tuyết đứng phắt dậy:

- Bà nói ai nhục?

- Mặt nào nhục thì mới lôi đầu đến nghe chửi, tự mà biết ...

Lửa đã cháy lên thì khó mà dập tắt được. Thế là hai người đốp chát qua lại thẳng thừng. Bà Thìn bình thường rất hiền, nhưng bây giờ bị chọc tức, bà trở nên dữ không thua gì bà chằn. Và đốp vào mặt bà Hiền những câu ra trò.

Ông Thìn cố can vợ, nhưng can không nổi, Huy Bình đứng dậy định kéo bà Tuyết về, nhưng chẳng những không kéo được mà còn bị bà tát cho một cái vào mặt. Anh nóng lên, quắc mắt:

- Mẹ quá đáng lắm mẹ ạ, có còn nghĩ tới con không?

- Tao nghĩ tới mày nhiều quá nên mới để cho con mụ này nói nặng, nếu không có mày thì đời nào tao đặt chân tới cái ổ chuột này cho bản thân.

Bà Thìn gào lên:

- Ý giàu rồi làm phách hả?

Nãy giờ Hoa đứng dựa tường nhìn mẹ và bà khách đấu khẩu, cô tức điên lên nhưng cố dằn lại, đến khi nghe bà Tuyết miệt thị nhà mình, cô tức bốc lên, nhào tới quát vào mặt bà Tuyết:

- Phải rồi, nhà tôi là ổ chuột, nhưng mẹ tôi sạch sẽ, còn bà là thứ làm bé cho thiên hạ, không biết ai sạch hơn ai đây.

Câu nói của cô làm mọi người khựng lại với mỗi tâm trạng khác nhau. Bà Thìn cười cay độc:

- Có chuyện đó nữa sao? Sao lâu nay con không nói cho mẹ biết mụ này hạ lưu đến chừng ấy.

Bà vừa nói hết câu đã bị bà Tuyết bắt thần tát cho một cái. Thế rồi hai bà nhào vô cầu xé nhau với tất cả sự căm ghét hung hăng.

Ngoài cửa hàng xóm tới xem đông nghẹt, ông Thìn quát lên:

- Thôi nghe chưa, mấy bà muốn làm xấu mặt nhau phải không?

Mặc kệ Ông quát tháo, hai bà vẫn túm nhau mà giật. Thúy An và Bình vất vả lắm vẫn không kéo được hai người ra. Thúy An như phát điên lên, cô hét:

- Con chịu hết nổi rồi, con chết cho mọi người vừa lòng - Và cô quay người chạy ra ngoài.

Ông Thìn hoảng hốt:

- Đứng lại coi An, con đi đâu vậy, không được làm tầm bậy nghe.

Hoa chạy theo cô, nhưng Huy Bình gạt cô ra:

- Chị để mặc chúng tôi.

Anh phóng người ra ngoài và kịp giữ Thúy An ở cổng, anh kéo cô vào sát bờ rào, thở mạnh như hụt hơi:

- Em muốn làm gì vậy, muốn giết anh luôn sao?

Thúy An khóc tức tưởi:

- Tại anh tất cả, nếu anh nghe em thì đã không xảy ra như vậy, vừa lòng anh chưa.

- Bây giờ không phải là lúc trách móc nhau, người lớn làm anh đủ điên rồi, tới em nữa hả An?

Thúy An không nói gì, đứng bụm mặt khóc. Huy Bình nhìn ra đường, rồi chợt kéo tay cô:

- Đi.

Thúy An dang ra:

- Anh muốn đi đâu?

- Cứ đi theo anh, đừng hỏi.

Thúy An chưa kịp phản ứng thì Huy Bình đã vẫy chiếc taxi đang chạy tới. Rồi đẩy Thúy An ngồi vào trong, cô kêu lên:

- Giờ này khuya rồi, anh còn muốn đi đâu?

- Anh muốn tìm chỗ yên tĩnh cho em nghỉ qua đêm nay, và hai đứa cũng cần nói chuyện mà không có người lớn.

- Không được.

Huy Bình thản nhiên nói với người tài xế:

- Đến một khách sạn nào gần đây nhất giùm tôi.

Thúy An kêu lên thẳng thốt:

- Không được.

Huy Bình nói át đi:

- Cứ chạy đi.

Thúy An lo lắng:

- Làm vậy chuyện càng tệ hơn đó, anh có điên không?

- Đối với anh, chuyện lúc này là quá tệ rồi. Có làm thêm cũng không tệ hơn đâu.

Thúy An chột buông xuôi:

- Anh nói đúng, nó quá tệ rồi, đến mức em không còn muốn cứu vãn nữa, em muốn buông xuôi tất cả, muốn được ở một mình, đừng ai đem em ra dằn xéo nữa.

- Vì vậy anh đưa em đến khách sạn, nếu em không muốn ở ngoài đường.

Thúy An ngã đầu vào nệm, nhắm mắt thư giãn. Bây giờ cô mới nhận ra rằng mình mệt rũ rồi, sau cơn căng thẳng, tay chân cô vẫn còn đang run.

Cô phó mặc cho Huy Bình quyết định mọi chuyện. Khi cả hai yên ổn trong căn phòng, cô tỉnh táo một chút, ngồi lặng lẽ nhìn Huy Bình.

Anh cũng ngồi xuống cạnh và nhìn Thúy An dăm chiêu:

- Em nói chuyện nổi không?

- Nổi, em đang cần nói mà.

Huy Bình hỏi một cách không vui:

- Chuyện riêng gia đình làm sao chị Hoa biết, có phải em nói không An?

- Anh muốn nói chuyện gì?

- Làm sao chị Hoa biết mẹ anh là vợ bé?

Thúy An ngẩn ra một chút, cô nhớ lại lời chị Hoa nói lúc nãy. Rồi trả lời dè dặt:

- Em không ngờ chỉ nói ra điều đó.

- Nhưng có phải em nói không?

- Vâng.

Huy Bình hơi ngã người ra sau, cười nhẹ:

- Anh cũng đoán như vậy.

- Anh không thích phải không?

- Gia đình em mà, em có quyền không dấu, anh cũng không có quyền trách.

Thúy An cắn môi ngồi im, trong thâm tâm cô thừa nhận chị Hoa hơi ác. Nhưng cô không muốn đứng về phía Huy Bình để trách chị mình.

Huy Bình ngồi suy nghĩ một chút, rồi nói đều đều:

- Khi tận mắt chứng kiến, anh mới hiểu lỗi hoàn toàn không thuộc về mẹ anh.

Thúy An nhú mày:

- Anh thấy mẹ anh làm vậy là đúng chứ gì?

- Mẹ anh không đúng, nhưng quả thật mẹ em đã nói nặng mẹ anh rất nhiều.

Anh dừng lại quan sát phản ứng của Thúy An khá lâu, rồi nghiêm giọng:

- Anh không thích tính cách của mẹ anh, nhưng cũng không cho phép ai coi thường, hay bươi móc đời tư người đã sinh ra anh.

Thúy An hơi tự ái, cô mím môi làm thinh. Huy Bình cũng mím môi với vẻ bất mãn:

- Dù thế nào đi nữa, đó cũng là mẹ anh.

Thúy An quay phắt lại:

- Vì là mẹ anh, cho nên đồng tình khi bà ấy nói nặng người khác, xin lỗi, em cũng giống như anh vậy, cũng không thích nghe ai mắng mẹ mình.

- Sao em không để anh thấy mình là người có lỗi hả An?

- Nói vậy, có nghĩa anh muốn gia đình em im lặng chịu nhục chứ gì?

- Anh không cần nhà em nhịn nhục, nhưng không nên đem đời tư mẹ anh ra nhục ma....

Thúy An cắt ngang:

- Anh giống mẹ anh thật đấy, kiêu ngạo và độc đoán, lúc nào cũng muốn đè bẹp người khác dưới chân, các người tự cho các quyền khinh rẻ người ta, vì các người giàu hơn à.

- Im đi !

- Tại sao tôi phải im, tại sao tôi cứ phải nhịn nhục, cho là tôi nhịn được đi, nhưng tôi không cho phép ai mắng ba mẹ tôi.

- Gia đình em cũng không hiền gì đâu.

- Hiền sao nổi với một người quá đáng như mẹ anh, chính anh cũng không chịu nổi bà ấy.

- Đừng đem chuyện đó ra để quật lại anh, lúc trước anh quý em vì em hiểu anh, luôn đứng với anh.

Nhưng bây giờ chuyện đó qua rồi.

- Anh muốn em cứ mãi nhịn nhục mẹ anh, thậm chí quay lại chống gia đình em chứ gì?

- Không cần phải như vậy, nhưng ít ra em đừng coi thường mẹ anh. Anh không tha thứ câu chị em mắng mẹ anh đâu.

Thúy An ngồi thẳng lưng lên:

- Chị ấy sẽ không nói nếu mẹ anh đừng ép mẹ em vào đường cùng, còn nữa, ngay cả em cũng ghét sự hợm hĩnh đó, mẹ anh kém đạo đức mà lên mặt ta đây, còn đi khinh rẻ người khác, thà biết mình biết người mà người ta thương.

Huy Bình cười gằn:

- Bây giờ em không cần giấu ý nghĩa thật của em chứ gì? Rất may là mình chưa đám cưới, anh không bao giờ cưới người khinh thường mẹ anh đâu.

- Cho nên cách hay nhất là em nghe lời ba mẹ em. Mình chia tay thôi.

Huy Bình cười nhếch miệng:

- Tốt thôi, đâu cần phải dọa dẫm.

- Đây là lần cuối gặp nhau đó.

Thúy An nói và đứng dậy đi ra cửa, Huy Bình cũng không cản lại, anh nghe tiếng giày cô hối hả chạy trên hành lang, giống như chạy trốn. Anh hoàn toàn không có ý định đuổi theo. Chỉ nằm ngửa ra giường, nhìn trần trần lên trần. Khuôn mặt làm lì bất cần.

Kết cục tối nay xảy ra hoàn toàn bất ngờ, nhưng anh không thấy choáng váng hay hụt hẫng. Cũng như Thúy An, anh thấy hai bên đã đổ vỡ khó hàn gắn, chia tay tạm thời hay mãi mãi là cách hay nhất.

Anh ngủ lại khách sạn, đến sáng hôm sau mới về. Sau một thời gia bỏ nhà đi, lần đầu tiên anh muốn về nhà, như một mái ấm thật sự của mình.

Anh nghỉ làm buổi sáng và tiếp tục ngủ trên phòng mình. Đến trưa mới xuống tìm đồ ăn.

Bà Tuyết có vẻ ngạc nhiên khi thấy Huy Bình, bà định hỏi thì anh lên tiếng:

- Mẹ về trễ quá vậy? Mẹ ăn cơm chưa?

- Thế này là sao đây, con ngủ ở nhà à?

- Con về nhà hồi sáng, sáng nay con không đi làm.

Bà Tuyết sai dọn cơm. Chuyện Huy Bình về làm bà mừng khắp khởi, bà cứ nghĩ sau trận đụng độ hôm qua, anh sẽ quậy tung lên để phản đối.

Chẳng những không quậy mà còn về nhà, có nghĩa là Huy Bình đã đứng về phía bà, ít nhất nó cũng phải bên vực mẹ nó chứ.

Hai mẹ con ngồi vào bàn ăn, Huy Bình không muốn nhắc đến chuyện ngày hôm qua, anh hỏi ngắn gọn:

- Hôm qua mẹ có sao không?
- Mẹ bị nhức đầu suốt đêm, ngủ không được, con mẹ đó nắm tóc mẹ giật mạnh quá.
- Từ đây về sau, đừng bao giờ mẹ tới đó nữa.
- Nhưng con thì sao?
- Con cũng vậy.
- Thật không con? Mà con dứt khoát với nó chưa?

Huy Bình lắc đầu:

- Mẹ đừng quan tâm chuyện của con nữa, coi như không có chuyện gì xảy ra đi, con không muốn nhắc lại đâu.

Bà Tuyết vô cùng muốn biết chuyện gì xảy ra giữa anh và Thúy An tối hôm qua, nhưng đành ráng không hỏi. Bà biết tính Huy Bình, anh đã không muốn nói đến thì có nghĩa là chán, và hỏi cũng chỉ làm anh bực mình.

Huy Bình không bỏ mẹ nó, chuyện xảy ra tối qua mà hay, và bà tận dụng một cách triệt để, giọng bà dịu dàng hẳn đi:

- Hôm qua cả nhà nó xúm lại đánh mẹ, chuyện đó mẹ chịu được, nhưng đem chuyện đời tư ra chửi, mẹ chịu không nổi.

Huy Bình quay mặt chỗ khác:

- Đừng nói chuyện đó nữa mẹ.

Nhưng bà Tuyết vẫn không bỏ qua cơ hội:

- Mẹ biết đời tư của mẹ không tốt đẹp gì, cho nên mẹ luôn mặc cảm khi có dâu, con có biết tại sao mẹ muốn con cưới con Kim không, không phải vì nó giàu đâu.

- Con hiểu rồi, mẹ đừng nói nữa.

- Nó không hề coi thường mẹ, nếu nó là con dâu thì mẹ đỡ mặc cảm, còn con An làm dâu, mẹ sẽ bị nó và gia đình nó khinh rẻ, và khinh luôn cả con nữa.

Huy Bình không nói gì, anh bỏ dở chén cơm đứng dậy đi lên phòng. Anh không đủ kiên nhẫn nghe chính vì bà đang nói đúng sự thật về Thúy An.

Nếu không có tối nay, có lẽ anh vẫn còn tin tưởng về cô. Thúy An và gia đình cô đã làm cho anh thất vọng. Cô Thúy An khinh rẻ chuyện làm bé của mẹ anh, nếu cưới nhau, anh và mẹ sẽ chịu sự coi thường của nhà vợ. Đó là điều anh kỵ nhất.

Anh không phải là người mù quáng về tình cảm. Ngay đêm qua anh đã quyết định chia tay, thật sự không một chút ray rức, chỉ có sự nhẹ nhàng. Hình như tình yêu của cô chưa đủ lớn để làm anh bận lòng.

Thậm chí anh cứ ngạc nhiên tại sao lại chấm dứt nhanh thế, nhẹ nhàng thế. Nếu trước đây mỗi lần thấy Thúy An khóc vì mẹ mình, anh chịu không nổi. Còn bây giờ thì anh có thể đứng vững, và anh cũng không tin là Thúy An đau khổ.

Thiên Kim ngã đầu vào vai Huy Bình, tay thò vào túi áo anh, cố lấy ra tấm ảnh. Nhưng Huy Bình giữ tay cô lại:

- Đừng.

Thiên Kim vẫn không chịu thua:

- Hình gì vậy? Cho em coi với.
- Không có gì lạ cả, coi làm gì.
- Không có gì mà anh cố tình giấu.

Cô nói một cách hờn giận, Huy Bình cười lơ đãng không trả lời. Cứ chỉ anh càng làm Thiên Kim thấy tức. Cô hỏi một cách hoài nghi:

- Có phải hình Thúy An không?
- Không.
- Nếu không sao anh cứ bí mật vậy? Rõ ràng là anh giấu em.

Khuôn mặt Huy Bình cau lại một cách khó chịu:

- Trước mặt anh, đừng bao giờ nhắc Thúy An, em muốn anh quên hay nhớ cô ta, Kim?

Thiên Kim nhún vai:

- Chẳng bao giờ em muốn điên khùng như vậy.

- Vậy thì đừng bao giờ nhắc nữa.

Thiên Kim buông thõng:

- Thì thôi, em không nhắc. Nhưng hình gì vậy?

- Hình nghệ thuật.

Thiên Kim nhìn anh một cách hoài nghi nhưng không nói ra. Cô mà nghi ngờ anh còn nhớ Thúy An cũng chẳng khác gì giận cho anh nổi giận. Nhưng chuyện anh chẳng bao giờ kể về hai người làm cô cứ bất mãn ngấm ngấm.

Cô ngồi xoay người lại, nhìn xuống bờ sông. Trời tối lúc nào không hay, cô và anh đến đây từ lúc chiều.

Hai người nói những chuyện vớ vẩn, chủ yếu là im lặng ngấm trời mây. Không biết Huy Bình nghĩ thế nào, còn cô chỉ cần ngồi bên anh là đủ.

Ngồi một lát, Thiên Kim lại gọi chuyện:

- Cái gì làm anh chia tay với Thúy An hả anh Bình? Anh chưa bao giờ giải thích với em, chuyện đó em có quyền biết mà.

Huy Bình cười thờ ơ:

- Anh không thể dung hòa quan hệ của người lớn với nhau.

- Chỉ có vậy thôi à?

- Em đã nghe mẹ anh nói rồi, em không tin nên muốn kiểm tra phải không?

Thiên Kim nhún vai:

- Di Tuyết thì làm sao nói chính xác suy nghĩ của anh, em muốn chính anh nói.

Huy Bình chợt ngồi thẳng lên:

- Thôi được, anh nói để em hiểu mà tránh, và sao này em đừng bao giờ hỏi lại nữa, vì mỗi lần nhắc tới cô ta là anh rất khó chịu.

- Khó chịu cái gì?

- Anh không biết.

Thiên Kim trầm ngâm:

- Có phải Thúy An nghe lời gia đình mà làm anh tự ái phải không?

- Điều đó anh vẫn chấp nhận được, nhưng không tôn trọng mẹ anh thì thật khó chấp nhận. Nếu cưới nhau mà gia đình vợ lúc nào cũng khinh rẻ bên chồng thì sao có hạnh phúc.

- Bỏ Thúy An nhanh quá, liệu anh có hối hận không?

- Anh nghĩ là không, thậm chí nhớ lại cô ta anh lại thấy bị xúc phạm.

- Em sợ là anh để cho tự ái điều khiển hành động, tới một lúc nào đó anh nhận ra là anh không quên cô ta, em biết làm sao đây?

Huy Bình cười kiêu ngạo:

- Anh không phải mẫu người lẳng mạn, hay yếu đuối, tình yêu bao giờ cũng nằm trong sự kiểm soát của lý trí, anh không thích tô vẽ cho nó.

Thiên Kim lẩm bẩm:

- Lẽ ra em không nên chấp nhận anh ngay, em phải để thời gian thử thách.

Huy Bình cười uể oải:

- Vẫn còn kịp, anh không yêu cầu em phải theo anh, em có quyền rút lui mà Kim.

Thiên Kim nhìn anh chăm chăm:

- Anh nói thật đi, tại sao anh trở lại với em?

Huy Bình cũng nói nghiêm túc:

- Sau này anh nhận ra rằng tình yêu cần có sự hòa hợp giữa hai gia đình, nếu một bên khinh thường một bên thì khó hạnh phúc lắm. Gia đình em hiểu gia đình anh quá rõ, anh không cần che giấu gì.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Anh thấy vậy là đủ để làm một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

- Thế còn tình yêu?

Huy Bình không trả lời, anh kéo cô ngã đầu vào mình, cúi xuống hôn thật lâu:

- Thế này đủ để em hiểu chưa?

Thiên Kim nhìn Huy Bình một cách dò xét, cô hoàn toàn tỉnh táo với cái hôn mà cô không biết xuất phát từ cảm giác nào. Nhưng Huy Bình đã áp môi lên má cô, như không để cô được hoài nghi, mà chỉ có thể chấp nhận.

Khi Huy Bình buông cô ra, cô sửa tóc ngay ngắn lại:

- Anh chẳng ý tứ gì cả. Bộ anh quên chỗ này là quán cà phê hả, người ta nhìn kìa.

Huy Bình thân nhiên đốt thuốc hút, hoàn toàn phớt lờ xung quanh. Anh không để ý hai người ngồi bàn sát tường, nhìn xéo qua bàn mình. Trong đó có một người thỉnh thoảng lại nhìn qua bàn anh.

Nhưng Thiên Kim thì thấy. Cô không xấu hổ, chỉ ngỡ ngàng là đã gặp ở đâu rồi.

Thật ra nếu nhìn kỹ, cô sẽ nhận ra đó là Hạ Linh. Thấy cái nhìn của Thiên Kim, Hạ Linh cười một cái, rồi quay chỗ khác như không biết hay quan hệ gì khác.

Cô biết Huy Bình không thấy mình, nên bóc phone gọi cho anh, thấy bên kia Huy Bình lấy máy ra xem, anh có vẻ lạ lùng vì số máy không quen:

- Alô, tôi đây.

Hạ Linh nói nhần từng chữ:

- Chị hy vọng cậu chưa quên chị.

- À, chị Linh hả?

- Chị ngồi trước mặt cậu này giờ, không biết cậu thật sự không thấy hay không muốn thấy, nhưng dù sao chị vẫn muốn nói chuyện với cậu.

Huy Bình nhìn quanh quất. Anh không khó khăn gì khi tìm chỗ ngồi của Hạ Linh, tự nhiên anh tức cười với trò ngộ nghĩnh này, và nói vào phone:

- Chào chị.

- Tốt, như vậy là chị nghĩ không đúng về cậu, bao giờ cậu về?

- Em định sẽ về đây.

- Chị muốn nói chuyện với cậu một chút, không tránh chị chứ?

- Tại sao chị có ý nghĩ đó? chị em gặp nhau nói chuyện vui lắm chứ, chị muốn gặp ở đâu?

- Ở ngay đây cũng được.

- Được, vậy cậu đưa Thiên Kim về rồi trở lại, chị ngồi đây chờ.

- Vâng, chị chờ một chút, không lâu đâu.

Huy Bình tắt máy, rồi quay qua nhìn Thiên Kim:

- Để anh đưa em về.

- Ai vậy anh?

- Một người bạn, chị ấy là chỗ quen biết với anh.

- Anh hẹn gặp hả?

- Chị ấy hẹn.

Thiên Kim không thắc mắc gì nữa, cô đứng lên. Huy Bình kéo ghế cho cô bước ra, cử chỉ anh lịch sự như với những phụ nữ khác. Anh không thấy phía bàn bên kia, Hạ Linh nhếch môi cười ẩn ý.

Huy Bình đưa Thiên Kim về rồi trở lại quán, Hạ Linh ngồi một mình chờ anh, anh hỏi ngay khi ngồi xuống:

- Lúc này chị khỏe không?

- Bình thường, còn cậu thế nào? về làm việc cho gia đình có thoải mái không?

- Tương đối dễ chịu, mà em cũng không coi trọng chuyện đó.

- Không ngờ cậu dứt khoát tư tưởng nhanh như vậy, cậu làm gì cũng dứt khoát, rạch ròi như vậy dễ thành công lắm.

- Có thể là tốt, hay ngược lại em không biết.

Hạ Linh vẽ những vòng tròn vô hình trên bàn, cô nghiêng đầu như suy nghĩ, rồi cười cười:

- Chị là dân văn nghệ, chị nghĩ chị rất thoáng trong quan niệm tình yêu, thậm chí dễ dãi, nhưng chị vẫn không hiểu tình cảm chóng vánh của Bình, thay đổi nhanh và thích nghi nhanh đến lạ.

Huy Bình thân nhiên:

- Có lẽ những người văn nghệ như chị tôn thờ cái gọi là tình yêu, còn em thì rất thực tế, lý trí của em mạnh hơn.

- Chị cũng nghĩ vậy, chị biết cậu không phải là người lãng mạn. Những cảm xúc như đau khổ hay nhớ quá khứ, chắc không có trong ý nghĩ của cậu.

- Có thể là vậy.

Hạ Linh không trả lời, cô chống cằm nhìn ra bờ sông, tự nhiên cả hai cảm thấy không có gì để nói.

Ngồi im khá lâu, Huy Bình mới lên tiếng hỏi:

- Lúc này chị còn gặp Thúy An không? cô ấy khỏe không?
- Đồ bệnh một trận, nhưng bây giờ khôi phục tinh thần lại rồi.
- Vậy à? còn làm chỗ cũ không?
- Nghi rồi, đang xin đi dạy, không biết người ta trả lời thế nào.

Huy Bình không nói gì, lại im lặng một hồi lâu. Rồi Hạ Linh nheo mắt:

- Định bao giờ đám cưới vậy?
- Em chưa biết, có thể là cuối năm, chờ em lập công ty riêng rồi mới tính.
- Cậu làm hòa với gia đình rồi chứ?

Huy Bình nhún vai:

- Cũng không hẳn, chị biết rồi, có những thứ ác cảm không bao giờ xóa được.

Hạ Linh gật đầu:

- Chị hiểu.

Cô cười cười, rồi nói như nói khơi khơi:

- Có bao giờ cậu nghĩ đến sự đau khổ của Thúy An không?

Huy Bình thần nhiên:

- Em nghĩ cổ không đến nỗi như vậy, chính cổ chủ động chia tay mà.
- Cậu thật sự nghĩ vậy à?

Huy Bình cười chứ không trả lời. Nụ cười của anh làm Hạ Linh không ngăn được mĩa mai:

- Nếu mọi người trên đời đều như cậu, thì chắc cuộc đời vui vẻ lắm, rồi chắc thành đá hết thôi.

Huy Bình vẫn mỉm cười:

- Chị cho là vậy à?
- Cậu làm cho chị có cái nhìn mới về tình yêu đấy.
- Em không biết chị nghĩ thế nào, nhưng đối với em, cuộc sống là một bài toán, rất rạch ròi, những thứ như là cảm xúc chỉ làm cho rắc rối thêm thôi.
- Phải, không nên chịu những cái rắc rối như vậy - Hạ Linh nói một cách mĩa mai.

Huy Bình vẫn thần nhiên:

- Cái gì cũng có cái giá của nó chị Linh ạ.
- Đúng, cái gì cũng có cái giá của nó, nhưng coi chừng cái giá của cậu là con người bị bám rong rêu đấy, phải bỏ một tình cảm chẳng dễ như cậu tưởng đâu.
- Em cũng không mong chuyện đó xảy ra cho em đâu, em nghĩ Thúy An cũng đã như vậy, sống rất lý trí, như vậy đỡ rắc rối hai bên.
- Cậu thật sự nghĩ như vậy, hay là dựng lên bức tường che chắn, và đứng sau nó một cách an toàn?

Huy Bình lắc đầu:

- Em không rắc rối thế đâu.
- Chị cũng mong như vậy.

Cô ngừng lại, nhìn thẳng Huy Bình:

- Chị không tự cho là mình hiểu người. Nhưng chuyện tình cảm chị tin là chị nhạy bén hơn cậu nghĩ.
- Chị cho là em chưa hiểu hết chính mình?

Hạ Linh nghiêm giọng:

- Cậu dừng lại đi, khi chưa hiểu mình thì đừng nên làm gì cả, đừng để sự tự ái quyết định mọi việc, cậu nghĩ con trai là phải mạnh mẽ à, không phải vậy đâu, yếu đuối hơn con gái ấy.

Thấy Huy Bình chỉ cười nhả nhận, Hạ Linh thừa biết anh không muốn nghe. Cô hiểu mình nên dừng lại.

Cô bèn nói qua chuyện khác:

- Nghe nói cậu định mở công ty riêng hả?
- Vâng.
- Vẫn thuộc lĩnh vực của cậu chứ?
- Vâng, à, em định đến nhà chị ấy.
- Chuyện gì ?

- Em định mời anh Lộc về làm chung với em, anh em làm việc lâu ngày nên em thích không khí quen thuộc, chị nói với anh dùm em nghe.

Hạ Linh lắc đầu thẳng thừng:

- Tụi chị thích sự Ổn định, thay đổi chỗ làm với chị là cuộc sống biến động, chị không thích đâu.

Sợ Huy Bình thuyết phục, cô bèn chấm dứt câu chuyện:

- Chị đi từ chiều giờ rồi, bây giờ chị phải đi đây.
- Để em đưa chị về.
- Thôi khỏi, chị có xe mà.

Huy Bình gật đầu:

- Vâng, chị về.

Hạ Linh đứng dậy đi ra, được vài bước cô chợt ngoáy đầu lại:

- Dù em với Thúy An thế nào, chị cũng không quan trọng lắm, bao giờ rảnh đến chị chơi, anh Lộc trông em lắm.
- Vâng.

Huy Bình ngồi yên đợi Hạ Linh đi ra khá lâu mới đứng dậy. Câu chuyện lúc này đã chiếm khá nhiều thời gian của anh, anh nhìn đồng hồ rồi vội vã rời quán. Anh đã đến trễ hẹn với khách hàng, thời gian này bận chuẩn bị cho công ty, anh không còn thời gian hay đầu óc nghĩ tới chuyện khác, cho nên chuyện Hạ Linh chỉ làm anh nghĩ thoáng qua.

Mãi nhìn phía trước, nên anh không để ý một chiếc xe từ lề đường đi ra, đến khi tới quá gần anh mới thảng thốt gấp, nhưng cũng đủ quẹt mạnh vào đầu xe cô ta. Chiếc xe đổ xuống, làm cô gái chúi ngã xấp xuống đường.

Huy Bình thở hắt, rồi ngừng xe bước lại cô gái. Đến lúc đó anh mới nhận ra đó là Thúy An. Anh thoáng cau mặt, rồi lên tiếng:

- Có sao không?

Thúy An không bị đau lắm, nhưng què vì bị té trên đường, cô quýnh quáng phủi bụi mà không để ý đến người va mình. Nhưng khi nghe giọng nói quen thuộc, cô quay phắt lại, trong một phút, về mặt cô dờ ra. Huy Bình nhìn cô, rồi nhắc lại:

- Có sao không?

- Không.

Cô bước đến dựng xe. Nhưng Huy Bình đã nhanh chân đến dựng nó lên, anh nhắc lại có vẻ trách nhiệm hơn:

- Kiểm tra lại coi có bị gì không?

- Không sao đâu.

Thúy An trả lời rồi dắt xe đi một cách máy móc. Cả hai thật sự bối rối trước tình huống này, và vì bất ngờ quá nên ai cũng có tâm lý né tránh.

Thúy An có vẻ lúng túng vì đập hoài mà xe không nổ, cô quyết định dắt xe đi tìm chỗ sửa. Rất may là tiệm sửa xe không xa lắm. Cô vừa đi vài bước thì Huy Bình gọi lại:

- Chờ một chút.

Thúy An ngoái lại:

- Không sao đâu, tôi tự đi sửa được.

Huy Bình bước tới vịn tay lái:

- Đứng đó giữ xe giùm, để tôi sửa cho.

Thúy An lắc đầu một cách cương quyết:

- Không sao mà, tôi tự dắt được, anh cứ đi đi.

- Thôi được.

Huy Bình không nói gì, anh trở lại xe mình và phóng đi hật nhanh, cử chỉ có vẻ bất cần.

Thúy An mím môi nhìn theo rồi ngoắt đi chỗ khác. Cô dắt xe vào chỗ sửa rồi ngồi ngoài thềm đợi. Thật ra xe không hư gì nhiều, nhưng cô cảm thấy tức quay quắt cách vô trách nhiệm của người gây họa cho mình. Với người lạ có lẽ cô sẽ chẳng quan tâm, nhưng Huy Bình cư xử như vậy càng làm cho cô thấy căm giận. Một lát sau Huy Bình chợt quay lại. Anh lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Thúy An, nhìn người thợ sửa xe. Cô cũng im lặng quan sát cách làm việc của anh ta.

Anh ta thử xe xong rồi quay qua hỏi:

- Xe này của anh hay của chị?
- Của tôi, bao nhiêu tiền vậy anh.

Vừa nói cô vừa loay hoay mở giỏ. Nhưng Huy Bình lên tiếng:

- Để tôi.

Anh đưa tiền cho người thợ, rồi bước đến nói nhỏ với Thúy An:

- Đi uống cà phê được không?

Thúy An lập tức lắc đầu:

- Không.
- Một chút thôi, không lâu đâu, tôi cũng có chuyện phải đi nữa mà.
- Tôi không đi.

Huy Bình nhìn cô, rồi nhìn chỗ khác:

- Có cần phải gay gắt như vậy không?

Thúy An nhếch môi, khuôn mặt lạnh như tiền:

- Không phải là gay gắt, nhưng cũng chẳng có gì cần để nói.
- Thật vậy à?
- Hãy tự hỏi lại mình đi.
- Hỏi gì?
- Không biết.
- Thật quá đáng.
- Muốn nói người khác thì hãy xét lại mình trước đã.

Nói xong cô dắt xe bỏ đi, Huy Bình nhủu mày nhìn theo. Rồi làm li đến lấy xe. Anh phóng nhanh qua mặt Thúy An mà không hề quay lại.

Thúy An ngược mặt nhìn lên trời, cố tỏ vẻ bất cần. Nhất là cô không muốn khóc ở giữa đường thế này. Khi về đến nhà, không hiểu sao cô muốn gọi điện cho Hạ Linh ngay. Nhưng vừa nghe tiếng Hạ Linh, cô lại lẳng lặng bỏ ống nghe xuống.

Cô cầu mong cho mình được quên mau đi, con người đáng ghét đó.

Thúy An bước vào quán ăn Thành Tâm, cô đứng bên ngoài cửa nhìn vào trong tìm kiếm. Từ ngoài cô đã thấy ông Thìn giơ tay ra hiệu, cô len lỏi qua các dãy bàn đi về phía ông.

Ông Thìn không ngồi một mình, trong bàn còn có một thanh niên. Thúy An chào anh ta rồi ngồi xuống cạnh ông Thìn:

- Ba gọi con chi vậy ba?

Ông Bình khoát tay về phía người thanh niên:

- Anh này lúc trước là học trò của ba, con không nhớ sao?

Thúy An đưa mắt nhìn anh ta, cô hoàn toàn không nhận ra một nét quen nào. Học trò ba thì có vô số, mà bây giờ họ cũng lớn hết, làm sao mà nhớ nổi.

Tuy vậy cô cũng gật đầu:

- Chào anh, chắc trước đây anh hay đến nhà em chơi lắm.

Ông Thìn nói như nhắc:

- Anh Huấn hay đến cộng sổ giúp ba hồi đó, gặp mặt cũng nhiều lần, con không nhớ sao?

Sợ bị mất lịch sự, cô nói:

- Dạ nhớ.

Và cô lịch sự hỏi:

- Bây giờ anh Huấn làm gì?
- Anh làm hiệu trưởng của một trường tư thục, trường cấp ba đó An.
- Vậy à.

Ông Thìn lên tiếng:

- Ba đang nhờ anh Huấn nhận con vào trường, cậu ấy đồng ý rồi đấy.

Thúy An ngờ ngàng nhìn Huấn:

- Nhận dễ dàng vậy sao anh?
- Có gì đâu An, có đủ hồ sơ là được rồi.
- Nhưng em nghe nói mấy trường như vậy thường tìm giáo viên giỏi, có kinh nghiệm, còn em thì chưa đứng lớp bao giờ.

Huấn cười dễ dãi:

- Không sao, chỉ cần An có bằng là đủ rồi, thầy đã bảo, anh làm sao dám từ chối. Với lại ai cũng cần người có kinh nghiệm thì những người mới ra trường làm sao có việc làm?

Thúy An nhận xét hồn nhiên:

- Anh Huấn nhận xét thoáng ghê.
- Có gì đâu.

- Vậy bao giờ em bắt đầu được hả anh?

- Bây giờ cũng gần cuối tuần rồi, thứ hai tuần sau anh đến nhà lấy hồ sơ, và đưa An đến trường để dự giờ.

- Ôi, cứ để em tự đi, anh đến làm gì.

- Không sao, An chưa quen thì để anh hướng dẫn, vớ lại anh cũng đi ngang nhà mà.

- Vậy thứ hai là em dự giờ rồi? Run thật.

- Chỉ ngồi xem người ta dạy thôi, run gì, người dạy run với em thì có. Anh sẽ chọn người dạy giỏi hướng dẫn An, bao giờ cũng thì bắt đầu đứng lớp.

Thúy An cười sung sướng thật sự:

- Bỗng nhiên có người nhận em, lại được ưu ái như vậy, em may mắn thật đó, tháng lương đầu tiên em sẽ khao anh, em hứa thế.

Huân cũng cười theo cô:

- Nói thì nhớ đó nghe, anh chờ đấy.

Ông Thìn xen vào:

- Có dạy được không mà đòi lương, ba sợ phải trả lương cho anh Huân đấy.

Thúy An hình mũi:

- Con đâu có tệ như vậy. Anh thấy em có tệ vậy không anh Huân?

- Anh nghĩ Thúy An sẽ giỏi như..anh.

Thúy An cười phá lên:

- Thế mới gọi là khiêm tốn chứ, mà anh Huân, anh là hiệu trưởng chứ không dạy hả? Anh có nhận lớp nào không?

- Công chuyện của anh bù đầu, không có thời gian đứng lớp.

- Vậy hả.

Ông Thìn lên tiếng:

- Con hỏi nhiều quá, tò mò thật.

Huân cười rồi quay qua ông Thìn:

- Dạ không sao đâu thầy.

- Bây giờ thầy về, em bận công việc gì thì cứ đi đi.

- Dạ để con đưa thầy và Thúy An về.

Thúy An khoát tay:

- Thôi khỏi, em có xe rồi, cảm ơn anh Huân nha.

- Có gì đâu, vậy tạm biệt An nha. Thứ hai chuẩn bị sẵn, anh đến đón An.

Thúy An định lắc đầu thì ông Thìn lên tiếng:

- Như vậy cũng tốt, thầy cũng yên tâm. Thầy giao nó cho em đấy.

- Dạ.

Huân đứng lên:

- Thưa thầy em về, chào Thúy An.

- Dạ.

Chờ Huân đi rồi, Thúy An quay qua ông Thìn: Thật sự là con không nhớ nổi ảnh, hồi đó ảnh hay đến nhà mình lắm hả ba?

- Lớp nó học là lớp ba chủ nhiệm đầu tiên khi về trường, nên ba nhớ hết từng đứa, năm nào tụi nó cũng về trường thăm ba cả.

Thúy An ngạc nhiên:

- Ra trường lâu thế mà vẫn còn về thăm à?

- Ừ.

- Không biết mai mốt đi dạy con có học trò thân như ba không. - Thúy An nói một cách tự lự, rồi như nhớ ra, cô nói thêm:

- Anh Huân còn trẻ như vậy mà làm hiệu trưởng, hay chứ ba.

- Nó có gia đình đỡ đầu, thành công cũng dễ hơn là bắt đầu từ cái không có gì.

Ông chợt nghiêm khắc nhìn Thúy An:

- Lúc này con còn gặp thằng Bình không?

- Dạ không.

- Con nói dối ba mẹ nên mới có chuyện xô xát lần đó, lần này nếu con còn dối, ba mẹ sẽ không bỏ qua, nghe chưa?

- Dạ.

- Ba sẽ tìm chỗ khác tốt hơn cho con, chỗ này gia đình nề nếp, con không được đại dốt quen mà không biết gốc gác người ta, để ba mẹ chọn cho con.

Thúy An xụ mặt xuống:

- Con không muốn có chồng đâu ba, không thương ai nữa thì làm sao lấy chồng, con sẽ sống một mình đến già.

- Không được nói vậy, con làm sao mà sống một mình chứ.

Thúy An định nói, nhưng ông đã khoát tay:

- Chuyện đó cũng còn sớm lắm, khoan hẳn nói, điều con phải làm giờ là cắt đứt hẳn với cậu Bình đó, ba không muốn sau này con gặp rắc rối.

Thúy An gật đầu một cách ảo não. Thật ra ba không cần phải lo, cô có muốn yêu đương cũng không được, vì Huy Bình đâu có tìm cách lung lạc cô.

Anh ta chấm dứt tình cảm này bằng cách quay lại tình cảm cũ. Con người tính toán như thế quên đi là hơn. Cuộc sống tinh thần của cô bây giờ chẳng khác nào địa ngục, tăm tối và trống rỗng. Huấn xuất hiện lúc này như một cứu cánh. Cô không quan tâm đến bản thân anh, nhưng cái mà anh mang tới lại rất cần, nó làm cô nghĩ và trông chờ anh nhiều hơn.

Sáng thứ hai Huấn đến đón Thúy An, anh đến sớm hơn giờ hẹn nên cô chưa chuẩn bị xong. Lúc đi ra thấy anh ngồi ở phòng khách, tự nhiên cô nhớ lại hình ảnh Huy Bình lần đầu khi đến đây. Đó là lần đầu tiên anh đến, và cũng để chờ cô đi làm, hai người đều nhiệt tình như nhau. Có điều Huấn làm điều này vì ba cô hơn là vì thích cô. Nó không giống Huy Bình.

Lúc trên đường đi, Huấn gọi chuyện:

- Anh thấy hình như Thúy An thật sự không nhớ anh.

Thúy An hơi bất ngờ một chút, nhưng rồi cô ứng xử rất nhanh:

- Đúng là em không nhớ anh thật đấy, nhưng ai là học trò của ba em thì em đều xem là thân nhau. Mà em biết anh cũng coi em là người thân phải không?

- Anh cảm thấy thân với An lâu rồi, nhưng hồi đó còn bé quá nên An khó biết.

- Vậy hả anh? - Thúy An hỏi một cách lơ mơ.

Huấn có vẻ thích nói về đề tài này, anh tiếp:

- Anh nhớ lần đầu tiên tụi anh đến thăm thầy, người gặp đầu tiên là An, đang chơi búp bê trước sân.

- Anh nhớ dai quá nhỉ, chuyện đó lâu quá, chắc mười mấy năm rồi.

- Không lâu tới vậy đâu.

Thúy An nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu:

- Em còn chơi búp bê có nghĩa là còn nhỏ, em nghĩ là hơn mười mấy năm rồi đó chứ.

Huấn cười cười:

- An học lớp tám chứ không phải nhỏ.

- Ồ, sao anh nhớ hay vậy?

- Em biết lúc đó tụi anh nói với nhau thế nào không? Con gái thầy xinh quá, có thằng thắc mắc tại sao lớn rồi mà còn chơi búp bê.

Thúy An cười phá lên:

- Có chuyện đó nữa hả? Vui quá nhỉ.

Huấn nói như nhận xét:

- An lớn lên vẫn xinh như lúc nhỏ.

- Em nghĩ phải khác nhau chứ anh, người lớn rồi sao giống con nít được.

- Tất nhiên người lớn có cái đẹp khác, nhưng nói chung đại khái là như vậy.

Thúy An gật đầu:

- Em hiểu rồi.

Và cô nồn nóng hỏi sang chuyện khác:

- Khoảng bao lâu thì em bắt đầu lên lớp hả anh?

- Không lâu đâu, nhưng vì An vào giữa năm nên nhận một lớp thôi.

- Sao em hỏi hợp quá.

- Đừng lo, vào trường lúc nào cũng gặp anh mà. Cứ coi anh là người nhà, không có gì phải sợ.

- Em đâu có sợ anh Huấn, sợ đứng dạy thôi.

- Thúy An làm sao mà dạy không được chứ.

- Có phải anh nói em phải bắt chước ba em không?

- Anh nghĩ An không cần phải bắt chước.

Sao anh ấy cứ tìm cách khen mình thế? Rủi mình không được như vậy thì quê lắm. Thúy An nghĩ thầm trong đầu, tự nhiên cô thấy như bị áp lực. Thật ra có bóng che của ba cũng khổ. Lúc nào cũng phải cố gắng không muốn mất đi ý nghĩ tốt đẹp về mình.

Đến trường, Huân đưa Thúy An vào văn phòng, anh giới thiệu cô với một giáo viên hướng dẫn. Cô theo cô ta xuống lớp, còn anh vào phòng làm việc của mình.

Huy Bình bước xuống xe, không hề nhìn đến cô gái giúp việc đang lảng xăng chào mình, anh khoát tay đi thẳng vào phòng khách

Mọi người trong gia đình đã ngồi đó khá lâu, thấy Huy Bình đi vào, ai cũng nhìn anh một cái, nhưng không ai buồn mở miệng.

Huy Bình cũng không hề bị xúc phạm về sự lạnh nhạt đó. Đối với mọi người trong gia đình nhà lớn, gặp nhau không chửi vào mặt nhau là hay lắm rồi, lịch sự chỉ là vờ vịt, anh không cần mấy cử chỉ giả tạo đó. Anh thân nhiên ngồi xuống chiếc ghế trống, không hề chào và cũng không nhìn đến ai, ngoài câu nói ngắn ngủn với ông Tú:

- Xin lỗi vì con tới trễ.

Ông Tú khẽ cau mày, nhắc nhẹ:

- Ít ra con cũng phải chào mẹ một cái chứ

Huy Bình thân nhiên như không nghe. Cử chỉ ngược ngạo đó khiến mọi người cười nhếch môi mỉa mai.

Bà Tú dài giọng:

- Không dám nhận đâu, ông đừng đòi hỏi cao quá chứ.

Thấy sắp có mòi gây chiến, ông Tú vội khoát tay:

- Thôi không nói nữa, bây giờ nói vô chuyện chính đi.

Ông giữ vẻ mặt nghiêm trang hơn:

- Hôm nay tôi muốn gia đình họp lại để chia tài sản cho các con, lẽ ra tôi có thể làm chuyện này một mình, nhưng tôi muốn có mặt tất cả, để sau này không có chuyện bất mãn giữa mấy anh em.

Bà Tú nói với vẻ nôn nóng:

- Ông hợp mặt vậy cũng được, bình đẳng vậy cũng được, nhưng cũng phải sao cho hợp lý đây.

Ông Tú hiểu bà muốn nói gì, ông gạt phăng:

- Tôi hiểu chuyện tôi làm, đừng có nghi kỵ như vậy, đứa nào cũng là con như nhau, không cần bà phải nhắc tôi cũng biết làm gì mà.

Khi ông nói câu đó, vẻ mặt Huân thoáng thay đổi. Nhưng anh không có phản ứng gì. Thông nường một bên mắt như mỉa mai. Còn bà Tú thì cười khẩy:

- Phải không ?

Huy Bình nhìn cử chỉ của hai ông anh, anh nóng lắm, nhưng vẫn im lặng bất cần

Ông Tú hắng giọng:

- Ba anh em con đứa nào cũng có cơ sở riêng rồi, chuyện đó ba không phải lo nữa, mỗi đứa sống thế nào thì tùy thuộc vào khả năng xoay sở của mình, chuyện đó anh em không có gì để so đo nữa.

Nói đến đó, ông tự nhiên nhìn qua Thông, anh gườm gườm nhìn Huy Bình bằng tai nhìn thù hằn ngấm ngầm. Cái nhìn đó làm ông Tú cau mày:

- Cho dù có chuyện gì, thì cuối cùng tại bây cũng là anh em, nhớ đấy.

Bà Tú khó chịu:

- Biết rồi, đâu cần ông phải nói mãi như vậy, nói chuyện chính đi.

- Đã là anh em thì không có chuyện phân biệt đối xử. Cho nên khi chia tiền cho các con, đứa nào cũng có phần bằng nhau, ba...

Ông chưa nói hết câu bà Tú đã cắt ngang:

- Không được.

Ông Tú cau mày:

- Cái gì không ?

- Con thì đứa nào cũng là con, nhưng con nào phải phân biệt cho rõ ràng, không có chuyện chia đều như vậy đâu.

- Bà muốn nói gì đây ?

Không thèm đếm xỉa đến chuyện Huy Bình đang có mặt, bà Tú nói thẳng thắn:

- Không có chuyện đem con roi đem đánh đồng với con chính thức đâu, chia cho phần nhỏ là may lắm rồi, đừng bắt tôi nhượng bộ thêm nữa.

Ông Tú chưa kịp trả lời thì Huy Bình đã cười lạnh lùng:

- Con không cần tiền của ba đâu, một xu cũng không cần, tiền của mẹ con cũng đủ để mua cả hai cơ sở của hai anh rồi, cần gì mấy đồng lẻ của ba chứ.

Huân và Thông nóng mũi định lên tiếng, nhưng ông Tú đã khoát tay cản lại, ông nhìn Huy Bình với vẻ không bằng lòng:

- Con có thể không cần gì ở ba, nhưng không cần kiêu ngạo như vậy.

Huy Bình vẫn thản nhiên:

- Sự thật thì nói thế nào cũng vậy thôi.

Anh quay sang nhìn thẳng vào mặt bà Tú:

- Di không cần lo mất phần của mấy anh, con không nhận gì ở ba đâu, nhưng con chỉ muốn di nhớ điều này, cuộc sống của di và mấy anh đều từ đồng tiền của mẹ con tạo ra đấy. Cái gì cũng có cái giá của nó, di không mất không đâu.

Nói xong, anh đứng dậy bỏ về, bà Tú tím mặt ngồi im, rồi bùng lên:

- Thằng con roi của ông nói vậy mà ông cũng để yên cho nó à, ông có đủ tư cách làm cha nó không, nó coi ông ra gì không ?

Ông Tú ngao ngán lắc đầu:

- Dù nó có mất dạy thế nào, thì đó vẫn là sự thật, tại sao bà không biết cách dừng lại để cho nó nể bà, lần nó vô tường chỉ vậy?

Bà Tú hằn học:

- Tại có ông bao che mà, việc gì nó phải nể nang tôi, cái thứ con roi không biết thân, mẹ nó như vậy bảo nó có giáo dục sao được.

Thông nhăn nhó khó chịu:

- Thôi đi mẹ, đang bàn chuyện tiền bạc, đem chuyện cũ rích ra nói làm gì.

Đang con hỏa không biết trút vào ai, nghe Thông nói, bà lập tức chĩa về phía anh:

- Còn mày nữa, có bồ cũng không giữ nổi, bị thằng đó phồng tay trên không biết xấu hổ, mày còn dám mở miệng can thiệp à.

Thông lặng người ngồi yên, chuyện Huy Bình ngang nhiên cướp đi Thiên Kim khi anh và cô đã đính hôn, là một nỗi nhục không xóa được, vết thương lòng đang vùi lấp lại bị đem ra đây nghiền khiến anh nổi điên. Anh đứng phắt dậy, nhìn bà Tú như đồ lửa:

- Mẹ như vậy, không giữ nổi chồng cũng đúng thôi.

Và anh bỏ đi, bà Tú chết sững vài giây, rồi tru tréo lên:

- Cái nhà này nát bét hết rồi, cha như vậy nên con cái không dạy thẳng nào được. Sao thân tôi khổ vậy quá trời?

Rồi bà khóc bù lu bù loa, ông Tú lắc đầu ngao ngán, rồi đứng dậy bỏ đi.

Huân đứng dậy, rồi đến gần bà Tú:

- Những gì không cứu vãn được thì tập bỏ qua đi mẹ, mẹ cứ nuôi thù hận thì có ích gì. Lẽ ra cả nhà có thể ngồi nói chuyện tới nay, nếu mẹ không khơi lên chuyện cũ.

Bà Tú tức tối:

- Cả con cũng đổ lỗi cho mẹ nữa sao?

- Con không đổ lỗi, nhưng chuyện mấy chục năm rồi mẹ còn cố chấp làm gì.

- Mẹ không đồng ý ông chia như vậy là muốn con với thằng Thông được phần hơn, con không hiểu sao?

- Con biết, nhưng thêm một chút cũng đâu có giàu thêm bao nhiêu, con đâu có cần tiền đó.

Anh ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Ba muốn chia thế nào tùy ba, mẹ đừng giành giật làm gì, nói cho cùng, thằng Bình nói đúng. Con nghĩ nó sẽ không nói câu đó nếu mẹ không coi thường nó.

Bà Tú nghiêng răng:

- Riết rồi mày cũng theo ba mày luôn, tao nghiêng răng chấp nhận con mẹ đó vì muốn tụi mày sung sướng, không ngờ tụi bây trả ơn tao như vậy phải không?

Huân không nói gì, chỉ lặng lẽ bỏ đi. Không bao giờ anh nói chuyện được với ai trong gia đình, và anh phải bỏ đi trước đi con thịnh nộ của mẹ chuyển qua mình.

Anh ra sân lấy xe, chạy lang thang ngoài đường. Và trong tâm trạng buồn chán, anh đến nhà Thúy An.

Lúc này anh cần gặp một tính cách vui vẻ và cái gì đó hồn nhiên như cô để đỡ thấy căng thẳng.

Khi anh vào nhà thì gặp ông Thìn ngồi ở phòng khách. Thời gian này anh thường đến chơi nên sự xuất hiện của anh không làm ông ngạc nhiên. Và ông tiếp anh đặc biệt niềm nở:

- Tối nay em không đi dự sinh nhật à?

Huân ngạc nhiên:

- Sinh nhật ai hả thầy?

- Nghe con nói cô nào trong trường, nó đi hồi chiều đấy.

Huân mỉm cười:

- Mấy cô còn trẻ nên thích tiệc tùng, trong trường em không chú ý chuyện đó.

- Thầy thấy con An có vẻ chịu bạn bè, nó hay đi chơi với mấy cô trong trường, con nhỏ còn ham vui quá.

- Thúy An còn trẻ mà thầy.

Ông Thìn đứng dậy:

- Lâu quá không xử dụng bàn cờ, hôm nay chơi vài ván xem thầy còn nhạy bén không.

Ông bước qua tủ lấy bộ cờ tướng, bày ra bàn. Huân không hứng thú chơi cờ lắm, nhưng có tâm trạng chờ Thúy An về, nên anh rất mừng khi có cơ ngồi lại lâu.

Chơi được vài ván thì Thúy An về. Cô có vẻ mừng khi thấy anh, ngồi xuống cạnh ông Thìn, cô nhìn anh một cách vui vẻ:

- Anh Huân đến lúc nào vậy?

- Anh tới lâu rồi, nghe thầy nói em đi sinh nhật hả?

- Dạ, sinh nhật của Bích Nga đó anh. Nó mời nhóm tụi em với bạn cũ của nó, cũng vui lắm.

Ông Thìn xen vào:

- Sao các cô không khi nào mời hiệu trưởng hết vậy?

Thúy An cười phá lên:

- Ba biết không, chứ hiệu trưởng trường con nổi tiếng là ông cụ đấy, anh ấy chẳng thích tiệc tùng đâu, em nói có đúng không anh Huân?

- Vào trường chưa lâu mà biết nhiều chuyện quá nhỉ?

- Chứ gì nữa, mấy chị kể em nghe nhiều chuyện lắm kìa, hồi lộ đi rồi em kể anh nghe.

Huân mỉm cười:

- Anh đâu có đại dột mà hồi lộ để nghe người ta nói xấu về mình.

- Không có chuyện đó đâu, khen thì có.

Ông Thìn xếp bàn cờ lại:

- Thôi đi ngủ sớm, anh em cứ ngồi nói chuyện đi nhé.

- Dạ.

Ông Thìn đứng dậy đi vào trong, Thúy An nhìn theo rồi nháy mắt:

- Anh biết không, ba em cứ nhắc em phải dạy dỗ cho đàng hoàng, ngày nào ba em cũng nhắc, riết em hết dám bê bối luôn. Ủa, nhưng sao anh đến chơi tối vậy?

Huân hơi lúng túng:

- An muốn anh về sớm hả?

Thúy An xua tay:

- Đâu có, tại thấy anh đến tối nên ngạc nhiên thôi.

Huân suy nghĩ một chút, rồi đề nghị:

- An có mệt không? Đi uống cà phê với anh nhé, đi một chút thôi rồi về.

Thúy An tò mò:

- Bộ hôm nay anh có chuyện gì buồn hả?

- Đâu có, tại muốn uống cà phê với An thôi.

- Vâng, đi thì đi, chờ chút nha, để em vô nói với mẹ.

Thúy An chạy vào trong một chút rồi đi ra. Cô tựa lưng vào ghế một cách dễ chịu, và vô tình hát nho nhỏ một mình. Không để ý cái nhìn của Huân.

Anh im lặng một lát, rồi nói như nhận xét:

- An có vẻ vô tư quá, lúc nào cũng thấy em cười, anh thích những cô gái như vậy. Nhìn em anh thấy cuộc sống thật dễ chịu.

Thúy An ngồi thẳng lên:

- Không hẳn như vậy đâu.

- Nghĩ là gì?

- Em không biết nữa, có lẽ tại tính em vui vẻ quen rồi, nên hay cười, chứ em không có gì đáng vui cả.

Cô ngừng lại một chút, rồi thở dài:

- Ngược lại đấy.

- Ngược lại?

- Vâng.

Thấy Huấn có vẻ suy nghĩ, cô vội tìm cách nói sang chuyện khác:

- Mình vừa đi ngang quán gần nhà em nhất, sao anh Huấn không ghé?

- Anh quên, thôi vào quán kể vậy.

Thúy An chợt đổi ý:

- Hay mình đi một vòng chơi đi anh, giờ này tối rồi, ngồi cũng không được lâu đâu.

Huấn chịu ý cô, anh cho xe chạy vòng ra phía bên Bạch Đằng. Anh trở lại câu chuyện lúc nãy:

- Một người như Thúy An cũng có chuyện buồn sao?

Anh vừa hỏi vừa nhìn qua cô, thấy cô trả lời với nụ cười tự lự, anh nói tiếp:

- Anh nghĩ, sống trong một gia đình hạnh phúc, có một chỗ làm vừa ý, An đủ điều kiện để nghĩ rằng mình là người sung sướng đấy, trừ khi..

Thúy An quay lại nhìn Huấn:

- Anh nói trừ phi gì?

- Trừ khi em giận hay chia tay người yêu.

Thúy An thở dài:

- Người ta thường thấy đau khổ khi mất mát, còn em thì cho rằng em mất để tránh đau khổ về sau, nên em ráng nghĩ đó là sự thoát nạn.

Huấn nhướng mắt:

- Ráng nghĩ?

Thúy An cười gượng:

- Vâng, nó là một kiểu tự lừa bịp mình, tự xây cảm giác giả tạo ấy mà.

Huấn lại im lặng như suy nghĩ. Anh cảm thấy ngạc nhiên như khám phá một điều mới mẻ ở Thúy An.

Một tính cách mà anh chưa từng biết, anh không biết gọi là gì. Chỉ có khái niệm là cô không là con nít như anh vẫn nghĩ.

Cảm thấy đã để cho Huấn biết nhiều về mình, Thúy An lại nói qua chuyện khác:

- Anh Huấn này, hình như tối nay anh buồn lắm phải không?

- Thấy anh ủ rũ lắm à?

- Không, nhưng giờ này mà đòi uống cà phê, có nghĩa là không muốn về nhà.

- Đúng, anh không muốn về nhà, nhà anh có chuyện không vui.

"Mấy người con trai mỗi khi có chuyện buồn thì hay ra khỏi nhà, lạ thật" - Thúy An nghĩ thầm, chuyện của Huấn làm cô nghĩ đến Huy Bình trước kia. Lúc cô biết anh, là anh đang thời kỳ bỏ nhà sống tự lập. Không biết nhà Huấn có mâu thuẫn dữ dội như nhà Huy Bình không. Chắc không đâu, gia đình nào nát bét thì cũng cỡ nhà Huy Bình là cùng.

Huấn chợt lên tiếng:

- Nghĩ gì vậy An?

Thúy An liếc môi:

- Không có gì, à có, em chỉ thấy lạ.

- Lạ cái gì?

- Em nghĩ nhà anh Huấn vui lắm, à không, nói chung là em không nghĩ anh cũng biết buồn.

Huấn bật cười:

- Không phải gia đình nào cũng được như nhà em đâu, vì vậy nên quý những gì mình có hơn.

- Vâng.

Thúy An nói cho qua chuyện vì xe đã dừng trước nhà cô. Huấn bước xuống, đi vòng qua mở cửa cho cô.

Anh đứng dựa bên cửa:

- Tối nay anh làm phiền em quá phải không?

- Không, đi chơi với anh em vui lắm.

- Thật không?

- Em nói thật, vì anh không phải là người vô vị.

- Vậy thỉnh thoảng anh có thể mời em đi chơi không?

- Dạ được chứ.

- Thôi em vô đi, chúc ngủ ngon.

- Chúc anh Huấn ngủ ngon.

Thúy An đứng chờ Huấn lên xe rồi quay vào. Nhưng cô đang mở cổng thì nghe một tiếng gọi vang lên, khô khan và có gì đó đe dọa:

- Thúy An.

Thúy An quay phắt lại. Trong bóng tối, cô thấy Huy Bình bước ra, tự nhiên cô lùi lại, nhìn nhanh vào nhà:

- Anh đi đâu vậy?
- Em thường đi chơi về khuya vậy à?

Thúy An nhắc lại:

- Anh đi đâu vậy?
- Anh đã đứng chờ em từ khi gặp em ngoài bến Bạch Đằng.

Thúy An kêu lên thảng thốt:

- Anh chờ ở đây à, nhà em có thấy anh không?

Huy Bình không trả lời, đột nhiên anh kéo mạnh cô đi về phía giàn hoa. Anh ghi chặt cô vào người, hôn như vũ bão. Anh làm cử chỉ đó trong im lặng, không chế mạnh mẽ. Và Thúy An trong phút bất ngờ, chỉ còn biết đứng yên thụ động.

Huy Bình buông cô ra, cố nhìn cho rõ mặt cô. Dù không thấy gì, nhưng anh cũng cảm thấy được sự ngần ngại xáo xát ở cô. Anh nói với giọng vừa giận vừa ra lệnh:

- Anh biết em còn yêu anh, phải không?

Thúy An không thể tỉnh táo để trả lời ngay. Cô bàng hoàng đứng yên. Trong bóng tối, cô nghe Huy Bình nói nhỏ mà rành rọt:

- Ngày mai bảy giờ em đến quán gặp anh, em nhớ chưa.
- Em...

Huy Bình ngắt lời:

- Em vẫn còn nhớ quán đó, phải không? Mai anh chờ em ở quán đó, bây giờ khuya rồi, em vào đi.

Thúy An chưa biết nói gì anh lại ghi cô vào người lần nữa. Lần này thì cô không đủ sức lãnh đạm nữa, và cũng không ngờ mình lại say đắm đến mức cuồng nhiệt. Mãi khá lâu cả hai mới rời nhau ra. Huy Bình có vẻ hài lòng:

- Em vẫn còn yêu anh, và đừng phủ nhận là em luôn nhớ anh, nếu vậy thì đừng tự làm khổ mình nữa, đủ rồi phải không?
- Anh muốn gì?
- Bây giờ khuya rồi, đứng ở đây bất tiện lắm, mai gặp sẽ nói nhiều hơn.
- Em không biết.
- Anh không muốn nghe em từ chối, anh cũng không năn nỉ, em tự suy nghĩ đi.
- Em không đến đâu.

Huy Bình cười nhẹ:

- Tùy em, em còn nguyên ngày mai để suy nghĩ. Em tới hay không thì anh cũng vẫn đến chờ. Nếu em dừng cảm chia tay thì đừng tới. Nhưng sau đó thì đừng hối hận, anh chỉ cho em một cơ hội thôi đấy.

Thúy An bậm môi tự ái:

- Em không đến đâu, không có em anh vẫn có cô ta kia mà.

Và không biết mình đang làm gì, cô quay người đi về phía cổng, Huy Bình nói với theo:

- Dù sao ngày mai anh vẫn cứ chờ em.

Thúy An làm như không nghe, cô lách vào trong như chạy trốn. Nhưng vào đến giữa sân, cô lại tần ngần quay ra, thò đầu nhìn xem Huy Bình đi chưa.

Cô đứng hơi lâu ở cổng, chuyện vừa xảy ra còn làm cô bàng hoàng. Một cảm giác xôn xao dữ dội mà cô tưởng mình đã không còn với Huy Bình, thốt nhiên cô nhận ra mình đã tự dối lòng rất nhiều.

Thúy An thẩn thờ đi lên phòng. Chị Hoa còn thức đợi cô, Thúy An cố lấy vẻ tự nhiên:

- Sao chị chưa ngủ?
- Đi chơi vui không? Hai đứa đi đâu chơi vậy?

Bây giờ Thúy An mới nhớ mình đã đi chơi với Huân, cô nói lấp liếm:

- Cũng vui, đi một vòng rồi về chứ không vào quán.

Hoa có vẻ náo nức:

- Cậu ta có nói gì với em không?
- Thì nói chuyện bình thường.
- Không nói về tình cảm à?
- Tình cảm gì chị?

Hoa có vẻ thất vọng:

- Chị tưởng cậu ta muốn nói chuyện quan trọng với em.

Thúy An bị cuốn hút tâm trí vào chuyện Huy Bình nên không để ý thái độ của chị Hoa, cô lặng lẽ thay đồ rồi chui vào giường. Chị Hoa nói tiếp với sự thất vọng:

- Chị tưởng cậu ta mở lời, con trai gì mà chậm như rùa vậy, cẩn thận quá mức rồi.

Thúy An ngạc nhiên:

- Chị nói cái gì?

- Ba muốn em quen với Huân lắm, cả mẹ và chị cũng vậy. Gả em cho anh ta nhà mình yên tâm hơn.

Thúy An nghe thót cả tim, cô ngồi bật dậy:

- Em nghĩ anh ấy quý nhà mình vì anh là học trò của ba.

Hoa phì cười:

- Vớ vẩn, học trò không thể hiện tình cảm với thầy kiểu đó, nếu không thích con gái của thầy.

Thúy An nằm im, tối nay xảy ra hai chuyện làm cô rối bời, bời hời đến mức không ngủ được. Cô cố nhắm mắt để khỏi phải nói chuyện, nhưng Hoa vẫn nói một cách quan tâm:

- Ba mẹ chăm cậu ta lắm, mà cậu ta cũng thích em, vậy là tốt đẹp quá rồi, đừng có làm gì đại dột hời tiếc đó An.

- Chị nói đại dột là thế nào?

- Chị sợ em không khéo, để cậu ta..

Chịu hết nổi, Thúy An kéo mền che kín mặt:

- Đừng nói chuyện này nữa, em buồn ngủ quá.

Hoa tưởng cô mệt thật nên để yên cho cô ngủ. Nằm một lát, Thúy An bôn chôn ngồi dậy, đi ra phòng khách ngồi một mình. Cô xòe tay trong bóng tối, lẩm nhẩm:

- Đi, không đi, đi, không đi..

Cô làm như vậy có đến chục lần, cuối cùng cũng không quyết định được. Cô đành tự nhủ chuyện này sẽ đến ngày mai.

Hôm sau Thúy An không có giờ dạy, cô ở nhà suốt ngày và sống như người mất hồn. Càng đến gần tối, cô càng bấn loạn đến gay gắt. Và cô trấn an mình bằng cách xem phim. Cô quyết định sẽ không đến đó. Thế nhưng khi nhìn thấy hơn bảy 7 giờ, cô lại quỳnh quáng chạy vào thay đồ. Rồi hấp tấp đi ra khỏi nhà. Thúy An đến trễ hơn nửa tiếng. Cô vừa đi vào quán vừa đưa mắt tìm kiếm, phấp phồng sợ Huy Bình đã về.

Nhìn suốt dãy bàn không thấy ai, Thúy An thất vọng định quay ra thì anh từ phía cửa đi về phía cô:

- Anh còn chờ em đấy, đi ra ngoài này đi.

Huy Bình cố tình chọn bàn tối nhất, cách biệt lối đi nhất. Nhưng Thúy An hồi hộp quá nên không còn tinh thần nhận ra điều đó. Cô ngồi xuống, cố lấy vẻ lãnh đạm, rồi nói cứng rắn:

- Tôi đến để nói với anh, từ nay đừng bao giờ đến nhà tôi nữa, ba mẹ tôi cấm rồi, anh không thấy sao?

Huy Bình không trả lời, anh im lặng choàng tay qua vai cô, xiết mạnh. Hoàn toàn không có gì là tự ái hay bị câu nói của cô tác động.

Thúy An như bị tước mất vũ khí, cô lặng người, tim đập mạnh vì cảm nhận sự va chạm làm người ta mềm lý trí kiểu đó. Nhưng cô vẫn dùng ý chí vượt qua, bằng cách né người qua, giọng cô khô khan:

- Tối nay tôi đến không phải để hẹn hò, tôi muốn chấm dứt chuyện này, cho nên...

Huy Bình cười một tiếng:

- Nếu thật sự muốn chấm dứt thì em không cần phải mắc công đến đây. Còn đã đến tức là em vẫn còn thích anh, đừng cố gắng làm khác nữa.

Anh kéo cô ngã hẳn vào người mình, kéo xuống:

- Anh không muốn mất em.

- Em không tin, còn chị Kim thì sao? Anh đừng có nửa vời như vậy.

Huy Bình lập tức ngăn cô bằng cái hôn kéo dài, quên cả trời đất. Nếu có bao giờ cô rung động ngây ngất, thì đó là lúc này, hoàn toàn không còn đủ sức nghĩ tới gia đình hay biết lo sợ.

Khi Huy Bình rời ra, tự nhiên cô mím môi ngăn không cho mình khóc, cô thú nhận yếu đuối:

- Đúng là hôm qua em bị mâu thuẫn rất nhiều, em đã thề là không đến đây, nhưng không gặp anh em chịu không nổi.

- Em biết anh nhớ em lắm không, buổi chiều gặp em anh rất muốn nói chuyện với em.

- Em cũng vậy.

- Vậy sao em không chịu đi uống cà phê với anh?

- Em không biết, nhưng khi anh đi rồi em buồn ghê gớm.

- Lúc đó buồn quá anh rủ bạn đi nhậu, anh tức em vô cùng.

- Anh không biết những ngày đó em ra sao đâu, không phải là sống nữa, em vừa nhớ vừa giận anh, tại sao anh làm vậy chứ.

- Anh làm gì?

- Em biết hai nhà khó mà hàn gắn với nhau, nhưng nếu yêu em thì tại sao anh còn quay lại chị Kim, sao anh hấp tấp vậy?

Huy Bình có vẻ không muốn trả lời, anh nói như vụn lại:

- Em đi dạy rồi phải không?

Thúy An ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

- Làm sao em biết anh ta vậy?

- Anh nói ai, anh nói anh Huấn phải không?

- Làm sao em biết anh ta?

Giọng Huy Bình có vẻ gần gũi rất lạ, anh có vẻ nóng ruột điều tra. Nhưng Thúy An nghĩ anh ghen nên giải thích:

- Em không biết anh, anh là học trò của ba em, sau này mới tới nhà, chứ lúc trước thì chưa biết em.

- À.

Huy Bình gật đầu như hiểu, nhưng chỉ cười, Thúy An nói tiếp:

- Anh là hiệu trưởng trường em, ba em nhờ anh đưa em vô đó.

Huy Bình nhếch môi:

- Không có anh thì em đã có người khác để dựa, em may mắn lắm. Chúc mừng em.

- Anh mĩa mai phải không?

- Anh đã nhiều lần thấy em đi với anh ta ngoài đường, và anh ta cũng hay đến nhà em, chắc gia đình em chọn cho em người đó.

Thúy An kinh ngạc:

- Sao anh biết mấy chuyện đó? Làm sao anh biết anh hay đến nhà em?

Huy Bình lơ lửng:

- Muốn thì biết mấy chuyện đó không khó.

- Chị Linh nói với anh hả?

- Không, lúc sau này anh không còn gặp chị Linh nữa.

Thúy An cau trán cố nghĩ cho ra, nhưng không cách gì cô đoán được. Cô không tin Huy Bình theo dõi cô để biết tất cả những gì xảy ra với cô, nhưng nếu không thì ai nói?

Cô dè dặt:

- Tối nay anh gặp mục đích là để nói chuyện này phải không?

Giọng Huy Bình lạnh lùng:

- Em trách anh trở lại với Thiên Kim, còn em thì sao? Vừa chia tay với anh đã có người khác, em là thế nào vậy?

- Em không có gì với anh Huấn hết, một chút cũng không, không giống như anh với chị Kim.

- Nếu thật sự không có thì em nghỉ dạy đi, tránh xa anh ta đi.

- Không thể được.

Thúy An kêu lên, bây giờ thật sự cô thấy lo sợ, Huy Bình bắt cô đối diện với thực tại, bây giờ cô mới nghĩ tới gia đình. Cô có cảm giác mình vừa tỉnh mộng, và đứng bật dậy:

- Lẽ ra em không đến đây, em sẽ không làm thế này lần thứ hai nữa.

Huy Bình ngang nhiên kéo cô ngồi xuống:

- Em không về được đâu, anh sẽ không buông tha em, cho tới khi em thật sự là của anh.

- Không thể được.

- Không thể xa anh ta à?

- Còn nhiều chuyện em không thể vượt qua, anh cũng biết mà.

Huy Bình buông tay Thúy An ra, cử chỉ có vẻ nóng nảy:

- Em sẽ có chỗ làm khác, chuyện đó anh lo được.

Thúy An rụt rè:

- Nhưng ba em không chịu.

- Con gái không thể sống hoài với ba mẹ đâu An, em sẽ có chồng và tùy thuộc vào chồng nhiều hơn đây, suy nghĩ lại đi.

Anh ngừng lại như suy nghĩ, rồi nói thêm:

- Cả hai cũng vậy, cuộc sống sau này của anh, tùy thuộc vào em, anh không muốn hai đứa bị áp lực gia đình nữa.

- Chuyện đó...có vẻ xa xôi quá.

- Không xa đâu ... anh quyết định hai đứa sẽ đám cưới, chuyện người lớn ghét hay thích nhau không quan trọng.

- Anh nói cái gì?

Thúy An thốt lên đầy kinh ngạc, cô chờ người ra trước cách nói đột ngột của Huy Bình, đến nỗi không nghĩ ra được gì để trả lời.

Huy Bình thản nhiên nói tiếp:

- Em về nói với gia đình em đi.

- Nói chuyện gì?

- Em sẽ không nhận sự giúp đỡ của anh ta nữa. Điều đó có nghĩa là em lệ thuộc vào anh ta, là làm nhục anh.

Thúy An nhăn mặt:

- Anh nghĩ sai rồi, đâu phải nhờ người nào giúp đỡ là lệ thuộc vào người đó. Anh là học trò của ba em nên giúp đỡ em.

Huy Bình nói một câu giống y như chị Hoa:

- Học trò không ai quan hệ như vậy với con gái của thầy, nếu không thích cô ta.

- Cho là vậy đi nữa, em cũng không dám ngang nhiên nghỉ dạy, ba em sẽ không đồng ý.

- Nếu như bây giờ hai đứa là vợ chồng, thì hạnh phúc là của em hay là ba em quyết định?

Thúy An lắc đầu:

- Cái đó em không biết, em chỉ biết trước mắt là gia đình hai bên ghét nhau, và anh bỏ em để quay lại với chị Kim, vì mẹ anh thích chị ấy. Cuối cùng thì anh cũng vì mẹ anh mà.

Huy Bình khoát tay:

- Không phải như vậy.

- Vậy anh giải thích chuyện anh với chị Kim đi.

Huy Bình tìm cách lảng tránh:

- Đừng nhắc chuyện đó, giải quyết chuyện của em đi. Anh không chịu nổi khi em phải nhờ vả một người đeo đuổi mình, mà tệ hại hơn là gia đình em chọn anh ta. Vậy anh là cái gì đây, sao em không nghĩ đến tự ái của anh?

Thúy An nhăn mặt khổ sở:

- Bỗng nhiên anh quay lại tìm em, em chưa kịp đón nhận lại anh thì anh lại bắt em cãi lại gia đình, em không muốn như vậy đâu.

- Vậy em muốn cái gì?

- Em muốn có thời giờ suy nghĩ, và bình tĩnh lại.

- Gặp anh mà cần phải bình tĩnh, anh ghê gớm vậy sao?

- Sẽ là vậy, nếu anh cứ tiếp tục khủng bố em kiểu đó.

- Em làm anh muốn nổi điên lên.

- Còn anh thì làm em bị khủng hoảng.

Huy Bình khoát tay:

- Thôi được, không nói chuyện này nữa, em cứ từ từ suy nghĩ, rồi quyết định xem em sẽ chọn ai, anh hay anh ta.

- Không có gì chọn lựa vì em không có gì với anh Huấn cả.

- Nhưng em đã tạo điều kiện cho anh ta trở thành người quan trọng của em.

- Hai cái đó không liên quan gì với nhau hết.

- Với anh thì nó rất liên quan.

Thúy An chống cằm nhìn xuống chân, cô cảm thấy bị bức bách kỳ lạ. Mà khổ sở là cô không hề có ý định dứt ra, thậm chí cho phép mình bị tra vấn.

Huy Bình nhìn cô hơi lâu, bất chợt choàng tay qua vai cô, giọng dịu hần đi:

- Anh không muốn em căng thẳng như vậy.

- Thái độ anh làm em suy nghĩ ngược lại.

- Thôi được, anh không muốn bức bách em nữa, nhưng em suy nghĩ kỹ đi, nếu em là anh, em có chịu nổi không.

Thúy An định nói thì anh chặn lại:

- Em biết hai tháng nay anh buồn đến thế nào không? Anh có cảm giác mọi thứ đều sụp đổ, em còn đó mà lại không trong tầm tay của anh, anh không chịu nổi cảm giác bất lực.

Thúy An cười khẽ:

- Còn em thì khác, em mấy lần muốn chúc mừng anh.

- Chúc mừng cái gì?

- Anh thanh thản hơn em, vì anh có chị Kim.

Huy Bình lắc đầu:

- Đừng nghĩ như vậy.

- Bây giờ anh muốn gì ở em?

Huy Bình không trả lời, anh nhìn thẳng mắt Thúy An như tìm hiểu. Rồi hỏi thông thả:

- Em còn yêu anh không?

- Nếu em nói không ?

- Thì em cứ mạnh dạn đứng dậy về đi, anh không cản đâu. Và từ đây về sau anh sẽ không tìm em nữa.

Thúy An ngồi im một lát, cô đấu tranh tư tưởng nhưng cuối cùng chịu thua. Cô nói như trách móc:

- Anh luôn kiêu ngạo với em, anh thừa biết em không đủ sức bỏ về, vậy mà còn thách thức em. Em không chịu nổi tính tự cao của anh.

Huy Bình choàng tay qua vai cô, nhưng cô hất ra:

- Đừng đụng vào em.

- An.

- Đừng đụng đến người em.

Huy Bình mặc kệ cử chỉ giận dữ của cô, anh im lặng ghì cô vào người. Làm tắt cả những cử chỉ yêu thương mà anh muốn thể hiện.

Thúy An phản đối yếu dần, rồi hoàn toàn chịu thua. Cô biết rằng cô sẽ phải đối diện với sự phản đối của gia đình, nhưng bây giờ điều đó không đáng sợ nữa. Phải sống tiếp những ngày thiếu Huy Bình mới là đáng sợ.

Đến quá khuya Huy Bình mới chịu đưa Thúy An về nhà. Mặc kệ sự phản đối của cô, anh kiên quyết đưa cô về đến tận nhà. Và trước khi cô vào hẳn, anh kéo cô vào hàng rào bông giấy, hôn cô một cách say đắm trong bóng tối.

Thúy An vào nhà mà vẫn còn cảm giác lao đao, ngầy ngất. Tối nay Huy Bình tìm cách hôn cô rất nhiều lần, có bao giờ anh chịu thể hiện tình cảm như vậy đâu? Cho nên những gì anh thể hiện hôm nay làm cô ngán ngạo như mới biết yêu lần đầu.

Huấn đẩy ly nước về phía An, cái nhìn đầy âu yếm:

- Em uống đi.

- Dạ.

Thúy An vừa kéo ly về phía mình đã vội cúi xuống ngậm ống hút, như tránh cái nhìn kỳ lạ của Huấn.

Thời gian sau này anh có vẻ thay đổi trong cách cư xử với cô. Nói chuyện thân mật hơn, hay gọi tên cô hơn và cách nhìn lúc nào cũng âu yếm. Dù anh chưa nói ra, nhưng Thúy An cảm nhận được tất cả những điều đó, cũng như cô đã từng phát hiện ở Huy Bình trước kia.

Thấy Huấn cứ im lặng nhìn, cô bèn tìm cách nói lảng đi:

- Hè này anh có đi du lịch đâu không?

- Anh đi rồi, và không có yêu cầu đi đâu nữa cả, trừ phi có một người chịu đi với anh.

Thúy An hơi bối rối nói ngay qua chuyện khác:

- Anh đi lúc nào, trường mới nghỉ mà?

- Tuần trước vừa đi Huế, An quên rồi sao?

- Nhưng đó là đi với trường.

Huấn lắc đầu:

- Vậy cũng đủ rồi, đi với bạn chán lắm, anh chỉ thích du lịch với một người, người đó anh cũng biết rất thích đi chơi, vì tính cũng rất trẻ con.

Thúy An nói một câu mà cô mới nghĩ ra trong đầu:

- Trường mình có nhiều người còn trẻ, thích đi chơi lắm, hè năm sau anh định tổ chức đi đâu hả anh?

Huấn mỉm cười:

- Em lo xa thật, chưa hết hè đã nghĩ tới năm sau rồi.

Thúy An cũng cười:

- Em hỏi vậy thôi chứ đâu phải là muốn đi.
- Nếu An muốn thì anh sẵn sàng tổ chức lần nữa.

Thúy An vội xua tay:

- Em đâu có thích, đi hoài mệt lắm.

Huân có vẻ thất vọng:

- Vậy hả.

Cả hai trở nên yên lặng, hôm nay Huân có vẻ dăm chiêu. Thúy An linh cảm anh sắp nói một chuyện gì đó, một chuyện quan trọng, và chính vì cô tránh né nên anh hay có những lúc im lặng suy nghĩ.

Cả cô cũng vậy. Hôm nay cô quyết định nói dứt khoát, khó khăn vô cùng. Chính vì vậy mà cô khó xử.

Ngồi im một lát, cả hai chợt lên tiếng:

- An này.
- Anh Huân.

Huân ngừng lại, nhìn cô chờ đợi:

- Anh định nói gì?
- Ồ ... cũng không có gì, em chỉ định...mà em cũng không nhớ em định nói gì nữa.

Huân mỉm cười:

- Nếu vậy em cứ nhớ đi, từ từ nói sau cũng được.

Thúy An lại ngồi yên nghĩ ngợi. Vào lúc cô quyết định lên tiếng thì anh vô tình lên tiếng:

- Anh có chuyện muốn nói với An.

Thúy An hỏi miễn cưỡng:

- Vậy à?

Huân chợt lấy trong túi ra lá thư, đẩy về phía cô:

- An về nhà hằng đọc. Cứ đọc và từ từ suy nghĩ, bao giờ trả lời anh cũng được.

Thúy An cảm thấy khó thở. Thế là Huân đã nói ra, bây giờ cô không thể kéo dài nữa, nếu không nói ngay, cô sẽ khó xử hơn.

Thế là cô tập trung tinh thần, và vô tình ngồi thẳng lên, giọng rành rọt:

- Anh Huân, em có chuyện muốn nói với anh.

Huân nhìn cô chăm chú:

- Chuyện gì An?
- Em ... em hy vọng khi nói ra anh không buồn em, và anh hãy giúp em nói với ba em.

Giọng Huân trở nên hồi hộp:

- Chuyện gì quan trọng vậy?

Thúy An cúi nhìn xuống bàn để tránh nhìn anh:

- Em muốn nói là...anh cho em nghỉ, em sẽ không dạy ở trường nữa, bắt đầu năm tới em không vào dạy, mà...

Cô im bật, và ngẩng lên nhìn Huân một cách khó khăn. Vẻ mặt kinh ngạc của anh làm cô lại cụp mắt xuống. Im lặng.

Huân hỏi như lạc giọng:

- Tại sao?
- Em...
- Em không thích dạy ở trường anh à?
- Không, em thích lắm, em thích lắm.
- Nếu thích thì tại sao nghỉ ngang? Theo anh biết thì em đã từng khó khăn khi đi xin việc làm.

Thúy An liếm môi:

- Vâng, lúc trước được anh nhận em mừng lắm, đến giờ em vẫn biết ơn anh.

Huân lắc đầu:

- Đừng nói tới chuyện biết ơn, anh muốn biết lý do An bỏ việc, tại anh hay tại ai?
- Không phải tại anh, hoàn toàn không phải, mà vì em...

Khuôn mặt Huân đầy vẻ thất vọng:

- Cứ nói với anh đi, đừng ngại.

Thúy An ngược lên:

- Cảm ơn anh.
- An nói đi.

- Có nhiều chuyện mà em đã không kể với anh, chuyện em có người yêu trước đây, em không biết ba em có nói gì với anh không, nhưng đúng là em...

Huân kinh ngạc thật sự:

- Em có người yêu rồi à?

- Vâng.

Huân ngã người ra sau:

- Anh thật không ngờ.

Thúy An liếm môi:

- Em nghĩ đó là chuyện riêng, không liên quan gì đến nghề nghiệp nên em không nói với anh.

Huân khoát tay:

- Anh biết, anh đâu có quyền trách em. Nhưng tại sao có người yêu mà phải nghỉ dạy hả An?

- Anh ấy không muốn em nhờ vả người khác, anh muốn tự anh tìm việc làm cho em.

- Sao lại cực đoan vậy, đâu có nhất thiết yêu người nào là cấm người ấy quan hệ khác, anh thấy...

Huân chợt dừng, cười gượng:

- Xin lỗi em, anh không nên phê phán như vậy.

Thúy An cũng cười gượng:

- Không sao đâu anh, thật ra em cũng không hiểu nổi anh ấy.

- Thầy có nói gì không An?

Khuôn mặt Thúy An thoáng biến đổi:

- Ba em chưa biết.

Huân nhìn cô hơi lâu:

- Hình như em không dám nói với thầy?

- Vâng, em không dám nói.

- Tại sao?

Thúy An lưỡng lự một lát, rồi nói thật:

- Thật ra trước đây hai gia đình không thích nhau, đã xô xát một trận rất lớn, tụi em đã chia tay nhau một thời gian dài, bây giờ...

Huân nói tiếp:

- Không thể bỏ nhau được.

Thúy An liếm môi:

- Vâng, tụi em không bỏ nhau được, vì vậy mà em thấy khó khi nói chuyện với ba em, anh có thể giúp em không?

- An muốn anh giúp gì?

- Anh hãy nói thế nào để ba anh nghĩ là anh sa thải em.

Huân ngồi im, tay cứ xoay mãi ly nước với vẻ khó xử. Thúy An hiểu cử chỉ đó, cô cười khẽ:

- Anh khó nghĩ lắm phải không?

- Thật tình anh không muốn thầy buồn anh.

Thúy An cười gượng gạo:

- Em vô lý quá phải không? Em xin lỗi, lẽ ra em không nên nhờ anh việc đó.

Huân trầm ngâm:

- Em có thể vẫn dạy ở trường anh và quan hệ với người yêu, tại sao phải nghỉ dạy, anh thấy vô lý quá An ạ.

Thúy An làm thinh, chẳng lẽ cô bạo tại Huy Bình ghen với Huân, ghen và tự ái. Và cô vì thương Huy Bình nên chịu hy sinh. Nói thế chẳng khác nào cô hạ thấp Huy Bình, thả Huân muốn hiểu thế nào thì hiểu.

Cô nhìn Huấn một cách chân thật:

- Anh biết không, khi quyết định nói chuyện này với anh, em cảm thấy khó khăn hơn cả khi nói với ba em.

- Tại sao?

- Lúc em long đong, anh chìa tay ra giúp em, thế rồi em lại tỏ ra không cần sự giúp đỡ của anh, nó giống như là vô ơn, em không chịu được ý nghĩa đó.

Huấn cười buồn:

- Không sao, anh không nghĩ gì đâu. An có quyền quyết định cuộc sống của em mà.

- Đừng buồn em nghe anh Huấn, em ngàn lần xin lỗi anh đó.

Huấn khoát tay:

- Đừng ngại quá mức như vậy, chuyện này em đâu có lỗi, nhưng em sẽ làm gì sau đó hả An?

- Em chưa biết, anh ấy sẽ tìm một việc khác phù hợp với em, trước đây anh cũng tìm cho em công việc tương đối thích hợp rồi.

Huấn vô tình nói đúng ý nghĩ của cô:

- Cứ mỗi lần tình cảm thay đổi thì kéo theo cả công việc, em nên ổn định một lần đi An ạ.

- Em biết, cảm ơn anh.

Huấn lại ngồi im. Thúy An cũng không nói gì. Cả hai đều căng thẳng vì cuộc nói chuyện nên hay cứ dừng lại giữa chừng. Cuối cùng Huấn lên tiếng:

- Em cứ nghĩ nếu em thấy vậy là cần, nhưng khi nào cần anh giúp thì cứ nói với anh, và em có thể trở lại bất cứ lúc nào.

Thúy An nói khẽ:

- Em còn mặt mũi nào mà trở lại?

- Anh không nghĩ gì đâu.

Anh suy nghĩ một lát, rồi nói một cách cương quyết:

- Anh định nói với An một chuyện, nhưng bây giờ không nên nói, thư anh đưa khi nãy, cho anh xin lại đi.

Thúy An ngơ ngàng nhìn Huấn. Bây giờ cô mới nhớ lá thư hồi nãy, cô lấy ra đặt lên bàn:

- Em gửi anh.

- Anh nghĩ có lẽ em đoán được nội dung trong đó.

Thúy An khẽ cắn môi, rồi nói thành thật:

- Vâng, em hơi đoán xa, vì vậy em càng thấy mình có lỗi, em thật lòng xin lỗi anh.

- Chuyện này em thật tình không có lỗi, chỉ tiếc anh là người đến sau. Thôi em về đi, chúc hạnh phúc nha An.

- Cảm ơn anh.

- Và nhớ là khi nào cần thì cứ gọi anh.

- Em cảm ơn.

Huấn cười không vui:

- Em về đi.

Thúy An tần ngần đứng dậy. Thấy Huấn vẫn ngồi yên, cô nói nhỏ:

- Em về nha, em chúc anh gặp một người xứng đáng với anh.

- Cảm ơn em.

Huấn nói và vẫn cứ ngồi yên. Thúy An đi ra ngoài lấy xe. Khi ra đường, cô quay nhìn vào quán. Thấy Huấn ngồi trầm ngâm nhìn theo mình, cô gượng cười, rồi nhấn ga cho xe lướt tới.

Trên đường về, không hiểu sao cô cứ chảy nước mắt. Cảm thấy khổ sở một cách kỳ lạ mà không thể giải thích được.

Về nhà, cô đi thẳng vào phòng mình nằm khóc. Cô thấy khổ sở vì mơ hồ nhận ra mình đã làm một việc không vì Huy Bình.

Chiều cuối tuần, Huy Bình gọi điện cho cô, thời gian sau này cả hai quy định anh gọi điện vào lúc chiều, vì giờ đó mọi người đi nhà thờ. Và để chờ điện thoại của anh. Thúy An hay tìm cớ ở nhà, hoặc hẹn anh ở công nhà thờ sau khi cô đi lễ.

Nghe chuông reo, cô biết ngay là Huy Bình giọng cô không vui :

- Alô, Thúy An đây.

Huy bình nhảy cảm nhận ra giọng nói của cô :

- Em làm sao vậy An ?

- Làm sao là làm sao ? Em không hiểu.

- Giọng em có vẻ không bình thường, bệnh hay là có chuyện gì vậy ?

- Em có chuyện, khi nào gặp em sẽ nói.

- Tối nay nhé em, đến công ty anh đi, anh ở đây chờ em.

- Vâng.

- Em có sao không, hay là anh đến đón em ngay bây giờ nhé.

Thúy An lắc đầu quyết liệt :

- Đừng đón, em sẽ đến chỗ anh.

- Sớm hơn một chút được không ?

- Được, em sẽ đi ngay đây.

Cô bỏ máy xuống, rồi chậm rãi đi vào phòng tắm. không hiểu sao chiều nay cô không cảm thấy náo nức khi hẹn với Huy Bình.

Khi Thúy An đến công ty Huy Bình thì trời còn chiều. Anh đang đi tới đi lui trong phòng khách vẽ sột ruột. Thấy cô đến, anh đứng giữa phòng đi ra. Mím cười với cô như một cách chào.

Thúy An chậm chạp đi vào, cô ngồi xuống sa lon một cách lặng lẽ. Cử chỉ của cô làm Huy Bình cau mày :

- Em làm sao vậy ?

Anh ngồi xuống cạnh thúy An, xoay người về phía cô, nhìn cô chăm chăm :

- Có chuyện gì phải không, nhìn em như không có sinh khí vậy, nhà em biết chuyện rồi phải không ?

Thúy An lắc đầu :

- Em chưa nói.

- Vậy tại sao em buồn ?

Thúy An thở dài :

- Em đã nói với anh Huân, em sẽ nghỉ dạy.

Huy Bình nhìn cô chăm chú, rồi bỗng ôm xiết lấy cô :

- Anh vui lắm, cuối cùng anh cũng thấy được tình yêu của em.

- Ước gì anh đừng bắt em chứng minh bằng cách đó.

Huy Bình buông cô ra :

- Em ngại với anh ta ?

- Em cảm thấy ngại , khi phụ lòng tốt của người khác, em không ngờ mình làm anh ấy buồn, buồn nhiều hơn em nghĩ.

Cặp mắt huy Bình lóe lên tia nhìn rất lạ, anh nhấn giọng lập lại :

- Rất buồn hả ?

- Vâng, cho nên em thấy ray rức.

Giọng Huy Bình lạnh lạnh :

- Như vậy là em rất quan trọng với anh ta ?

Thúy An bối rối tránh tia nhìn của anh:

- Em mong cho đừng phải như vậy.

Huy Bình ngồi ngả người ra ghế, nhíu mày như suy nghĩ. Anh có vẻ đắm chìm trong ý nghĩ riêng tư nào đó, mà không cần quan tâm Thúy An ngồi bên cạnh.

Thúy An nhìn anh thật lâu, giọng cô buồn buồn :

- Em nghĩ anh sẽ bằng lòng , vậy mà, hình như anh luôn hoài nghi em.

- Hoài nghi cái gì ?

- Có phải anh không thích em nghĩ về anh Huân, dù là ngại ?

- Anh không ích kỷ đến vậy đâu.

- Vậy thì anh đang nghĩ cái gì, anh làm sao vậy ?

Huy Bình nói mà mắt vẫn nhìn đâu đâu:

- Anh nghĩ là anh sẽ tìm chỗ làm khác cho em, này, em có thích làm công việc lúc trước không ?

Thúy An gật đầu:

- Cũng được, thật ra em ngại làm việc mới lắm, để làm quen với công việc không phải là dễ, phải thay đổi nữa em ngán thật đấy.

Huy Bình nghiêng mình về phía cô, giọng dịu dàng :

- Anh làm khổ em quá phải không ?

- Em chấp nhận mà.

Huy Bình chợt nói một câu rất lạ :

- Sao em nghe lời anh chỉ vậy, sao em yêu anh mù quáng vậy, em không sợ tình yêu đó biến thành tai họa cho em sao ?

Thúy An không hiểu ý nghĩ ẩn sau câu nói kỳ lạ đó, cô khẽ lắc đầu :

- Em không thể sống mà không có anh, cho nên em chấp nhận hết mọi thứ, biết rằng cái giá đó rất đắt, nhưng em sẵn sàng vượt qua.

Huy Bình im lặng vuốt tóc cô, khuôn mặt anh nửa dịu dàng, nửa đăm chiêu, như nuôi trong đầu ý nghĩ đêm tối nào đó. Tự nhiên anh thở dài.

Thúy An nằm im trong lòng anh, một lát cô nói khẽ :

- Em rất thích những lúc êm đềm thế này, nếu hai đứa không phải đối phó với gia đình tự cãi cọ nhau, em chỉ muốn mình được yêu thôi, dù đôi lúc anh làm em thấy bất an.

Huy Bình cúi xuống nhìn mặt cô:

- Anh làm em thấy bất an à ?

- Anh có những lúc làm sao ấy, em không hiểu được, như có cảm giác anh nghĩ cái gì đó, không phải là chuyện vui.

Huy bình lắc đầu:

- Đừng nghĩ bậy, không có gì đâu.

Thúy An khẽ hỏi:

- Anh có ý nghĩ cưới em không anh ? Em hỏi thật đấy.

Huy Bình có vẻ không muốn trả lời, anh cúi xuống môi cô, Cả hai đắm chìm trong cái hôn miên man. Mỗi lúc càng rạo rực, Thúy An ghì chặt lấy anh, cô nói qua hơi thở thật nhẹ :

- Em không hiểu tại sao em yêu anh nhiều vậy, trước đây em không nhận ra, nhưng khi chia tay với anh em mới hiểu.

Huy Bình không trả lời, hình như câu nói của cô làm anh lay động tâm hồn, anh ghì cô vào người, hôn như vũ bão, cả hai bị cuốn vào cảm xúc cuộn cuộn, như giòng thác lũ, chỉ có thể lao tới nhanh như tới mức cuối cùng.

Chợt Huy Bình buông cô ra, anh quay mặt nơi khác, rồi đứng dậy:

- Không nên như vậy, anh không muốn làm hại em.

Thúy An có cảm giác chói với, bừng tỉnh nhìn anh tha thiết :

- Nhưng em chấp nhận mà, với anh em không muốn giữ lại cái gì cho riêng mình cả.

Huy Bình lắc mạnh đầu:

- Im đi Thúy An, đừng làm anh mất lý trí.

Anh đột ngột bỏ ra nhà sau, Thúy An ngơ ngác ngồi lên, nhìn theo một cách lạ lùng lẫn thất vọng. Cô có cảm tưởng Huy Bình muốn tránh né cô.

Cô đi lần xuống nhà sau, Huy Bình đang tỳ tay xuống cạnh bàn, cuối đầu có vẻ suy nghĩ giận dữ. Cô đứng ở một khoảng xa anh, giọng buồn nản:

- Có phải anh muốn tránh mặt em không ?

- Không.

- Vậy thì tại sao như vậy, em không hiểu gì cả.

Huy Bình nói mà vẫn không quay lại:

- Đừng để ý anh làm gì, em về đi.

Thúy An kêu lên:

- Anh đuổi em phải không ?

Thấy anh không trả lời, cô bước tới một bước:

- Anh làm sao vậy, chưa bao giờ em thấy anh khó hiểu như lúc này, anh muốn bày chuyện gì để làm khổ em nữa phải không?

Huy Bình quay hẳn người lại :

- Tại sao em nghĩ như vậy ?

- Vì anh có nhiều cử chỉ rất lạ, lúc nóng lúc lạnh, anh yêu em đó rồi lạnh nhạt ngay sau đó, em đã làm gì để anh ghét em như vậy, thậm chí...

- Thậm chí thế nào ?

- Thậm chí em có cảm giác anh quay lại vì một mục đích nào đó, chứ không phải vì yêu em.

Huy Bình chợt cười khan:

- Thì em cứ nghĩ như vậy đi.

Thúy An hơi lùi lại:

- Anh...

Cô quay ngất người bỏ đi. Nhưng Huy Bình kéo cô lại, giọng anh có vẻ ân hận:

- Anh xin lỗi, đừng giận anh.

Thúy An lắc đầu :

- Em không tin anh muốn xin lỗi, anh giải thích hành động của anh lúc gần đây đi.

- Có nhiều chuyện xảy ra với anh, làm anh cảm thấy căng thẳng, em nói đúng, ngay cả em cũng gây cho

anh những cú sốc, muốn quên cũng không được.

Thúy An mở lớn mắt :

- Em làm cho anh bị sốc à ?

- Đứng ở góc độ nào đó, thì em cố tình quên anh, đúng hơn là em kiếm người khác thay thế, có không An ?

Anh lắc mạnh tay cô :

- Có không ?

Thúy An lạc giọng:

- Không ngờ anh nghĩ như vậy, nếu vậy anh quay lại làm gì, sao không bỏ em luôn đi.

Huy Bình nhếch môi:

- Bỏ đi cho em thanh thản với tình cảm mới phải không ?

Thúy An mím môi:

- Nếu em có thể yêu anh Huân, thì em đã không ngốc để quay lại với anh, làm theo những ý muốn kỳ quặc của anh.

Cô giật mạnh tay ra, quệt nước mắt:

- Không ngờ người mà em hy sinh nhất lại đối xử với em như vậy.

Huy Bình chợt lắc mạnh đầu như xua đuổi ý nghĩ đen tối. giọng anh dịu lại:

- Cho anh xin lỗi, anh điên quá. Anh làm khổ em nhiều quá phải không?

- Anh cư xử thô bạo với em rồi lại xin lỗi, sao em thấy bất an quá.

Huy Bình kéo cô vào người, có vẻ ân hận:

- Có thể có những lúc anh thô bạo với em, có thể anh luôn luôn căm thù, nhưng anh yêu em thật, không ai thay thế được em đâu.

- Anh căm thù ai ? Gia đình em phải không ?

- Có lẽ anh ghét bản thân anh nhiều hơn.

Thúy An nhìn anh chăm chú :

- Anh làm sao vậy, anh có biết từ lúc quen anh đến giờ, em luôn sống bất an không, anh chẳng khi nào bình thường như người khác, em thêm cảm giác bình yên cũng không được.

Huy Bình nhìn cô tư lự:

- Có bao giờ em muốn thoát ra không ngay bây giờ vẫn còn kịp đó An.

Thúy An nhìn anh một cách giận dữ :

- Em là con rồi trong tay anh phải không ?

Huy bình kéo vai cô lại, đối diện với anh:

- Nhìn anh đi.

- Không.

Thúy An nói và nguẩy đầu đi chỗ khác. Thái độ cứng rắn của cô làm Huy Bình cười khẽ:

- Quen với anh em chán lắm phải không?

- Bất an chứ không phải chán.

- Anh phải làm sao cho em không còn cảm giác đó ?

Thúy An lắc đầu:

- Em không biết.

Huy Bình buông cô ra, quay chỗ khác:

- Thôi được, anh hứa sẽ không làm gì cho em buồn nữa, thật ra anh không cố ý đâu An, có lẽ anh không làm chủ được mình.

- Có nghĩa là anh còn chuyện gì đó khuất lấp mà không muốn nói với em.

- Em thử nghĩ xem, hoàn cảnh hai đứa thế này, anh vui nổi không?

Anh đột ngột đổi giọng:

- Em định chừng nào nói với gia đình?

Thấy thái độ ngần ngừ của cô, anh lại cười:

- Em thấy không, em luôn muốn đặt anh ra ngoài quan hệ gia đình, làm sao anh chịu nổi chứ, đó là một trong những lý do làm anh bất thường đó.

Thúy An nói nhỏ:

- Trước sau gì em cũng nói mà, em muốn đợi chuyện anh Huấn dịu xuống mới dám nói.

- Gia đình em thích anh ta lắm phải không?

Thúy An rụt rè:

- Mọi người cũng thích anh, chỉ tại...

Huy Bình khoát tay:

- Không cần giải thích, anh hiểu mà, mà thật ra anh cũng không so bì chuyện nhỏ nhặt vậy đâu.

- Anh nói thật nha, em sợ anh tự ái khi nghĩ nhà em thích anh Huấn, và không ưa anh.

- Dĩ nhiên anh phải có tự ái chứ, nhưng ở góc độ khác chứ không như em nghĩ.

- Góc độ nào ?

Huy Bình có vẻ không muốn trả lời. Anh kéo Thúy An lên phòng khách:

- Từ chiều giờ em ăn gì chưa?

- Em chưa ăn.

- Đi với anh nhé, kiếm một quán nào đó, xong rồi đi chơi đến tối, lâu lắm rồi mình không đi chơi, em nghĩ sao?

Thúy An ngần ngừ ngồi im. Nếu tỏ vẻ sợ thì thế nào cũng làm Huy Bình tự ái. Còn đi với anh ngoài đường, rủi gặp người quen thì....

Cô rụt rè lắc đầu:

- Em phải về đi công việc cho mẹ.

Huy Bình nhìn cô một cái rồi thản nhiên:

- Vậy à, vậy em về đi.

- Anh... không giận em chứ ?

- Không.

Huy Bình nói kèm theo nụ cười ở góc môi. Nhìn cử chỉ anh không có gì lạ. Nhưng Thúy An vẫn thấy bất an, cô rụt rè hôn anh một cái, rồi đứng dậy đi ra cửa.

Huy Bình dắt xe ra ngoài cho cô, anh đứng bên lề nhìn cô, rồi khẽ vẫy tay:

- Chúc vui vẻ.

Thúy An có cảm giác Huy Bình không thản nhiên như vẻ ngoài của anh. Nhưng thà cô nhận được phản ứng bức mình hay cau có, như thế còn dễ chịu hơn vẻ kín bụng ấy. Nó làm cô thấy bất an.

Cô về nhà, mọi người không ai có vẻ nghi ngờ gì. Nhưng cô vẫn có cảm giác bị đe dọa mơ hồ. Cộng với chuyện từ chối Huân. Cô thấy mình bị vây giữa ma trận mà chính Huy Bình gây ra, mà khổ sở vô cùng.

Một tuần sau, Huy Bình gọi điện cho cô, anh nói như thông báo:

- Em chuẩn bị đến đám giỗ ở nhà anh, em nghĩ sao?

Nghe đề nghị đó, Thúy An lạnh toát cả người, cô hỏi một cách lo lắng:

- Đến nhà anh hả, nhưng mẹ anh...

Huy Bình nói như trấn an:

- Không phải ở nhà anh đâu, mà em cũng sẽ không gặp mẹ anh.

- Đám giỗ mà mẹ anh không ở nhà à, kỳ vậy hả ?

- Anh chưa nói hết, giỗ ông nội nên làm ở nhà má lớn chứ không phải nhà anh, anh muốn giới thiệu em với gia đình anh.

Thúy An mở to mắt lo ngại:

- Có gấp lắm không anh, hay là để từ từ.

- Đừng lẩn tránh Thúy An. Em định tránh đến bao giờ, trong khi trước sau gì mọi người cũng phải biết em.

Anh ngừng lại, giọng gằn gằn:

- Anh không cho phép em từ chối đâu đấy.

- Em...để em suy nghĩ thêm được không anh?

Huy Bình im lặng một lát. Rồi nói một cách dứt khoát:

- Hoặc là em đi với anh, hoặc là chia tay, em chọn đi.

Thúy An chưa kịp trả lời thì đã nghe tiếng tút tút trong máy. Cô chơi vơi mất một phút mới định thần lại được. Cô bỏ ống nghe xuống. Rồi ngồi yên như thân gỗ. Như chưa hiểu hết chuyện gì xảy ra với mình.

Ngồi một lát cô đứng dậy đi vào nhà. Nhưng vừa đến cửa thì lại nghe chuông reo, cô hấp tấp quay lại nhấc máy:

- Alô.

Tiếng Huy Bình vang lên trong máy:

- Em suy nghĩ xong chưa?

Thúy An áp ứng:

- Em...

- Đến đám giỗ ở nhà người yêu mà em có thái độ giống như bị đưa vào nhà giam, anh không biết nên cười hay nổi giận đó An.

Không nghe tiếng cô trả lời, anh lên tiếng với giọng châm biếm:

- Em đang ngắt đó hả An?

Thúy An khổ sở:

- Đừng mĩa em mà.
- Vậy em quyết định thế nào?
- Để em...

Huy Bình ngắt lời:

- Nghĩ lại xem anh có đáng để em hy sinh không chứ gì ?
- Không phải như vậy. Sao anh hay gán ghép cho em quá vậy.

Huy Bình đột ngột đổi giọng:

- Nghe này An, anh biết em sợ, nhưng em nghĩ lại đi, trước sau gì cũng phải công khai quan hệ của hai đứa, nếu em cứ tránh gia đình anh thì làm sao mọi người ủng hộ anh chứ.
- Em biết.
- Biết thì đừng làm khó anh nữa.

Thúy An đành nhượng bộ:

- Thôi được, em sẽ đi.

Cô chợt nhớ ra, vội nói thêm:

- Nhưng anh không cần phải đến đón em, tự em đi cũng được.
- Em biết ở đâu mà đi?
- Anh cứ chỉ nhà đi.
- Em liều thật, không dám tới nhà anh mà dám đi một mình.
- Vậy hẹn ở đâu đó, được không anh?

Làm vậy thật khó coi, Thúy An biết như vậy, cô phập phồng sợ Huy Bình lại nổi nóng. Nhưng anh có vẻ rất dễ dãi:

- Vậy thì trưa mai em đến công ty anh nhé.
- Sao đi trễ vậy anh?
- Em nôn đến đó lắm hả ?

Giọng nói có chút hài hước của anh khiến Thúy An phì cười:

- Không phải, nhưng đã chấp nhận đến thì phải ra sao coi cho được, ít nhất em cũng phải phụ công việc chứ.
- Khỏi, không cần phải cố gắng như vậy.
- Cái đó là bắt buộc mà anh.
- Đừng thừa nhiệt tình quá, anh không thích như vậy.

Giọng nói khô khan bất ngờ của anh làm Thúy An khựng lại:

- Anh làm sao thế ?
- Không có gì cả, mình đến một chút rồi về mà, em đừng bận tâm chuyện gì khác, không cần phải cố gắng lắm đâu.

Thúy An định nói thì anh đã lên tiếng trước:

- Thôi nhé, mai gặp chào em.
- Khoan, anh Bình.
- Em muốn nói gì ?

Thúy An ngập ngừng:

- Lát nữa... mình có gặp nhau không?

Huy Bình cười khê:

- Em thật sự cần gặp anh à ?
- Em... nhớ anh.
- Anh cũng vậy, nhưng hôm nay anh có hẹn với khách hàng, anh bận lắm. Thôi, mai gặp nhé.

Thúy An bỏ máy xuống. Y như rằng mỗi lần gặp nhau là cô có tâm trạng bất ổn. Lần này thì cũng không khác hơn, cách nói chuyện của Huy Bình làm cô thấy ... Thật không diễn tả được, chỉ cốt thể nói một câu: Bất an.

Hôm sau, suốt buổi sáng Thúy An cứ gẩn khoăn không biết mình phải ăn mặc thế nào. Cô cho là buổi gặp này quan trọng, nên lo lắng cho ngoại hình của mình không ít.

Cuối cùng cô chọn cách ăn mặc giản dị. Nếu nhà má lớn của Huy Bình có khó tính thì cũng không chê gì được. Giản dị để người Thúy An không biết mình thế nào vẫn hay hơn là cố gắng làm cho mình lộng lẫy.

Trưa cô lên mọi người đi ra ngoài. Huy Bình ở công ty chờ cô. Thúy An hỏi ngay khi gặp anh:

- Em mặc thế này có được không anh?

Huy Bình nhìn cô khá lâu, rồi cười như cho qua:

- Chuyện đó đâu có quan trọng, em muốn anh ngắm hay người khác ngắm ?
- Em sợ mọi người chê em, cũng là chê anh chứ bộ.
- Lo vớ vẩn thế cô bé.

Anh dẫn xe Thúy An vào trong, rồi tự khóa cửa lại. Thúy An theo anh ra xe. Lúc đi trên đường cô chợt nhớ ra. Và quay qua Huy Bình:

- Cô cần mua quà gì không anh?
- Không.
- Sao lại như vậy ?

Nụ cười của Huy Bình rất lạ, gần như chỉ là cái nhếch môi:

- Đến một chút rồi về, em không cần phải làm gì ngoài việc ngồi im, và đừng có bất cứ phản ứng nào, dù gặp bất cứ chuyện gì, anh nói là phải nghe đấy.

Thúy An nhúm mày:

- Đến nhà anh mà gay go vậy sao?
- Gay hay không là tùy cách nghĩ của em thôi. Anh hy vọng là em đừng làm gì để anh khó xử.

Thúy An ngồi im. Cô hoang mang và bắt đầu thấy hồi hận, khi hôm qua không cương quyết từ chối. Huy Bình làm cô có cảm tưởng phải dự một buổi họp mặt gay cần chứ không phải là lẽ lạc.

Khi hai người đến thì hình như đã cúng xong. Mọi người đã ngồi quanh bàn tiệc. Thúy An có cảm tưởng Huy Bình cố ý đến trễ. Ý nghĩ đó làm cô thấy hơi ngượng.

Huy Bình đưa cô đi thẳng vào nhà. Thái độ đường hoàng như ở nhà mình. Thúy An đi phía sau anh. Cô thấy một người đàn ông đi về phía Huy Bình. Ông ta nhìn cô hơi lâu. Rồi nhìn qua Huy Bình:

- Sao con đến trễ vậy, cô này là cô bạn mà mẹ con nói lúc trước đó hả ?
- Vâng.

Anh quay qua Thúy An, giới thiệu ngắn gọn:

- Ba anh.

Thúy An gật đầu chào:

- Thưa bác.
- Ồ ... chào cháu.

Ông khoát tay ra hiệu:

- Con đưa bạn con đến chào mẹ đi.
- Vâng, con sẽ làm chuyện đó sau.

Thúy An lén nhìn quanh. Cô thấy nhiều người đang quay nhìn về phía cô và Huy Bình. Cô đoán đó là những người bà con. Và họ tò mò vì thấy Huy Bình đến với một cô bạn gái.

Huy Bình rõ ràng là không có ý đi chào bà con. Anh nhìn quanh. Rồi kéo Thúy An đi thẳng vào nhà trong.

Bên trong không có ai nhiều. Thúy An thấy vài người ngồi ở salon. Và mắt cô chợt sụp xuống khi nhận ra Huấn. Anh ngồi nói chuyện với một bà cụ. Dù không nhìn, Thúy An vẫn cảm nhận được anh đang nhìn cô với vẻ sùng sốt.

Huy Bình thân nhiên kéo Thúy An về phía đó.

Anh ra hiệu cho Thúy An ngồi gần mình. Rồi chào bà cụ:

- Lâu quá con không về thăm bà, bà có khỏe không?
- Bà cụ có vẻ không mặn mà lắm khi gặp Huy Bình. Giọng bà kém nhiệt tình thấy rõ:
- Cũng bình thường, mẹ con lúc này ra sao, làm ăn thế nào ?
- Mẹ con cũng bình thường.

Nãy giờ Thúy An ngồi im. Đúng như Huy Bình đã nói, cách hay nhất là hãy im lặng. Cô chỉ chào Huấn một lần, rồi không nói được tiếng nào. Cuộc gặp thế này làm cô thật sự lúng túng.

Huy Bình thân nhiên nhìn cô. Rồi nhìn qua Huấn:

- Cô ta là bạn em đó anh Hai.

Anh quay qua Thúy An:

- Còn đây là anh Huấn, anh Hai anh.

Huấn mím môi:

- Tôi với Thúy An biết nhau mà, cô dạy ở trường tôi, không phải ai xa lạ cả.

Huy Bình cười một cái:

- Vậy sao? Vậy mà Thúy An không biết mình là anh em. May mắn làm sao khi có cuộc gặp hôm nay. Huấn hình như cố dần ý nghĩ nào đó. Anh không thần nhiên như Huy Bình, mà nói một cách khô khan:

- Nếu chú thấy vậy.

- Còn anh thì sao, anh không thấy vậy à, vậy mà tôi nghĩ anh hiểu rất rõ điều đó.

Huấn lặng thinh không trả lời. Nhưng hình như anh rất giận.

Thúy An nhìn hai người. Mặt Huy Bình có một vẻ gì đó khiêu khích. Gùm gùm lẫn khoan khoái ngấm ngầm. Một vẻ mặt rất lạ mà Thúy An chưa bao giờ thấy ở anh. Huấn thì ngược lại, có một vẻ gì đó như choáng váng, nhưng không phản ứng được. Và anh cứ lăm li ngồi im.

Thúy An rất muốn nói với Huấn một chuyện gì đó. Nói một cái gì để khỏi phải im lặng khó chịu như thế. Nhưng lúc này tự nhiên đầu óc cô mụ mị như con ngốc. Thậm chí trở nên đần độn.

Huy Bình thần nhiên ngồi nhìn vẻ bối rối của hai người. Môi anh nhếch lên thành nụ cười mỉa mai kín đáo.

Chợt anh đưa mắt ra hiệu cho Thúy An. Rồi đứng dậy:

- Có lẽ tôi về lúc này thì hay hơn.

Anh quay qua chào bà cụ. Bà có vẻ bất ngờ:

- Mới tới mà đã về rồi sau. Để cho cô bạn con ăn một chút rồi hẵng về.

- Dạ, con bận công việc nên chỉ tranh thủ ghé một chút. Bà ở chơi bao giờ về hả bà ?

- Chắc xong đám là về đấy.

- Dạ, bà về khỏe, cho con gọi lời thăm chị Thanh.

- Ồ, bà sẽ nói.

Huy Bình quay qua Huấn:

- Chào anh.

Huấn không buồn nhìn Huy Bình, anh nói với Thúy An:

- Chiều nay An có rảnh không?

- Dạ...

Cô chưa kịp nói hết câu thì Huy Bình ngắt lời:

- Cô ấy bận lắm, bao giờ có rảnh tôi sẽ cho anh biết sau.

Huấn đỏ mặt vì giận. Nhưng không thể nói gì, anh chỉ cười gằn như đe dọa. Vì nếu phần nọ, chắc chắn hai người sẽ nổ ra một trận dữ dội, thậm chí có thể xô xát nhau.

Thúy An rất muốn nói một câu gì đó dung hòa, nhưng cô không nghĩ ra nổi. Và Huy Bình cũng chẳng để cho cô có bất cứ thái độ gì. Anh kéo cô lên phòng khách, nói ngắn gọn:

- Về thôi, đến như vậy đủ rồi.

Thấy anh đi ra cửa, ông Tú bèn gọi lại:

- Sao về sớm vậy Bình ?

- Con chỉ ghé được một chút, con bận công việc ạ.

- Ít nhất cũng phải ở lại đến cuối đám chứ con, muốn sẵn hôm nay họp mặt gia đình lại nói chuyện.

- Chuyện gì vậy ba?

- Chuyện hôm trước chưa nói xong, lát nữa mấy anh em ngồi lại bàn cho xong đi con.

Huy Bình nói với nụ cười khá ngạo mạn:

- Má lớn và hai anh con cần mở tài sản đó, ba cứ việc chia cho họ, con không cần đâu.

Cách nói của anh khiến Thúy An thấy ngại, cô vội kéo tay anh:

- Anh Bình.

Huy Bình gỡ tay cô xuống:

- Em đừng nói. Đây không phải là chuyện của em.

Thúy An nhìn ông Tú. Cô rất lạ khi ông không hề nổi giận. Có lẽ ông quen nghe con cái ăn nói kiêu đó. Nên không có ý định bộp tai tên con trai mất dạy của ông.

Huy Bình kéo Thúy An ra xe. Vừa đóng cửa xong, cô lập tức quay qua anh:

- Anh không nên nói năng như vậy, đó là ba anh mà.

Huy Bình nhún vai:

- Có lẽ anh kém giáo dục hơn em, mà anh cũng không có ý định thể hiện mình là người có giáo dục.

Thúy An cứng họng ngồi im. Từ nãy giờ Huy Bình có thái độ rất gai góc. Giờ lại đụng đến tự ái của anh, nói lời thôi lại có chuyện nữa. Thế là cô ngồi im.

Chợt nhớ ra, cô tò mò:

- Em thấy hình như ba anh muốn chia tài sản cho các anh, bác ấy thương con đồng đều như vậy, sao anh có vẻ ghét thế, đừng làm vậy anh Bình.

Huy Bình nhếch môi:

- Em có biết anh ghét gia đình riêng của ba anh điều gì không? Họ giàu lên nhờ tiền của mẹ anh, nhưng lại cố tình phủ nhận và luân đem điểm xấu của mẹ anh ra soi mói ...

- Họ nói mẹ anh là...

Nói đến đó Thúy An vội im bặt. Nhưng Huy Bình thân nhiên nói tiếp:

- Là vợ bé, là cướp giật hạnh phúc người khác. Điều đó có thể chấp nhận được, nếu họ không xài tiền của mẹ anh.

Anh ngừng lại một lát, rồi nói với vẻ châm biếm:

- Má lớn và hai ông anh, kể cả dòng họ của họ đều bảo anh là con hoang, anh không tha thứ chuyện đó.

- Có thể họ nói vì muốn che giấu mặc cảm.

- Không phải, nói để hạ nhục, cho bỏ ghét.

Anh lại nhún vai một cái:

- Má lớn, bà ta tham lam kinh khủng. Bà không chịu ba chia gia tài cho anh, vì anh là con ngoại hôn.

Điều đó vẫn có thể chấp nhận được, nếu tài sản đó không phải từ mẹ anh dựng lên.

Thúy An buột miệng:

- Nghe anh nói, em thấy mẹ anh giỏi thật, bà có vẻ là người phụ nữ tài năng, tháo vát.

Huy Bình nói ngắn gọn:

- Mẹ anh giỏi lắm.

- Em nghĩ....dù sao mẹ anh cũng bất hạnh nhiều hơn là hạnh phúc, một phụ nữ tự gây dựng sự nghiệp vậy mà phải chịu duyên thừa, có thể trong thâm tâm mẹ anh cũng rất buồn.

Huy Bình nhếch môi:

- Có lẽ em là một trong số ít người thông cảm với mẹ anh đấy An.

Thúy An im lặng trầm ngâm. Cô băn khoăn mãi chuyện lúc nãy nhưng không dám nói ra. Trong lúc lòng Huy Bình đang sôi sục thì chẳng khác nào khơi lên ngọn lửa.

Nhưng im lặng mãi cô chịu không nổi. Thế là cô dè dặt:

- Em không ngờ anh với anh Huân là anh em.

Không hiểu Huy Bình nghĩ gì, mắt anh nheo lại, nhưng không trả lời. Thúy An liếm môi nói tiếp:

- Anh không ưa anh Huân phải không?

- Phải, thì sao?

- Em thấy anh ấy không phải là người khe khắc hay định kiến, tính ảnh tốt, anh không nên có thành kiến với anh.

- Vậy à ?

- Em không thiên vị ai, nhưng em thấy anh không phải là người tham lam đâu, trong chuyện giành gia tài, em nghĩ anh không tham gia đâu, có thể chỉ có mình má lớn của anh thôi.

Huy Bình lại nhếch một nụ cười châm biếm, nhưng vẫn không nói gì. Thúy An hiểu anh không muốn nghe cô nói vậy. Nhưng cô muốn anh có thiện cảm với Huân, cô cố thuyết phục:

- Mẫu người như anh Huân rất thoáng, tính cũng thoáng như anh vậy, có thể anh bị thành kiến lâu quá, chứ nếu quen nhau ở môi trường khác, em nghĩ anh sẽ mến anh.

Huy Bình quay lại nhìn cô một cái:

- Đủ rồi An, em nên ngừng lại trước lúc anh buộc phải nói những câu khó nghe, anh không thuộc mẫu người phóng khoáng đâu.

Thúy An ngớ ngàng nhìn anh. Không dám nói tiếp nữa. Khi Huy Bình khắt khe như thế này, cô hiểu là phải im lặng.

Huy Bình cũng không nói gì nữa. Anh lăm li lái xe. Thúy An rất muốn ghé quán café nào đó để nói chuyện. Nhưng anh đã trở lại công ty. Nên cô đành nén lòng không nói.

Khi dẫn xe ra sân, cô đứng lại. Huy Bình nhướng mắt chờ cô nói chứ không hỏi. Thúy An hơi nản chí, nhưng vẫn cố gắng :

- Tại sao anh chỉ đưa em đến một chút, rồi về. Em tưởng anh muốn giới thiệu em với gia đình anh, nhưng hình như không phải, anh chỉ muốn giới thiệu em với anh Huấn thôi.

Huy Bình trả lời câu hỏi của cô bằng cách nhìn đồng hồ:

- Em về đi, trưa lắm rồi, anh muốn nằm nghỉ một chút, chiều nay anh phải làm việc nữa.

- Anh đối xử với em theo kiểu thất thường thế này đến bao giờ hả anh Bình? Hình như anh lợi dụng em cho một mục đích nào đó của anh.

- Anh mệt lắm An, em về đi.

Môi Thúy An run lên vì giận, cô nhìn Huy Bình một cách giận dữ. Rồi đẩy xe ra cổng, không chào anh một tiếng.

Có một cái gì đó kỳ lạ trong cách cư xử của Huy Bình. Cô lơ mơ cảm thấy anh đưa cô đến nhà Huấn với mục đích dẫn mặt hai người. Chẳng lẽ anh...

Ý nghĩ đó làm Thúy An bàng hoàng, trong đầu vụt qua câu chuyện về Thiên Kim. Huy Bình đã chinh phục cô ta vì ghét ông anh thứ ba. Bây giờ đến lượt ông anh thứ hai. Lẽ nào anh dùng cô để dẫn mặt Huấn?

Một luồng chấn động như rung giật tận tâm can khiến Thúy An bị rúng động. Cô tưởng mình có thể chết được với ý nghĩ đó.

Cô hấp tấp quay trở lại công ty Huy Bình, cánh cửa chỉ khép hờ nên cô có thể đẩy vào, trong sân một chiếc xe đánh dụng, cô biết đó là xe Huấn. Anh đến đây làm gì trong khi nhà đang có khách?

Thúy An dựng xe cạnh đó. Rồi đi vào trong phòng khách không có ai, nhưng nghe tiếng nói chuyện vọng ra từ phòng trong. Thúy An lặng lẽ đến đứng dựa tường lắng nghe. Cô cần biết bí mật của hai anh em Huy Bình.

Bên trong, tiếng Huấn vọng ra rõ ràng:

- Thúy An có thể không hiểu chú, nhưng tôi thì không lầm, tất nhiên tôi không làm gì được chú, nhưng tôi không im lặng để chú lừa cô ta đâu, Thiên Kim một lần là đủ rồi.

Giọng Huy Bình vừa ngạo mạng vừa châm biếm:

- Anh bức xúc tới nỗi phải lập tức đến tìm tôi sao, nhà đang có khách mà, đó không phải là tính cách của anh, bình thường anh biết dấu mình hơn.

Huấn không hề bị khiêu khích, giọng anh vẫn nghiêm khắc:

- Để trả thù anh em mà đem hai người con gái ra làm vật hy sinh, tôi thấy chú thiếu lương tâm quá đấy.

- Thế gia đình anh có lương tâm lắm sao?

- Đừng nói về chuyện gia đình, nói về chuyện trước mắt đi.

- Tôi không thích nói về Thúy An lúc này, đó là chuyện riêng của chúng tôi.

Trong phòng có tiếng đập bàn mạnh, không biết là ai, hình như là Huấn, giọng anh giận dữ.

- Chú biết tôi thích Thúy An, nên muốn giành lấy cô , nhưng giành rồi để rồi bỏ rơi người ta, con người chú là vậy đó sao?
- Này, đây là phòng làm việc của tôi, đừng có đập bàn ghế như vậy, tôi không ưa những người thô thiển.
- Chú đưa Thúy An đến để dẫn dắt tôi, để chứng tỏ mình là người chiến thắng, đừng có vô lương tâm như vậy.
- Anh nghĩ vậy à?
- Còn nữa, mà điều này thì thật là ích kỷ, bây giờ thì tôi hiểu tại sao Thúy An muốn nghỉ dạy, chú bức bách người ta đến vậy sao?

Huy Bình thản nhiên.

- Tôi không thích người yêu của mình quan hệ với người của gia đình mà tôi không ưa, tôi là vậy đó.
- Vậy chú có nghĩ tới nghề nghiệp của cô không?
- Tôi phải trả lời câu chất vấn của anh nữa sao?
- Đồ khốn nạn.
- Nói thế chưa đủ, phải nói thêm là đồ con hoang, chuyên phá hoại gia đình người khác, đó cách nói của nhà anh, anh nói thế là thiếu rồi đấy.
- Chú cũng đáng bị nói như vậy lắm.
- Cho nên tôi phải làm cho xứng cách nói đó thôi.
- Nếu cứ tiếp tục sống như thế, chú sẽ phải trả giá.
- Cám ơn lời khuyên của anh. Giờ tới lượt tôi khuyên anh đây, thứ nhất, hãy bớt lam tham lại, thứ hai, đừng bao giờ đeo đuổi Thúy An nữa, anh và anh Thông hãy tránh xa tôi đi. Cũng như tôi đã tránh xa các người vậy.
- Chú nghĩ tôi sẽ để yên cho chú lường gạt Thúy An sao?
- Nếu anh rảnh, anh có thể làm cái gì anh muốn.
- Tôi sẽ ngăn chặn, tôi sẽ không để chú thành công như với Thiên Kim đâu.

Giọng Huy Bình mỉa mai:

- Cứ làm, nếu anh muốn, vì thật ra chuyện đó, trước đây anh Thông cũng đã làm rồi.

Không nghe tiếng Huấn trả lời, cánh cửa bị đẩy bật ra, rồi Huấn lao ra ngoài, Khiến Thúy An giật bắn người.

Cô đứng như pho tượng nhìn Huấn, anh cũng nhìn lại cô ngạc nhiên, rồi anh nói một cách nhẹ nhàng:

- Em đến đây từ lúc nào vậy?
- Em...

Thấy cô ấp úng không dám nói thật, anh nhìn cô nghi ngờ:

- Em nghe chúng tôi nói chuyện rồi phải không?

- Vâng. - Thúy An thú nhận.

Nghe tiếng nói chuyện. Huy Bình bước ra. Anh cũng có vẻ ngạc nhiên khi thấy Thúy An. anh bước lại gần cô:

- Em chưa về sao?

Thúy An chưa kịp trả lời thì Huân đã đẩy cô tới trước:

- Em nên về đi, anh muốn nói chuyện với em, đừng để bị lừa nữa.

Huy Bình gạt tay huân ra, kéo Thúy An về phía mình:

- Đừng có cử chỉ như vậy đối với bạn gái của em mình, khó coi lắm.

Anh khế đẩy Thúy An về phía cửa:

- Em vào phòng đi, muốn gì sẽ nói sau, đừng đứng ở đây nữa.

Huân nóng nảy:

- Anh sẽ cho em biết sự thật, đừng để mình bị lừa nữa Thúy An. Rồi em sẽ hối hận vì đã không tin anh.

- Đừng có quá đáng như vậy anh Huân. Còn em, vào đây nói chuyện với anh, anh không thích em đứng đây, lúc này anh đã nhượng bộ em nhiều rồi đấy.

Huân nhìn Thúy An chằm chằm:

- Thúy An.

Thúy An mím môi nhìn Bình, rồi quay qua Huân, nhẹ nhàng:

- Em xin lỗi anh, nhưng em cần nói chuyện riêng với anh Bình.

Nói xong cô đi qua hai người, bước vào phòng, cô đến phía sa lon ngồi đợi Huy Bình. Cả người run rẩy vì căng thẳng.

Huy Bình bước vô, anh khép cánh cửa sau cùng. Rồi đến ngồi gần cô:

- Bây giờ em nghe tụi anh nói chuyện rồi phải không, nhìn em anh đoán vậy.

Thúy An ngồi thẳng người lên:

- Anh có ý định giải thích với em không?

Huy Bình xoay người về phía khác, giọng lạnh lùng:

- Giải thích về chuyện gì?

- Những gì anh Huấn nói có đúng không ?

- Nếu cảm thấy tin anh Huấn, thì em cứ việc tin, anh không cần.

Thúy An kêu lên:

- Anh có thể nói một cách thân nhiên về cách xử sự vô lương tâm như vậy sao?

Huy Bình quay phắt lại nhìn cô. Rồi cười khan:

- Em có cách ăn nói đó từ hồi nào vậy?

Thúy An nói một cách tuyệt vọng:

- Trên đường về em cứ nghĩ mãi hành động của anh, em bắt đầu nghi ngờ, cho nên em trở lại hỏi anh, không ngờ em đã nghe hai người nói chuyện...

Huy Bình ngắt lời.

- Nói đúng với ý nghĩ của em?

- Tại sao anh cư xử với em như vậy? Em có lỗi gì với anh chứ. Thì ra anh chưa hề yêu em.

- Em tin anh Huấn đến mức tuyệt đối vậy sao?

- Em tin tuyệt đối vì em không muốn bị lường gạt, vì em đã thấy gương của chị Kim.

Huy Bình gằn giọng:

- Được, vậy thì em cứ việc tin đi.

- Nếu em không quen với anh Huấn, thì anh có quay lại với em không?

Huy Bình cười lạnh.

- Nếu anh không quay lại với em thì em đã yêu anh ta rồi phải không?

Thấy Thúy An ngồi im anh nhún vai:

- Anh đoán không lầm chút nào, tình yêu của em hơi hợt đến nỗi chỉ cần một chút thử thách nhỏ cũng sẵn sàng chia tay, và chỉ cần có người nào đó chăm sóc, là em dễ dàng ngã về anh ta.

- Anh nghĩ em như vậy đó sao?

- Anh thấy chứ không phải nghĩ.

Anh quay lại, quát mắt nhìn cô:

- Em có đáng để anh tin không ?

Thúy An lạc giọng:

- Không ngờ anh nghĩ em như vậy, bây giờ thì em hiểu rồi, anh biết anh Huấn đến với em, và anh cố tình phá vỡ mọi quan hệ đó.

- Anh là như vậy đó.
- Anh quay lại vì tự ái chứ không phải vì yêu em.
- Thế em có thật sự yêu anh không Thúy An, em có biết yêu là gì không? Cách em cư xử với anh không phải là tình yêu, nó chỉ là tình cảm hời hợt.
- Và anh muốn trả thù em?
- Em nghĩ anh có thể cho phép hai người đùa giỡn trước mặt anh sao?

Khuôn mặt Thúy An nhợt nhạt:

- Anh là người...
- Không thích và không cho phép ai qua mặt mình.
- Anh thù em hay thù anh Huân?
- Nếu anh nói là cả hai?
- Em không ngờ.
- Em đã biết rồi, và anh cũng không phủ nhận từ đây về sau đừng hy vọng gì ở anh nữa.

Huy Bình ngừng lại một chút, khuôn mặt đẹp trai toát lên vẻ ngạo nghễ, châm biếm và thù ghét ngấm ngầm. Lần đầu tiên Thúy An ý thức hết con người đáng sợ của anh, cô có cảm giác mình bị chết đi một nửa.

Cô nói gần như không còn hơi:

- Khi quay lại với em là anh đã có mục đích, anh ác nhiều hơn em nghĩ, cho đến giờ em cũng không tin khi nhớ lại những lúc anh tỏ vẻ yêu em. Em sẽ nhớ bài học này.

Cô trở nên công phẫn:

- Không ai có máu lạnh như anh, đến nỗi em nghĩ anh không còn tình người. Tội nghiệp chị Kim. Khi cố giữ một người ác như anh.

Huy Bình cười lạnh:

- Đúng như em nói, anh cũng thấy anh ác, nhưng con người anh là vậy, và không hề muốn thay đổi.
- Vậy thì không còn gì để nói nữa.
- Khi ba anh chia gia tài, anh không phản đối thì thôi. Vậy mà bà vợ Ông ta lại cố ý gom hết về cho hai ông anh bất tài đó, anh không cần tài sản, nhưng anh ghét tánh tham lam của họ.

Thúy An kêu lên:

- Nhưng sao anh lại lôi em vào cuộc?
- Vì em mà người anh Huân thích, vì chính em cũng sắp phản bội anh.

Anh ngừng lại, gần giọng:

- Anh hết tình cảm với em rồi, em có thể quay về với anh ta, lúc nào anh ta cũng chờ em đó.
- Cũng như anh sẽ tiếp tục với chị Kim chứ gì?
- Thiên Kim là người phù hợp với gia đình anh, anh biết mình của người nào. Em không thể bước vào gia đình anh được, cắt đứt là hay hơn cả.
- Em sẽ nhớ suốt đời bài học này, chào anh.

Thúy An lão đảo đứng lên, cô đi ra cửa như người mù. Lần đầu tiên trong đời cô hiểu thế nào là nổi cay đắng bị người tình lừa gạt. Cô về nhà mình mà cứ tưởng như đi về phía bóng tối của cuộc đời mình .

Hạ Linh dựng xe trong sân, rồi xăm xăm đi lên lầu một, cô chặn một cô gái đang đi ngược hướng với mình lại, hỏi cộc lốc:

- Ông chủ đâu ?

Cô ta chưa kịp trả lời thì Hạ Linh thấy Huy Bình từ căn phòng gần đó đi ra, cô bỏ mặc cô gái và đi thẳng về phía anh.

Cô đến trước mặt Huy bình, không hề nói một tiếng, cô vung tay lên thật mạnh, và Huy Bình chỉ hơi né đầu trước cái tát trời giáng của cô.

Anh bị choáng một giây. Nhưng không mất bình tĩnh hay phản ứng. Có lẽ anh hiểu và cho thái độ của Hạ Linh là tất nhiên.

Hạ Linh không chú ý có nhân viên há hốc nhìn cảnh tượng mình vừa gây ra, cô nói như quát:

- Thế này vẫn còn quá nhẹ so với việc làm của cậu, cậu giết người mà không cần dao, Thúy An nó dờ sống dờ chết vì cậu, chứ tôi thì không đâu, tôi bắt cậu phải trả giá đấy.

Huy Bình cười nhẹ, và nguẩy đầu một cái vì đau. Anh hoàn toàn không có ý định trả lời hay thanh minh, cử chỉ của anh làm Hạ Linh càng thêm điên lên, cô quát mắng:

- Cậu có thể vô lương tâm như vậy sao, đúng là con người thanh lịch của cậu là bộ mặt của quỷ, cậu có còn tình người không?

Nhìn thấy nụ cười trơ lì của Huy bình, cô điên lên hét tiếp:

- Cậu có biết cậu hủy hoại nó ra sao không hả, đồ sở khanh.

Cô lùi một bước ra sau, nheo mắt:

- Được rồi cứ làm cho thẳng tay đi, rồi đến lúc nào đó cũng phải mở mắt. Tôi không tin cậu mất hết nhân tính, nhưng coi chừng lúc đó muộn rồi.

Cô quay ngoắt người bỏ đi, cô nhân viên của công ty này giờ vẫn đứng chết sững ơ trên hành lang, rồi né qua một bên nhường đường.

Ra ngoài đường rồi, Hạ Linh mới nhớ lại cô gái lúc nãy. Vậy là cô ta đã làm cho Huy Bình mất mặt trước nhân viên. Nhưng cô không hề hối hận.

Thậm chí nghĩ đến cách phản ứng khinh mạn của anh, cô thấy tiếc là tại sao lúc nãy không cho tan hoang cái công ty đó.

Đi giữa đường, cô chợt đổi ý quay đầu xe để đến nhà Thúy An. Từ hôm xảy ra chuyện đó, cả tuần rồi cô không ghé chơi.

Hạ Linh vừa ngừng xe trước nhà thì Hoa Đông vừa đi ra, cô cười với vẻ không vui:

- Vô chơi.

- Mấy tính đi đâu vậy?

- Định vô trường một chút.

- Thúy An có nhà không?

- Nằm trong phòng đấy. Vô chơi với nó đi. Có mày không chừng nó nói chuyện đấy.

Hạ Linh dắt xe vào sân, rồi đi thẳng vào phòng Thúy An.

Cô đang nằm trên giường, thấy Hạ Linh cô chỉ quay người ra ngoài, nằm kê mặt lên chiếc gối, giọng có vẻ bình thản:

- Chị có gặp chị Hoa ngoài cổng không, chị ấy mới ra ngoài đấy.

- Chị gặp rồi.

Hạ Linh ngồi xuống giường.

- Sao tối ngày ở nhà hoài vậy, đi siêu thị với chị không?

Thúy An lắc đầu:

- Thôi, em lười lắm.

- Em không nên nhốt mình ở nhà như vậy, cứ suy nghĩ hoài phát điên lên mất.

Cô im lặng một lát, rồi nói trầm tĩnh:

- Chị mới đến công ty nó.

Thúy An cười xa vắng, không có ý kiến gì. Hạ Linh nheo mắt nhìn cô:

- Chị đã tát cho nó mấy cái.

Đôi mắt Thúy An lóe lên, bất ngờ và kinh ngạc, nhưng ánh lửa đó chỉ lóe lên một chút rồi tắt ngúm, cô thần thờ:

- Chị làm vậy để làm gì, một hai cái tát không là gì với anh ta, anh ta không hề đau đâu.

- Phải có phản ứng chứ, để nó làm gì cũng được sao, nó chỉ biết làm thẳng tay chứ không nghĩ đến cảm xúc của người khác, huy vọng mấy cái tát đó, khuấy động được nó.

- Chị không hiểu anh ta chút nào, con người có máu lạnh đó chỉ biết thù hằn, không có gì làm anh ta thay đổi được đâu.

Hạ Linh bắn khoăn:

- Em phải làm một cái gì chứ, không lẽ cứ héo hắt thế này hoài sao, làm thế là đúng ý nó rồi. Em phải vững vàng lên chứ.

Thúy An cười khẽ:

- Em không biết, em phải làm thế nào, có lẽ em đã để anh ta thành công rồi, em hoàn toàn mất tất cả, bây giờ không muốn nghĩ đến cuộc sống nữa.

Cô im lặng một lát, rồi thở dài:

- Em đã nhận bài học quá đắt từ anh ta.
- Rồi nó cũng sẽ nhận bài học từ cuộc đời thôi, không ai có thể mạnh tuyệt đối đâu.
- Nhưng anh ta thì cũng có thể đó chị.

Hạ Linh nhếch môi:

- Chị không tin, chị sẽ chống mắt chờ một ngày nó sụp đổ. Nếu không tình yêu thì cái khác nó không kiên ngoa mãi được đâu.
- Em không biết, bây giờ em chỉ thấy đau vì trong lúc này anh ta không cô đơn như em, anh ta sẽ có gia đình, và phải bỏ tất cả những gì liên quan đến em.
- Đã biết vậy mà còn để mình khổ, em ngốc lắm.

Thúy An không trả lời, cặp môi hồng nhợt của cô nhếch lên nụ cười nhợt nhạt như thân sắc cô. Nhìn cô hoàn toàn mất sức sống, nó làm Hạ Linh cảm thấy mình có lỗi, lỗi vì xúi giục mù quáng.

Cô từng trải là thế mà cũng lằm về Huy bình, làm sao trách được cô gái non nớt như Thúy An.

Hạ Linh ngồi một lát rồi về, khi cô ra phòng khách thì Huân cũng vừa đến, cô quay vào gọi Thúy An. Rồi ngồi lại trong phòng. Cô muốn biết Huân nói gì với Thúy An.

Thúy An chải sơ tóc rồi đi ra phòng khách. Huân ngồi một mình với dáng điệu trầm tĩnh, anh ngước lên khi thấy Thúy An đi ra, và không ngăn nổi cái nhìn quan sát cô.

Thúy An đến tủ lấy ly nước, đặt trước mặt Huân:

- Anh Huân uống nước.
- Để đó anh, nhìn em có vẻ xanh xao lắm đó An.

Thúy An cười gượng:

- Vậy hả, em thấy mình cũng bình thường.

Nói xong câu đó, tự nhiên cả hai rơi vào im lặng. Ai cũng đang nhớ tới cuộc gặp ở công ty Huy Bình, cả hai đều muốn nói chuyện đó, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng Huân lên tiếng trước:

- Anh hỏi An câu này, và mong là em trả lời thật với anh, em chỉ cần nói có hoặc không thôi, không cần giải thích gì cả, có phải sau cuộc nói chuyện đó, em sụp đổ rồi phải không?

Thúy An cười khẽ:

- Anh nói đúng.

Huân gật đầu như hiểu:

- Như vậy anh thấy nhẹ, để anh khỏi phải uất ức trong lòng.
- Anh Huân uất ức về khía cạnh nào?

- Nhiều lắm, nhưng trước tiên là giận ghê gớm, nếu không nói được cho em hiểu.
- Em hiểu chứ, vì hiểu cho nên em mới đến hỏi anh ta.
- Và khi hiểu rồi thì em ra nông nỗi này?

Thúy An vô tình sờ lên cổ mình:

- Em có vẻ là người bệnh hoạn lắm sao?
- Nếu như vậy thì dễ quá, còn như thế này, thuốc nào trị được em, khi tim tan vỡ thì không có thứ thuốc nào giúp được em, trong khi anh rất muốn làm điều đó.

Thúy An lặng thinh một lát, rồi hỏi bằng một giọng đều đều:

- Cái gì làm anh ta thù ghét anh vậy, anh Huân?

Huân chưa kịp trả lời thì cô ta nói thêm:

- Em biết gia đình anh mâu thuẫn, em hiểu được tại sao anh ta ghét cha mẹ anh, nhưng anh tốt quá, em không tin người như anh có thể làm cho người khác thù ghét.

Huân trầm ngâm:

- Anh có thể hiểu được lý do, cả anh cũng thấy gia đình anh không hoàn toàn vô tội, nhưng anh vẫn không chịu nổi tính cách của nó.
- Tính cách thế nào?
- Ngạo mạn, kinh thường mọi hòa giải của người lớn, và trên hết là lối trả thù tinh vi. Nó đã một lần chinh phục người yêu của em trai anh, trong khi nó không hề yêu cô ta.
- Em biết.
- Bây giờ nó quay lại muốn cưới cô ta, không hiểu nó muốn gì nữa. Có thể là để làm em đau khổ. Người như nó thì có thể yêu ai cho ra hồn chứ.

Thúy An cảm thấy thấm thía câu nói của Huân. Người như Huy Bình chỉ biết đặt kiêu hãnh của mình lên trên. Và sẵn sàng hủy diệt mọi thứ tốt đẹp. Chỉ có cô là mù quáng yêu anh ta. Cô và Thiên Kim đều ngốc như nhau.

Huân nhìn nhìn Thúy An:

- Em nghĩ gì vậy An?

Thúy An lắc đầu:

- Em thấy tuyệt vọng, đau khổ, mất niềm tin và trên hết là em cố quên đã từng coi anh ta là tất cả. nhưng em làm chuyện đó không được anh Huân ạ.
- Rồi em sẽ quên được, chỉ cần thời gian thôi. Và điều chủ yếu là em phải mở lòng đón nhận.

Huân chợt ngừng lại, nhìn Thúy An dò xét. Thấy nét mặt không mấy may xúc động của cô, anh trở nên dè

dặt hơn:

- Em nên tiếp tục đi dạy, đừng nghĩ là bỏ nữa.

Thúy An lắc đầu:

- Sau khi đã nhận lòng tốt của anh, em còn mặt mũi nào để nhận nó một lần nữa sao?

- Đừng tự ti như vậy, em không có lỗi gì với anh hết, cứ coi như không có chuyện gì, trở lại trường đi An, coi như em bắt đầu lại tất cả đi.

Thúy An vẫn lắc đầu:

- Em không còn sức nữa anh Huấn ạ.

Huấn nhìn cô bằng một cách ý nghĩa:

- Trên đời này không phải chỉ có Huy Bình là em có thể yêu được đâu An. Còn nhiều người khác nữa. Chỉ cần em mở lòng ra đón nhận thì hạnh phúc khác sẽ tới với em.

- Cảm ơn anh đã động viên em.

- Anh không nói suông, anh biết em hiểu lòng anh mà, phải không?

Thúy An có vẻ sợ nhìn vào sự thật, cô tìm cách né tránh:

- Em không biết, bây giờ em không đủ sức nghĩ về cái gì nữa.

- Cho dù là vậy, anh vẫn nói, anh muốn em đừng quên lúc nào anh cũng chờ em, thậm chí ở bên cạnh em, chỉ cần em chịu quay qua nhìn thôi.

Thúy An cười mơ hồ:

- Em không đủ sức anh Huấn ạ, bây giờ em sợ có tình cảm với người nào đó, em chỉ muốn xa lánh tất cả, và chỉ có một mình em.

Huấn hiểu ngay bây giờ không nên thuyết phục cô điều đó. Anh biết cả tâm lý muốn né tránh của Thúy an. Và anh cố dần lòng đứng lên:

- Thôi anh về, khi nào nghĩ lại thì gọi cho anh, cho dù là giữa năm học anh vẫn dành chỗ cho em.

Cách nói của Huấn làm Thúy An có vẻ xúc động. Mắt cô đỏ lên:

- Cảm ơn anh, anh tốt với em quá, em biết em không xứng đáng đâu.

- Em xứng đáng hơn em nghĩ nhiều lắm. Chỉ có em là không ý thức hết về mình thôi.

Anh tần ngần muốn nán lại, nhưng thấy Thúy An không có vẻ muốn nói chuyện thêm, anh đành bước ra ngoài bàn:

- Anh về nghe.

- Vâng.

Thúy An tiễn Huân ra cổng. Rồi chậm rãi đi vào.

Một trận cuồng phong đang chờ cô trong nhà. Khi cô bước vào phòng khách thì thấy mẹ đang ngồi bên cạnh Hạ Linh vẻ mặt đầy phần nộ.

Thúy An không hiểu chuyện gì, cô nhìn Hạ Linh như hỏi, nhưng Hạ Linh chỉ lắc đầu ra hiệu, mà cô càng không hiểu được cái ý nghĩa cái lắc đầu đó.

Bà Thìn chỉ ngồi xuống ghế, giọng nghiêm nghị:

- Con ngồi xuống đó đi.

Chờ thúy An ổn định, bà hỏi ngay:

- Con nghĩ gì mà không chịu đi làm chỗ cậu Huân. Người ta đã nói đến vậy mà còn từ chối, con muốn người ta làm sao nữa hả?

Thúy An có vẻ bất ngờ vì bị nghe lén. Cô ngồi im, không biết chống chế thế nào.

Cử chỉ lơ đãng của cô làm bà Thìn thương đứt ruột, càng thương bà càng tức. Tức vì cô ngu ngốc. Đến nỗi bà mất hết kiên nhẫn.

- Con có biết chuyện con bị lường gạt làm khổ ba mẹ thế nào không , bây giờ có người muốn cứu vớt lại từ chối, con muốn ba mẹ khổ đến chừng nào đây.

Thúy An không mở miệng được, cô thấy khốn khổ đến mức muốn cắn lưỡi mà chết, chứ phải ngồi nghe trách móc chuyện đau khổ của mình, cô chịu không nổi.

Bà Thìn nói như quát:

- Con trả lời đi, đừng có im như vậy.

Thúy An cố không khóc, nhưng giọng cứ nghèn nghẹn:

- Lúc con xin nghỉ, anh có cố khuyên mà con không nghe, con mù quáng nghe lời người khác làm buồn anh. Bây giờ con còn mặt mũi nào nhận lòng tốt của anh, con nghĩ như vậy chứ chẳng muốn làm cao.

- Con xấu hổ, nhưng đó chỉ là lý do, lý do mà con không muốn nói, là con không muốn cậu ta thương con, con sợ bị đeo đuổi.

- Con không vậy mà mẹ.

- Mẹ mà không hiểu được con thì ai hiểu. Con biết là bị lường gạt, nhưng vẫn thương thằng tội tệ đó. Vì vậy mà con từ chối người khác.

Thúy An cứng họng không nói được. Hạ Linh nhìn bà Thìn một cách ngạc nhiên và khâm phục. Đúng là chỉ có mẹ mới hiểu tận ngõ ngách trong lòng con gái.

Bà Thìn cố dần dần nói tiếp:

- Mẹ không phải không hiểu chuyện tình cảm. Nhưng ngoài nó ra người ta còn có lý trí nữa, không yêu thì không có thể mến, con phải có thực tế một chút chứ.

- Dạ.

- Dạ là thế nào, là nói cho qua chuyện, rồi con cứ đầu vào đó phải không ?

- Từ từ con sẽ suy nghĩ mẹ ạ.

- Không có suy nghĩ gì hết, vấn đề là tư tưởng chứ không phải thời gian.

Thúy An rụt rè:

- Là sao hả mẹ?

- Lúc này mẹ nghe cậu ấy bảo tuần sau bắt đầu vào trường phải không ? Vậy con cứ đi học coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Con...

Bà Thìn thản nhiên như không thấy cử chỉ lúng túng của cô:

- Và nhận lời cậu ta, và bắt đầu cho tình cảm mới, mẹ chỉ muốn gả con cho cậu ta ngay lập tức, mẹ không chịu được cách sống thế này của con.

Thúy An ngược cặp mắt tròn xoe nhìn mẹ. Hạ Linh cũng kinh ngạc nhìn bà Thìn, dù hiểu bà nóng ruột cho con gái, cô cũng không chấp nhận nỗi sợ vợ vã như vậy. Có lẽ tình thương làm bà mất bình tĩnh.

Hạ Linh muốn nói vài câu. nhưng không dám. Dù gia đình không ai trách cô một tiếng. Nhưng cô vẫn luôn ái ngại mình là nguyên nhân tai hại của Thúy An.

Hạ Linh định về. Nhưng thấy Thúy An như vậy, cô không nỡ bỏ một mình. Thế là cô ở lại đến chiều.

Khi còn lại hai người, Thúy An bắt đầu khóc nức nở:

- Chuyện này chưa xong thì lại tới chuyện khác nên muốn chết cho rồi. Em phải làm sao đây chị Linh ?

- Thật ra người lớn chỉ lo cho em thôi.

- Em biết, nhưng thà bỏ mặc em, chứ trong nhà cứ chăm bẵm chuyện của em, em thấy quần trí quá, thà để em khổ một mình, để em tự do quyết định một mình.

- Chị biết, em bị nhiều áp lực quá. Nhưng tất cả là vì ba mẹ em quá thương em. Và chỉ yên tâm nếu em có chồng.

- Thật là khủng khiếp, cái đau còn quá lớn, lòng dạ nào em tiếp nhận người khác, nói gì đến chuyện lấy chồng.

- Em cần phải có thời gian yên tĩnh, dù sao bác cũng không nên vội quá, làm vậy chẳng khác nào bức bách em.

- Ước gì trong nhà ai cũng hiểu em như chị.

- Nhưng chị cũng muốn em quên Huy Bình đi, cậu ta vĩnh viễn cắt đường trở lại rồi, em phải tỉnh táo một chút, phải thực tế và lo cho tương lai của mình.

- Bằng cách lấy anh Huân làm chồng? Trời ơi, em nhất thiết là phải có chồng sao, em muốn sống một mình, chứ áp đặt tình cảm như vậy em tiếp nhận không nổi.

Hạ Linh đắm chiêu:

- Em phải có cái gì đó thay đổi, cứ sống thế này, mọi người sẽ không để em yên, sẽ chạy đôn chạy đáo tìm cách gả em.

- Thật là xấu hổ, em đang ở vào tình cảnh thế này, bị người yêu bỏ rơi, là gia đình phải hấp tấp tìm cho một tấm chồng lỗ bịch chịu không nổi.

Hạ Linh mỉm cười:

- Không đến nỗi như em nghĩ đâu, đừng tự gán cho mình nhiều thứ quá. Cái đó làm em khổ nhiều hơn đấy.

Thúy An ngã mình xuống giường, buồn rầu:

- Sự thật là như vậy, trốn tránh làm gì. Em bây giờ sống không ra sống, chết không ra chết. Em không chịu nổi tình trạng này.

- Có nghĩ đến Huân đi An, cậu ta đáng để em gởi gắm cuộc đời lắm đấy.

Thúy An lắc đầu:

- Em không nghĩ tới tình yêu nổi, em không thoát được như Huy Bình, anh ta dễ dàng yêu người khác, còn em thì không.

- Đó là sự đại dột của em.

- Em biết, nhưng em không làm khác được.

Nói xong, cô gục đầu xuống gối, Hạ Linh nhìn mà còn chịu không nổi. Nói gì là bà Thìn. Nhìn Thúy An. Cô hiểu sâu sắc rằng sự thật tình là thuốc độc tàn phá người ta ghê gớm nhất, nhất là đối với những cô gái mới yêu lần đầu.

Càng nghĩ cô càng thấy Huy Bình ác đến mức không thể tha thứ được.

Huy Bình đi dọc theo hành lang của bệnh viện, nét mặt đắm chiêu, buồn xa vắng, anh dừng lại ở phòng cuối dãy hành lang, đẩy cửa bước vào.

Mọi người quay lại nhìn ra, rồi trở lại tư thế cũ. Huy Bình đưa mắt nhìn mọi người, trong phòng khá đông. Bà Tú ngồi bên cạnh giường, Huân và Thông ngồi gần đó. Các cô em ông Tú đứng dưới chân giường. Về mặt ai cũng nghiêm trang, căng thẳng. Ngay cả nói chuyện cũng rất nhỏ.

Huy Bình chào mọi người. Rồi lặng lẽ đến ngồi chiếc ghế cạnh Huân, Huân hơi nhích người nhường chỗ, rồi nói nhỏ:

- Ba mới hỏi chú đó, ở lại đi.

Huy Bình đưa mắt về phía giường, thấy ông Tú đang ngủ lim dim, anh hỏi lại:

- Ba ngủ lâu chưa?

- Mới, chắc mê đi thôi, từ sáng giờ mấy lần rồi. Chú ở lại chờ ba tỉnh cho ba thấy mặt.

Rồi anh ngồi im. Huy Bình cũng yên lặng nhìn về phía giường, anh không hiểu Huấn giữ anh lại đây, hay ông Tú thật sự hỏi anh, ông không có vẻ gì là tỉnh táo, làm sao đủ sức nghĩ tới cái khác. Nhất là nghĩ tới thằng con bất trị như anh.

Dù vậy anh vẫn ngồi lại chờ, anh không có cảm giác khó chịu khi ở giữa gia đình của má lớn, mà hình như ai cũng không tâm trí đâu để ý mà soi mói anh. Tất cả đều dồn tâm trí vào người bệnh. Những chuyện mâu thuẫn đời thường đều không đáng kể.

Đến quá trưa, mọi người về bót, chỉ còn bà Vân ngồi miết bên giường, thấy Huy Bình vẫn còn đó, bà lên tiếng:

- Con về nghĩ đi một mình má ở lại được rồi.

- Con cũng không bận gì, má cứ mặc con.

Bà Tú không nói gì nữa, chỉ qua tiếp tục nhìn ông Tú.

Đến giờ bà vẫn bang hoàng, khi câu chuyện lại xảy ra nhanh như thế, mới tối hôm bà và ông còn cãi nhau chuyện chia gia tài, thế rồi khuya ông lên cơn đau, vào bệnh viện mới phát hiện ông bị ung thư, khi biết là ông có thể sống được vài tháng, bà nghe như đó là chuyện xa vời, không ý thức nổi tai vạ mà mình đang gánh.

Đến chiều bà mệt mỏi quá nằm bên ghế, rồi ngủ thiếp đi.

Huy Bình định về. Nhưng thấy không còn ai nên anh ở lại. Gần đến tối ông Tú mới tỉnh táo hoàn toàn. Thấy người ngồi bên cạnh mình là Huy Bình, ông có vẻ hài lòng rất nhiều.

Huy Bình bước qua ngồi cạnh giường:

- Ba thấy trong người ra sao? Có cần gọi y tá không?

- Mẹ con đâu?

- Mẹ tới hồi sáng, nhưng về rồi, mẹ bảo chút nữa vô.

Anh quay đầu nhìn qua giường bên kia, rồi nhìn ông yên lặng:

- Má lớn đang ngủ, ba có cần gọi không?

- Đừng gọi để bà ấy ngủ. Còn con, con vô hồi nào vậy, ai cho con hay vậy.

- Dạ, anh Huấn.

Ông Tú im lặng một lát, rồi nói với vẻ bằng lòng:

- Như vậy là nó còn nghĩ tới con, ba vui lắm.

- Dạ.

- Chuyện xích mích giữa hai anh em con, ba đau lòng quá.

Huy Bình hơi cúi đầu suy nghĩ:

- Lúc này ba chỉ nên nghỉ ngơi thôi, đừng lo chuyện nhà ba à.
- Ba phải lo, thậm chí không nhắm mắt được, nếu anh em con cứ đối đầu nhau, nhất là tư tưởng thù nghịch của con.
- Bây giờ không còn nữa đâu ba, con không còn lòng nào mà ghét anh ấy, mà con nghĩ mấy ảnh cũng vậy.
- Tại bây giờ ai cũng tập trung lo cho ba, nhưng sau đó thì sao đây, sau khi ba chết thì sao?
- Đừng nghĩ tới nó ba à, ba chưa già tới mức chết đâu.

Ông Tú chợt hỏi:

- Con có biết tại sao ba gấp chi tài sản không? Ba chuẩn bị đẩy Bình.

Huy Bình nhìn ông đăm đăm:

- Lẽ nào bạ..
- Ba phát hiện bệnh của ba lâu rồi, có điều ba không ngờ là nó tới sớm thế.

Huy bình bang hoàng:

- Sao ba không nói với cả nhà?

Ông Tú thờ dãi:

- Hai gia đình thù nghịch như vậy, làm sao ba an tâm mà nói, hai mẹ con chắc chắn sẽ giành giật tài sản nếu ba con thế này, cho nên ba phải lặng lẽ sắp xếp trước.

Huy Bình cúi đầu, lặng lẽ suy nghĩ. Có một cái gì đó là hối hận trào anh, anh trầm ngâm:

- Ba cứ chia cho mấy anh, con không cản ngăn đâu, con đủ sức lo cho mình, con nói thật đấy.
- Nhưng ba không bắt công như vậy đâu. Má lớn con có bụng tham, ba cũng vì thương con mà thôi, con nên thông cảm đừng chấp nhất mà làm gì.

Huy Bình làm thinh. Anh không biết là mình có đủ sức làm việc đó không, nhưng thật tình thì bây giờ anh không nghĩ gì về chuyện đó.

Thấy anh cứ lặng yên, ông Tú cười vị tha:

- Ba biết đối với con, chuyện đó khó lắm, chính vì tính con quá tự ái, tự ái nên đâm ra kêu ngạo, ba hiểu điều đó lắm.
- Con không biết là con như vậy.

Ông Tú nhìn anh khá lâu:

- Trong mấy anh em, ba thương và kỳ vọng con nhất, con có biết tại sao không Bình?

Huy Bình khẽ lắc đầu:

- Con thật tình không hiểu ba ạ.

- Thăng Thông tính ích kỷ, không biết thương ngoài bản thân nó, đứng ở góc độ người cha thì thương nó, nhưng nếu nhìn như đàn ông với nó, thì ba bắt buộc phải khinh nó.

Huy Bình nhìn ông ngạc nhiên, không hiểu tại sao ông lại nói với anh điều đó, lần đầu tiên hai cha ngồi nói chuyện tình cảm gia đình, anh không quen nghe những chuyện yếu mềm, nhưng vẫn thấy xúc động.

Ông Tú tiếp:

- Thăng Huấn hiền và không tham, nhưng nó nhu nhược quá, con trai như thế làm sao làm chỗ cho ai, mà ba cũng không tin nó đủ khả năng phát triển những thứ ba giao cho nó.

Ông ngừng lại, thở dài:

- Chỉ có con là bản lĩnh hơn cả, nhưng con lại quá khích, bất cứ ai xúc phạm đến con, con đều trừng phạt, lúc còn trẻ ba cũng như vậy đó, con giống ba lắm.

Huy Bình lặng yên ngồi nghe, tự nhiên anh cảm thấy buồn và không phân tích được đó là cái gì.

Ông Tú nói tiếp một cách mệt mỏi:

- Nhưng khi về già, ba bắt đầu nhận ra rằng có những chuyện mình phải chấp nhận, vì hạnh phúc người thân của mình.

Huy Bình hơi ngắc đầu suy nghĩ, rồi nói thật lòng:

- Con biết mình đã thẳng tay với mấy anh đã từng làm vậy với mẹ con, nhưng có một điều con không muốn nói với ai, là làm như vậy con không hề thoải mái.

- Ba biết chứ, ba hiểu cả những ý nghĩ con không nói ra. Và ba biết, nếu má lớn không lấn lướt con, con sẽ không thẳng tay với thằng Huấn.

Huy Bình im lặng. Ông Tú đã hiểu ý nghĩ thầm kín của anh, anh không giải thích mà vẫn thấy nhẹ lòng. Anh nói như thú nhận:

- Chuyện con làm với anh Huấn, con không nghĩ như vậy là chiến thắng ba ạ, con không có ý định xin lỗi, nhưng...

- Ba hiểu rồi, con sẽ không hạ mình xin lỗi, nếu làm điều đó thì đâu còn là con nữa, nhưng anh Huấn sẽ hiểu, nó không cố chấp đâu, nó vị tha hơn thằng Thông nhiều.

- Con biết ba ạ.

Ông Tú nhìn Huy Bình, cái nhìn như cổ thuyết phục:

- Ba sẽ không còn sống lâu nữa, ba đã chuẩn bị tinh thần rồi, chuẩn bị xong chuyện tài sản rồi, nhưng có một thứ mà ba không làm cho xong được, là xóa bỏ sự đối nghịch giữa mấy anh em con.

Huy Bình cúi đầu im lặng. Điều này nằm ngoài khả năng quyết định của anh, nên anh không thể nói.

Ông Tú lên tiếng:

- Thật con chính là người quyết định đó Bình, chỉ cần con chịu dung hòa, con sẽ xóa được thành kiến giữa mấy anh em.

Như sợ Huy Bình không quan tâm, ông nói thêm:

- Anh Huân con không hề phân biệt anh em, nó sẽ quên nhanh chóng những gì con gây ra, còn thằng Thông, thật ra nó cũng tình cảm và yếu đuối, tất cả là tùy ở con đó.

- Vâng.

- Má lớn với mẹ con có thể sẽ khó dung hòa được, nhưng anh em thì đừng bỏ nhau.

Huy Bình nói không cần suy nghĩ:

- Con hứa với ba, từ phi hai anh ấy chia rẽ, còn con thì không bao giờ bỏ anh em.

- Ba biết con cũng vị tha như anh Huân con vậy, con không phải là thằng con bất trị, ba biết trước như vậy mà.

Ông không nói gì thêm nữa, như đã thấm mệt. Huy Bình hỏi một cách chăm sóc:

- Ba uống nước không ?

- Thôi khỏi, để ba nghỉ một chút, con về lo công việc đi, đừng ở đây nữa, bao giờ rảnh hãy vô.

- Dạ.

Huy Bình nhẹ nhàng đứng dậy, bước qua cửa sổ đứng, anh nhìn xuống đường, nhìn xe cộ tấp nập phía dưới, tính anh vốn không hay đa cảm. Nhưng chiều nay anh bỗng thấy một nỗi buồn ập đến.

Giống như anh vừa nghe những lời trần trối. Rồi đây ba sẽ vĩnh viễn đi xa, không bao giờ trở lại. Và những bi kịch đã xé ông hơn hai mươi mấy năm nay, sẽ được rũ bỏ, anh hiểu lúc này. Điều duy nhất anh có thể làm, là giúp ông thanh thản với những ngày còn lại.

Buổi chiều anh rời bệnh viện. Nhưng không về nhà hay đến công ty, lần đầu tiên trong đời anh vào quán rượu một mình, ngồi lặng lẽ một mình đến tối.

Chưa bao giờ anh có nỗi day dứt pha lẫn bồn chồn như hôm nay, đúng ra cảm giác đó đã có từ lâu. Nhưng bị cuốn theo công việc cộng với bản chất kiêu hãnh, không cho phép anh nhìn trở vào lòng mình. Để rồi chiều nay, khi biết mình sắp mất mát, anh thấy mình sụp đổ như thân cây mục rỗng.

Huy Bình ngồi rất lâu trong quán rượu, đến tối anh mới rời quán, trong trạng thái vâng vát nửa say nửa tỉnh, anh đến nhà Hạ Linh.

Cho đến lúc đứng trước cửa nhà cô, Huy Bình càng không hiểu tại anh lại đến đây, nơi mà anh biết chắc chắn mình sẽ không được đón như một người bạn.

Hạ Linh mở cửa. Phải nói là cô kinh ngạc khi thấy Huy Bình, dáng điệu lừng khừng và hơi rượu ở người anh làm cô đoán anh không bình thường khi đến đây. Cô lạnh nhạt:

- Cậu đi đâu vậy ?

- Có anh Lộc ở nhà không chị?

- Anh đi vắng rồi.

Cô định đóng cửa, nhưng Huy Bình cứ đứng lừng khờ không muốn đi. Cuối cùng anh dè dặt:

- Em có thể vô nhà không?

Hạ Linh nhìn anh hơi lâu. thật lạ, cô thừa biết tính tình yêu quái của Huy Bình, biết cả những việc anh làm trước đây. Và đã từng điên tiết với anh. Nhưng bây giờ nhìn gương mặt vô tội vạ của anh, cô lại không tức được. Đó là ưu điểm của Huy Bình, khi anh muốn cái gì thì người khác khó cưỡng lại. Hạ Linh phải thừa nhận anh có sức thuyết phục rất lớn:

Cô đẩy rộng cửa:

- Cậu vô đi.

Huy Bình đứng giữa phòng nhìn quanh:

- Em có thể ngồi đây không?

Cái cách khiêm tốn như thế chẳng giống Huy Bình chút nào. Nhưng nó làm Hạ Linh thấy tội, tự nhiên giọng cô cũng dịu lại:

- Cậu ngồi chơi đi, anh Lộc chắc đi không lâu đâu.

- Chị làm gì cứ làm, để mặc em.

- Vậy thì ngồi chơi nhé.

- Vâng.

Nói vậy, nhưng cô vẫn ngồi xuống như tiếp khách:

- Cậu tìm anh Lộc có chuyện gì không ?

- Không , lâu quá không gặp nên em chỉ muốn ghé thăm thôi.

Hạ Linh nhìn anh chăm chú. Rồi hỏi đột ngột:

- Nghe nói ba cậu đang nằm viện phải không?

- Vâng.

- Phát hiện trễ quá hả?

- Dạ.

Thấy Huy Bình cứ trả lời cho xong chứ hình như không muốn nói chuyện. Hạ Linh cũng yên lặng.

Hôm nay cô thấy anh có vẻ lạ mà không hiểu tại sao. Cũng không đoán được lý do anh đến đây. Ngồi im lặng như thế này cô thấy ngượng. Nhưng Huy Bình thì không để ý điều đó, anh cứ lặng thinh, và không chừng không buồn mở miệng, nếu chủ nhà không gợi chuyện.

Hạ Linh nói như hỏi thăm:

- Lúc này cậu thế nào? Nghe nói công ty cậu phát triển mạnh lắm phải không?

- Hình như vậy.

- Công việc ổn định rồi, định bao giờ đám cưới, nếu cậu mời thì chị sẽ đến đây.

Huy Bình không trả lời, anh lặng thinh một lúc, rồi nhìn Hạ Linh:

- Thúy An có khỏe không chị, lúc này cô ấy ra sao?

Hạ Linh hơi bị bất ngờ, cô trả lời mà người ta vẫn nói xã giao:

- Cũng bình thường.

Huy Bình lại lặng yên khá lâu, rồi nói chậm rãi:

- Theo chị nếu bây giờ gặp lại em, cô ấy sẽ làm gì?

Hạ Linh chợt nhếch môi:

- Chị nghĩ cách hay nhất là đừng xảy ra tình huống đó.

Huy Bình gật đầu như hiểu, anh cười lặng lẽ:

- Em cũng đoán chị sẽ nói như vậy.

- Nếu đoán vậy rồi, thì cậu hỏi để làm gì?

- Em không biết, có lẽ em cần hỏi vì không thể im lặng.

- Cách hay nhất là cậu quên phút mấy cái chuyện đó coi như không có chuyện gì, và cứ để yên như vậy cho con An nó yên.

Huy Bình cười tư lự:

- Cả em và cô, liệu có làm nổi chuyện đó không?

Hạ Linh nhú mày:

- Cậu nói cái gì?

Huy Bình không trả lời. Anh cúi gục đầu tì bàn tay. Dáng điệu chán chường và có chút gì đó ray rức. Hạ Linh chưa bao giờ thấy, và cũng không hình dung được con người quá khích như anh, lại có thể yếu mềm thế này. Và cô không nói gì, chỉ ngồi đó quan sát.

Huy bình chợt ngẩng lên, nói như thú nhận:

- Chị nghĩ em hài lòng với những gì em có sao? Không phải vậy đâu, em không muốn như vậy, ngay cả trong lúc em gây cho mọi người sự khốn đốn, trong thâm tâm em cũng không muốn.

- Không muốn mà vẫn làm?

- Đúng, em đã như vậy, em làm cho Thúy An chết dở sống dở, lúc đó em chỉ muốn trừng phạt, muốn cho thỏa mãn sự căm giận. Nhưng rồi em cũng không có được cảm giác chiến thắng.

Anh ngừng lại cười tư lự:

- Thậm chí em tự hỏi tại sao mình làm như vậy, vậy mà em đã làm, dù hắt hủi Thúy An thì chẳng khác nào em tự tát vào mặt mình.

Hạ Linh hơi bàng hoàng:

- Tại sao cậu phớt tạt như vậy, sao không cố gắng kiềm chế bản năng ngang ngược, rồi bây giờ phải làm sao đây?

- Em cũng không biết, em chưa quyết định hay tự biết mình phải làm gì. Mà làm gì đó, thì chắc chắn Thúy An cũng không thể tha thứ.

Hạ Linh nhìn huy Bình chăm chăm:

- Nhưng cậu ràng buộc quá nhiều với Thiên Kim. Rốt cuộc cậu muốn gì chứ, làm sao trong lòng có một lúc hai người được.

- Chỉ có một người thôi chị ạ.

- Thúy An à?

Huy Bình đắm chiêu:

- Chị có nhớ buổi sáng ở nhà chú Quan Trác không ? Sau này nhớ lại, em cứ nghĩ đó là định mệnh, em thích Thúy An ngay lúc đó, và quyết định Thúy An sẽ là của em.

Hạ Linh thờ hắt ra:

- Muốn một người là của mình mà không hề có thiện chí giữ gìn, chị không hiểu nổi cái gì cho cậu ngu ngốc như vậy. Sao dễ dàng tàn phá như vậy chứ.

Cô vô tình lặp lại câu nói lúc nãy:

- Rồi bây giờ phải làm sao đây?

Thấy Huy bình im lặng, cô nói thêm:

- Chị không dám khuyên Thúy An phiêu lưu một lần nữa đâu.

Huy bình lắc đầu:

- Ngay lúc này em chưa quyết định chuyện gì nữa.

- Nghĩa là cậu không có ý định hàn gắn?

- Nếu có thì không phải là bây giờ.

Hạ Linh lắc đầu:

- Thật ra cậu không muốn mất cái gì hết, phải không ?

- Em không hiểu ý chị?

- Cậu không quên được Thúy An, nhưng lại muốn cả cô Thiên Kim của cậu, thế thì đừng có yếu đuối nữa.

Huy bình lắc đầu:

- Đừng ghép cho em sự tham lam như vậy. Chị có hình dung em nghĩ về Thúy An nhiều đến thế nào không? Người ta chỉ có thể yêu một người mà thôi, dù em cũng mong mình đừng bị chi phối.

Hạ Linh không ngăn được nụ cười mỉa mai:

- Cậu đừng bị chi phối đi để lương tâm nhẹ nhõm, cứ biết cậu đã gây cho An điều gì, lương tâm cậu chịu không nổi đâu.

Huy Bình ngược lên nhìn cô im lìm. Hạ Linh tuôn ra một tràng:

- Sau chuyện đó, nó không thể nhìn mặt anh cậu, cũng không sống yên ổn với gia đình, cả việc làm cũng mất, tôi cũng mong con bé làm vợ anh cậu cho yên ổn, thế là nó không chịu, thật là...

- Chị nói tiếp đi.

- Mà thôi, có trách cũng không cứu vãn được gì, hy vọng thời gian giúp nó lấy lại quân bình, người chứ đâu phải đun để gì mà để chết.

- Chị có biết bây giờ Thúy An làm gì không ?

- Đang sống ở nhà chị nó.

Huy Bình nhìn cô chăm chú:

- Tại sao phải như vậy?

Hạ Linh nhún vai:

- Nó không chịu nổi cảnh hối thúc của gia đình, nên thấy con nhỏ tránh mặt như vậy thì hay hơn.

Cô đột ngột chuyển giọng:

- Bây giờ cậu không bình thường phải không? Chỉ có lúc say cậu mới chịu thú nhận sự yếu đuối. Chỉ sợ khi tỉnh rượu cậu sẽ hối hận.

- Chị nghĩ như vậy à?

- Và chuyện cậu nó hôm nay, chị hứa như không nghe. Cậu không phải tự ái hay hối hận.

- Khi chị nói như vậy, nhưng gì em làm thật buồn cười, em không say đâu.

- Nhưng chắc chắn , nếu tỉnh táo, cậu sẽ không bao giờ nói ra, không đòi nào.

Huy bình chưa kịp nói thì có tiếng chuông reo, Hạ Linh đứng dậy:

- Cậu chờ chị một chút, đừng về.

Rồi cô bước qua máy nói chuyện. Huy Bình vẫn ngồi im phía bàn. nhưng không hiểu nghĩ thế nào, anh lặng lẽ đứng dậy bỏ ra về.

Chưa bao giờ anh thấy mình buồn đến thế. Trước đây anh luôn sống trong tâm trạng bất mãn gia đình.

Chỉ có sự nổi loạn thù hận và cư xử thẳng tay với người thân, nhưng bây giờ anh bị chùn lại. Nghĩ nhiều về điều mình làm, về những người xung quanh. Nhất là về Thúy An.

Nhớ về cô, có một cái gì đó nhói lòng và day dứt. Nó làm anh chịu không nổi vì cảm giác bàng hoàng, không hiểu sao mình dừng đứng đập vỡ món pha lê.

Bà Tuyết ngồi ở phòng khách chờ Huy Bình, chiều nay chủ nhật nên bà không đến công ty. Ngồi một mình trong phòng khách rộng thênh thang, bà cảm thấy như hôm nay nó rộng hơn. Lạnh lẽo hơn. Đến nỗi bà muốn đi ra ngoài tìm người nào đó.

Cảm giác này xuất hiện khi ông Tú ngã bệnh. Nó báo trước một sự mất mát, cô đơn, quạnh vắng. Chính vì vậy mà bà cần có Huy Bình hơn.

Bà đứng dậy, đi ra sân đúng lúc Huy Bình cũng về tới. Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy bà đứng ở cửa:

- Mẹ định đi đâu vậy ?
- Đâu có đi đâu, mẹ ra đây chờ con về, ba thế nào rồi con.
- Sáng nay đau quá phải tiêm thuốc, ba ngủ rồi con mới về.
- Vậy bà còn trong đó không?

Huy Bình hiểu mẹ muốn nói ai, anh lắc đầu:

- Con nghĩ lúc này mẹ mạnh dạn vào với ba, má lớn không phản đối đâu.

Bà Tuyết thở dài:

- Thôi, đợi lúc nào bà về thì mẹ vô, tránh xô xát hay hơn.
- Con không nghĩ má lớn gây gổ lúc này, không ai có tinh thần gây đâu mẹ ạ.

Huy Bình đi vào nhà, bà Tuyết đi theo anh ngay:

- Bình à, ngồi đây mẹ nói chuyện một chút.
- Chuyện gì vậy mẹ?

Hỏi vậy nhưng anh vẫn đến ghế salon, ngồi xuống, bà Tuyết ngồi bên cạnh anh, nói với vẻ mặt quan trọng:

- Đang lúc này mà nói chuyện cười là không nên, nhưng bên nhà con Kim hỏi cưới gấp, trước khi.. ba đi. Nếu không thì phải đợi mãn tang, họ không muốn kéo dài.

Huy Bình nhú mày ngồi im, bà Tuyết thở dài nói thêm:

- Thật ra mẹ cũng mong như vậy, hai đứa quen nhau đã lâu rồi, đợi thêm ba năm nữa tội nghiệp con gái người ta, mà lúc đó chắc gì không có chuyện thay đổi.
- Con hiểu.
- Hiểu thì lẽ tiến tới đi con, đừng để người ta nghĩ mình cố tình trì hoãn.

Giọng bà dịu dàng thuyết phục chứ không ra lệnh như trước kia nữa, Huy Bình hiểu bà khó xử thế nào với gia đình Thiên Kim, nhưng ngay lúc này anh không còn tâm trí để nghĩ tới chuyện cưới vợ, cũng như không nghĩ tới tình cảm.

Và càng không thể quyết định cụ thể mối quan hệ của mình với Thiên Kim.

Thấy anh cứ ngồi im, bà Tuyết lên tiếng:

- Con tính sao, Bình?

Huy Bình nói không đắn đo.

- Lúc này con đang buồn, con không nghĩ được chuyện gì khác mẹ ạ.

- Mẹ biết, nhưng dù sao cũng nghĩ tới thực tế, không thể kéo dài tình trạng lơ lửng này mãi, từ phi con không muốn.

Huy Bình gật đầu thẳng thắn:

- Con chưa quyết định, nếu không nghĩ tới chuyện cưới. Con nói thật.

- Vậy là...

- Vâng, con muốn con và Thiên Kim phải tỉnh táo xác định lại tình cảm, trước khi có quyết định sai lầm.

Bà Tuyết như ngã ngửa. Đến giờ này mà anh còn phân vân, thì còn hy vọng gì nói đến chuyện cưới xin. Bà dở khóc dở cười mà không biết phải nói thế nào.

- Chẳng lẽ con không thương nó, tới giờ mà vẫn chưa xác định là sao hả Bình ?

Huy Bình lặng lẽ gật đầu:

- Có lẽ tụi con không nên vội vã.

Anh hơi cúi đầu suy nghĩ, bên cạnh anh bà Tuyết cũng nghĩ thù người. Chưa đủ bình tĩnh để khuyên giải nhỏ nhẹ, nhưng cũng không đủ dũng khí để quát tháo như trước kia. Vì vậy mà bà ngồi yên.

Chợt bà quay ra cửa, và giật mình vì thấy Thiên Kim đang đứng đó, không hiểu cô có nghe gì không mà vẻ mặt như chết lặng. Bà chưa kịp nói gì thì Huy Bình đã ngẩng lên. Anh hơi bị bất ngờ, nhưng lấy lại vẻ tự nhiên ngay. Giọng anh thản nhiên:

- Em đến lúc nào vậy, vào đây.

Bà Tuyết cũng lên tiếng:

- Vào đây đi con.

Rồi bà đứng lên:

- Con ngồi nói chuyện với anh Bình, bác có công việc một chút.

- Vâng.

Thiên Kim trả lời bằng giọng khô khan. Cử chỉ của cô phải làm bà ngoái lại nhìn. Rồi đi lên lầu với cảm

giác thất vọng, đến mất hết tinh thần.

Đợi bà Tuyết đi rồi, Thiên Kim bước tới đứng trước mặt Huy Bình:

- Em đã nghe anh nói chuyện với mẹ anh, vậy trước mặt em anh xác định đi, có đúng vậy không? Có đúng là anh nghĩ vậy không?

Huy Bình không trả lời ngay anh khoát tay ra hiệu:

- Em ngồi xuống đi.

Thiên Kim vẫn đứng trước mặt Huy Bình, đôi mắt nhì anh như tóe lửa. Cô nói như hét:

- Có đúng vậy không?

- Em bình tĩnh đi.

Vừa nói Huy Bình vừa đứng dậy, ấn cô ngồi xuống. Nhưng cô đẩy tay anh ra:

- Đừng đụng vào em.

Huy Bình buông tay xuống:

- Thôi được, anh sẽ nói chuyện, nhưng em phải bình tĩnh lại, nếu không sẽ không giải quyết được chuyện gì đâu.

Thiên Kim buông người xuống ghế, ngực phập phồng, cô vừa nói vừa nhìn anh một cách căm hờn.

- Hy vọng là em nghe lắm.

Huy Bình im lặng nhìn cô, như chờ cô tự trấn tĩnh. Rồi nói với một giọng điềm đạm:

- Em không nghe lắm đâu, anh rất tiếc em phải nghe những lời khó chịu như vậy, thông cảm cho anh nghe Kim.

Thiên Kim cắn chặt răng, cô nhìn Huy Bình nửa tuyệt vọng, nửa căm tức, lẩn tránh đôi mắt, khó mà tả hết cảm xúc của cô trong lúc này, vì vậy mà cô ngồi im.

Huy Bình hơi cắn môi suy nghĩ, anh thật lòng thông cảm với tâm trạng Thiên Kim. Và anh cố nghĩ ra cách xoa dịu cô:

- Anh biết anh có lỗi với em, một tội khó mà tha thứ, dù không cố ý, nhưng anh gần như lường gạt.

Thiên Kim ngắt lời:

- Đừng nhận lỗi nữa, đó không phải là tính cách của anh, chỉ cần anh trả lời một câu, anh có ý định cưới em không?

- Trước đây thì có.

- Còn bây giờ, anh thay đổi vì tìm được người khác hơn em, cũng như lúc trước anh gặp Thúy An rồi bỏ em vậy, đúng không?

Huy Bình lắc đầu, phủ nhận một cách dứt khoát:

- Không phải.

- Em tin anh không có chuyện đó, vì thì tại sao? Tại sao anh cứ để cho em phập phồng chờ anh để nhận chiếc nhẫn cưới của anh khó khăn đến vậy sao chứ.

Huy Bình bước qua ngồi gần Thiên Kim, anh nhìn cô một cách quan tâm, cái nhìn mà anh chưa bao giờ có với cô. Đến nỗi Thiên Kim cũng thấy lạ, và cô giương mắt nhìn lại, chờ đợi.

Huy Bình nói một cách tự lự:

- Em nghĩ gì nếu như cưới nhau rồi mà em vẫn không tự tin ở tình cảm? Như vậy em sẽ đâm ra chán anh, sẽ không có hạnh phúc đâu Kim.

Thiên Kim nhìn đăm đăm phía trước, nói khô khan:

- Thì ra điều em nghi ngờ là đúng, từ đó tới giờ, anh chưa bao giờ thích em, ngay cả lúc anh bỏ Thúy An quay lại với em. Không chừng lúc đó anh dùng em để trừng phạt cô ta cũng nên, cũng như anh đã từng dùng em để trừng phạt anh Thông vậy.

Cô quay lại nhìn Huy Bình một cái, cười chua chát:

- Em thấy mình như món đồ vậy, anh chỉ xử dụng khi cần mà thôi.

- Anh không có ý như vậy.

- Không cố ý, chỉ làm theo bản năng, dù cố ý hay không thì cũng như nhau thôi, hình như trời phú cho anh sức hút để anh dùng nó làm khó người khác.

- Thiên Kim.

- Đừng cảnh cáo em, vô ích, bây giờ em hận anh lắm, chỉ thiếu một điều là đâm chết anh thôi.

- Em bình tĩnh đi, và chịu khó nghe anh nói, có lẽ hai đứa sẽ đỡ căng thẳng hơn, được không Kim.

Thấy cô chịu ngồi yên, Huy Bình thở nhẹ:

- Sau chuyện anh Thông, anh thật sự thấy hối hận, lúc đó anh hứa với lòng sẽ làm cái gì đó để đền bù cho em, nhưng rồi không có dịp để anh làm điều đó.

- Có đấy chứ, anh đã làm thế này để đền bù đấy chứ.

Huy Bình bỏ qua cách mỉa mai của Thiên Kim, vẽ mặt anh thành thật:

- Lúc chia tay với Thúy An, anh nghĩ sẽ không nghĩ tới tình cảm nữa, và anh thật lòng muốn cưới em, vì em là người hiểu gia đình anh nhất.

- Hoàn toàn không có chút tình cảm, nói thế nào thì đó cũng là mục đích thôi.

- Anh nghĩ vì em cần gì tình yêu của anh, anh sẽ giấu kín tình cảm của mình, sống đúng nghĩa người chồng tốt, như vậy cũng là hình thức đền bù cho em.

Thiên Kim lắc đầu một cách chán nản:

- Bây giờ em cảm thấy mệt mỏi kinh khủng, khi em phát hiện ra từ đó đến giờ anh chỉ thương hại em.
- Vấn đề là ở chỗ đó, em hiểu không Kim? Sau này anh chợt nhìn lại, anh tự hỏi một cuộc hôn nhân như vậy sẽ có hạnh phúc không?
- Anh có trả lời được không?
- Anh để em tự trả lời, nếu cưới nhau rồi em có chịu nổi anh không?

Thấy cô ngồi im, Huy Bình nói nhẹ nhàng:

- Cưới nhau thì rất dễ, nhưng làm cho nhau hạnh phúc thì rất khó, anh muốn em suy nghĩ hơn nữa.

Thiên Kim vẫn ngồi yên, Huy Bình cũng yên lặng chờ cô. Thái độ trầm tĩnh của anh, đối lập với gương mặt căm hận của Thiên Kim.

Bất chợt cô quát lớn:

- Anh là thứ quý gì mà bắt tôi phải chịu khổ như thế chứ, trên đời này còn có rất nhiều người thật sự là đàn ông, chỉ cần cảm nhận là cũng thấy được cái hay của họ.

Cô ngừng lại như lấy hơi, rồi quát tiếp:

- Chứ không phải có một mình anh là vũ trụ.

Thấy cô mất bình tĩnh, Huy Bình cố nói để cô dịu lại:

- Thiên Kim, anh...

Nhưng cô không để anh nói, mà lấy hết hơi quát tiếp:

- Bao nhiêu năm trời tôi cố ảo tưởng, thật ra tôi không hiểu anh không thích tôi, có quý mới biết anh yêu mẫu người thế nào...

- Kim...

- Anh câm đi ! Đúng, tôi biết anh không thích tôi, nhưng cứ tự đánh lừa mình, một phần vì thấy anh chu đáo quá.

Cô vung tay lên thật mạnh, và quắc mắt nhìn Huy Bình:

- Tôi mà còn tiếp tục thích anh thì thật là dại, tôi đâu phải là đứa ngu.

- Thiên Kim.

Nhưng Thiên Kim không để Huy Bình nói, cô cãi lại:

- Anh im đi, bây giờ người nói phải là tôi chứ không phải là anh, nghĩ lại tôi thấy tức tôi, tự mình hạ thấp mình, tôi đâu có tệ hơn anh, vẫn có học thức, có địa vị và tài năng, thậm chí gia đình nề nếp, hơn gia đình anh, tội gì phải lép trước anh chứ.

- Đừng có nói thế để tránh trách nhiệm, nói thẳng ra anh có gì hơn tôi chứ, tại sao tôi phải chờ anh ban bố tình cảm, thật buồn cười.

Cô lắc đầu, hất tóc ra phía sau, với dáng điệu mạnh mẽ:

- Đủ lắm rồi, nếu bây giờ anh muốn đám cưới cũng không được đâu, nói thẳng ra, tại tôi bỏ qua, chứ tôi không là không ghê gia đình anh, xuất thân trong gia đình như vậy, tình cảm của anh không giống ai đâu.

Huy Bình im lặng nhìn Thiên Kim. Cái nhìn không yêu, không ghét, cũng không hề bị xúc phạm. Ngược lại có vẻ gì đó thông cảm, vị tha, và anh kiên nhẫn chờ cô nói hết.

Nhưng Thiên Kim không muốn nói gì nữa, đúng hơn là quá mệt. Hôm nay cô đã buông thả mình hơi nhiều. Không cần giữ về lịch thiệp dịu dàng, cũng không cần tạo cho mình phong cách đáng yêu trước mặt Huy Bình.

Ván bài đã đặt ra, cô thật sự đã mất anh và cô sẵn sàng tung hết tất cả.

Cô đến đứng trước mặt Huy Bình, nói dần từng tiếng:

- Anh có biết bây giờ tôi cần phải làm gì không ?

Huy Bình chưa kịp trả lời thì cô đã vung tay lên, tát vào mặt anh, mạnh đến nỗi anh phải nghiêng đầu một bên. Nhưng anh không có ý định tránh hay giữ tay cô lại.

Thiên Kim thở mạnh vì mệt. Cô quắc mắt nhìn anh:

- Như vậy là vẫn còn quá nhẹ so với những gì anh gây ra cho tôi, những người như anh cần phải nhận nhiều cái thế này mới hy vọng bớt sở Khanh.

Nói xong, cô cúi xuống lấy cái xác tay về hừng hực lao ra ngoài.

Huy Bình ngồi yên nhìn theo cô, anh lắc đầu thật mạnh để bớt cảm giác choáng váng. Thiên Kim mạnh tay đến nỗi anh bị đau buốt một bên đầu. Hành động của cô làm anh nhớ đến cái tát của Hạ Linh. Cô đã đánh thay cho Thúy An. Đó là tất cả những gì anh nhận được từ những người đã từng say đắm yêu mình. Nhưng như thế vẫn còn nhẹ, đúng như Thiên Kim nói.

Anh chợt ngược lên lan can, bà Tuyết đang đứng nhìn xuống anh, vẻ mặt vừa nguội lạnh vừa buồn rầu.

Bà đi xuống, đến ngồi trước mặt Huy Bình:

- Rốt cuộc rồi con mất tất cả, cuối cùng chỉ còn mẹ là không bỏ con phải không?

Huy Bình mỉm cười:

- Tất cả rồi sẽ qua, con không giữ lại những gì con không cần, cứ để cổ bỏ con đi mẹ.

Bà Tuyết chợt cười chua chát:

- Đến giờ mẹ mới hiểu được đến sự thật của nó, nó cũng khinh mẹ, nhưng vì thương con nên nó làm ra vẻ thông cảm. Bây giờ mẹ không tin ai nữa hết.

Bà thờ dài:

- Mẹ đã từng quý nó biết bao nhiêu.

Huy Bình cười nhẹ như an ủi:

- Mẹ và con đã chịu áp lực đó đã nhiều rồi, bây giờ phải cần bỏ đi chứ mẹ, con thật sự vượt lên được rồi, mọi người nhìn mình như thế nào con cũng không quan tâm.

- Con làm nổi chuyện đó không?

- Hình như con xem nhẹ nó lâu rồi. thật ra mình nên chấp nhận hoàn cảnh, nếu như không cải tạo được nó.

Bà Tuyết lặng yên suy nghĩ. Thật ra bao nhiêu năm nay cả bà lẫn Huy Bình đều bị đè nặng bởi mặc cảm và nỗi uất ức, và bà cố tạo ra bề ngoài lạnh lùng, dựa vào quyền lực của tiền để kiêu hãnh. Nhưng rồi nhìn lại, những đổ vỡ mà anh gây ra, anh quay lại tự dần vặt mình.

Thật ra không chỉ có anh chịu khổ, mà những người từng thương yêu anh cũng phải chịu khổ vì cá tính ngược ngạo của anh.

Mà tại sao mọi người lại cứ lẫn lộn trong vòng tăm tối đó mà làm khổ lẫn nhau? Tại sao không định hình lại mà tìm cách thoát ra?

Đoàn người đi vào khu nghĩa trang thành hàng dài. Bà Tú đi phía sau mấy người con trai, hai bên có người dìu đi. Sau mấy ngày lo đám, bà thật sự ngã quỵ, đã ngất đi mấy lần.

Bà Tuyết thì có vẻ vững vàng hơn, đôi mắt bà sưng húp vì khóc, nhưng không quá suy sụp, mấy ngày qua thậm chí bà còn thay bà Tú đứng ra tiếp khách, hoặc săn sóc những lúc bà nằm dài trên giường kiệt sức.

Cả hai bà không còn sức để kinh chống lẫn nhau nữa. Bây giờ ông Tú đã mất rồi, nguyên nhân của những mâu thuẫn đã không còn tự nhiên mối thù hằn cũng biến mất.

Đến trưa mọi người mới trở về nhà. Huy Bình định đưa bà Tuyết về. Nhưng thấy bà đi cùng bà Tú. Ra về, nên anh lặng lẽ lên xe riêng về một mình.

Anh đẩy cửa vào nhà. Mấy ngày nay ở suốt bên nhà má lớn lo đám tang, bây giờ anh thấy mệt đuối. Gặp không khí vắng lặng trong nhà càng làm anh bị cảm giác trống trải.

Đi ngang bàn giấy. Huy Bình ghé lại cầm xấp thư đọc lướt qua, thấy không có địa chỉ nào quan trọng nên anh bỏ xuống bàn. Rồi cầm chiếc phong bì màu hồng mở ra xem.

Đập vào mắt anh là tên Thiên Kim, cô đám cưới với một người mà anh cũng biết, nhưng không có quan hệ. Tự dưng anh đứng thờ người nhìn mãi tờ thiệp, bàng hoàng với ý nghĩ Thiên Kim sẽ có chồng.

Cô lên xe hoa nhanh quá, gần như vội vã, gần như trừng phạt trả thù, mà làm như vậy rồi liệu có hạnh phúc không? Bỗng nhiên anh thấy anh có lỗi, có lỗi với chuyện Thiên Kim lấy chồng.

Huy Bình ngồi tựa chân lên bàn suy nghĩ một mình. Cuối cùng anh lấy máy ra, bấm số của Thiên Kim.

Cô ta đã thấy số máy anh trên màn hình, nên giọng Thiên Kim rất lạnh lùng:

- Alô.
- Anh đây Kim.
- Tôi biết rồi, gọi tôi có chuyện gì không?
- Anh vừa nhận thiệp của em.
- Vậy à, thế nào, thấy lương tâm nhẹ chứ?

Giọng nói hằn học của cô không làm Huy Bình nổi cáu, anh cười nhẹ một mình:

- Anh không biết nói gì hơn là chúc mừng em.
- Muốn chúc mừng thì đợi đến ngày đó hãy nói, bây giờ còn sớm lắm. Bây giờ anh nói câu khác thì hợp hơn.
- Em muốn anh nói gì?

Giọng Thiên Kim cười khan trong máy.

- Tôi tưởng anh sẽ khuyến khích tôi đấy chứ.
- Tại sao anh phải làm như vậy?
- Vì như vậy anh cảm thấy lương tâm nhẹ nhàng, nhất là không ngại tôi lãng nhãng đi phá anh.

Huy Bình chưa kịp nói, thì cô đã nói tiếp:

- À quên, thành thật chia buồn với anh.

- Cảm ơn em.

Thiên Kim lại buông một tiếng cười, gai góc đến khó chịu. Rồi giọng cô mĩa mai:

- Tôi chia buồn, nhưng không chắc anh biết buồn, người như anh biết thương ai nhỉ. Trừ phi anh chết, còn ai sống chết anh không quan tâm đâu, kể cả người đó là ba anh.

Huy Bình chỉ cười nhếch môi:

- Em nghĩ như vậy sao?

- Còn không phải à, nếu chuyện đó làm anh xúc phạm thì cũng khá đấy, như vậy chứng tỏ anh biết đau, như vậy anh cũng còn chút tình người.

Huy Bình trầm giọng:

- Em căm ghét anh, anh hiểu và chấp nhận, nhưng anh có thể khuyên Thiên Kim một câu không, đừng để sự thù hận đó đeo bám đời em, cố gắng gạt bỏ để sống hạnh phúc với chồng. Anh nói thật lòng, em đừng bỏ qua.

- Quỷ tha ma bắt lời khuyên của một tên sở Khanh, tôi thù anh luôn tới kiếp sau, căm đi.

Huy Bình chưa kịp nói thì cô đã tắt máy. Cách phản ứng dữ dội của cô chứng tỏ một điều, cô còn có điều quay quắt. Điều đó làm anh thấy nao lòng.

Nắng đã lên cao, những tia xuyên kẽ lá lung linh trên mặt đất. Phía trong nhà, tiếng cười nói vang ra tận ngoài sân, làm không khí yên lặng trở nên khuấy động.

Thúy An đứng bên cạnh Hạ Linh lặng ngắm cụm mai trước mặt. Cảnh vật này làm cô nhớ lại hai năm về trước, cô cũng theo Hạ Linh đến đây, rồi gặp Huy Bình. Uống ngụm rượu hoa hồng nhà anh mang tới. Đó là lần đầu tiên cô biết uống rượu, rồi sau đó những chuyện đau khổ, tan vỡ nối tiếp.

Tự nhiên, cô thở dài một mình, nhìn lại cảnh vật, nhớ lại người xưa, cảm thấy thời gian trôi qua như giấc mơ. Và cái tên Huy Bình bây giờ nhớ tới vẫn làm cô thấy đau.

Cô nhìn đắm ra ngõ, nhớ như in hình ảnh lần đầu tiên khi cô thấy anh, lúc đó Huy Bình đi với anh Lộc. Anh đã dựng xe gần cổng rào. Rồi đường hoàng bước vào nhà như đến chỗ rất quen. Nếu Hạ Linh không nói thì cô cứ tưởng anh là bạn của chủ nhà.

Hạ Linh chợt huých ta Thúy An:

- Nhìn cảnh này em nhớ gì không?

Vừa hỏi cô vừa nhìn chăm chăm Thúy An, như đã đoán được ý nghĩ của cô, Thúy An cười giương:

- Nhớ nhiều thứ lắm. Lúc đó chú quán Trác cho mình uống rượu hoa hồng, chị nhớ không?

Hạ Linh muốn nói "Rượu mà Huy Bình mời em, chứ không phải là Quán Trác." Nhưng không muốn là Thúy An mất vui, nên cô nói sang chuyện khác.

- Chị nhớ lúc đó về chị với ông Lộc cự cho một trận, chị không cho anh ta mà một mực cứ đòi đi.

- Thế lúc sánh chị có cản ảnh không?

Hạ Linh lắc đầu:

- Muốn đi thì đi, cản làm gì.

- Vậy sao ảnh không đi một lượt luôn?

- Anh phải đi công chuyện, chắc ghé trễ.

Hạ Linh vừa nói dứt câu, tiếng xe máy quen thuộc cũng vừa vang lên bên ngoài cổng. Thúy An tư lự:

- Chắc là anh Lộc đó chị Linh.

- Ủ, sao mà "thiên" quá không biết.

Thúy An mỉm cười một mình, cô lo nghĩ đến ngày xưa của hai người, chắc là cả hai không tưởng tượng nổi mối quan hệ hiện tại của cuộc sống gia đình, buồn cười đến thế này đây.

Thúy An quay sang Hạ Linh, định nói ra ý nghĩ của mình. Nhưng cô vội im bật, theo sau cái dáng lom khom của anh Lộc là Huy bình. Thúy An đứng chết sững, mặt tái đi nhìn theo Huy Bình đang thông thả bước lên thềm nhà. Cô không nhận thấy cái nhìn kín đáo của Hạ Linh đang quét qua mình, mà chỉ cảm nhận sự xúc động kỳ lạ đang làm cô cảm thấy khó thở. Hình ảnh lặp lại của hai năm về trước sao mà trùng hợp quá.

Trong nhà, Huy Bình đã bước hẳn vào trong, tự nhiên bắt tay bác Quan Trác như thể mình cũng là một thành viên có chút máu văn nghệ trong người. Bác Quan Trác vừa bắt tay vừa vỗ vai anh:

- Khỏe hả, lâu quá không gặp chú mày.

- Vâng, lâu quá con không gặp được chú, chú có khỏe không ?

- Chú già thế này, làm sao mà khỏe như các cô cậu.

Ông đưa mắt tìm Thúy An, rồi cười khà khà:

- Chúng mày có hẹn nhau không đấy, lâu lắm rồi con nhỏ mới tới chơi, chú mày cũng vậy.

Huy Bình cũng đưa mắt nhìn Thúy An, rồi cười thản nhiên:

- Con cũng không biết là vô tình hay cố ý nữa, lúc này chú có ra tập thơ nào mới không, chú cho con xin một cuốn.

Chú Quan Trác có vẻ khoái cách quan tâm đó, ông cười ha hả và vỗ mạnh vai Huy Bình:

- Sẵn sàng tặng chú mày một cuốn, chỉ sợ chú mày không chịu đọc thôi. Mà chịu đọc thì viết thư tình hay lắm nhé.

Huy Bình cũng bật cười:

- Con xin có mục đích đó mà chú.

Chú Quan Trác lập tức đi vào nhà:

- Chờ một chút, chú ghi lời đề tặng cho chú mày.

Rồi ông biến mất sau cửa buồng, Huy Bình kín đáo nhìn về phía Thúy An, rồi đi về phía bàn ngồi cạnh Lộc.

Này giờ Hạ Linh không bỏ sót một cử chỉ nào của Thúy An cũng như Huy Bình. Thấy gương mặt ỉu xìu của Thúy An, cô nói nhỏ:

- Cứ coi như không có gì lạ đi An, bình tĩnh đi.

Thúy An gượng cười:

- Em có gì đâu mà không bình tĩnh.

- Vậy thì tươi lên đi, nhìn em giống bà già sắp chết quá.

- Bộ mặt em kỳ lắm hả chị?

- Đâu có kỳ, có điều nhìn ử dột thôi.

Thúy An rất sợ mọi người thấy cô không được bình thường, cô cố tươi lên. Nhưng tươi không nổi, và cô tìm cách đi ra vườn để tránh không gần Huy Bình.

Thấy cô đi xuống thêm, Hạ Linh vội kéo cô lại:

- Em đi đâu vậy?

- Ra vườn chơi cho mát, ở đây nóng quá.

- Đừng ra đó lại đây ngồi với chị.

Và cô đẩy Thúy An về phía bộ trang kỷ. Ở đây bị vách ngăn nên không thấy dãy bàn trước thêm, khuất tầm mắt mọi người ngồi đó. Thúy An cảm thấy dễ chịu hơn.

Chú Quan Trác đưa cho Huy Bình cuốn thơ rồi mời mọi người ngồi vào bàn. Hạ Linh kéo Thúy An đi ra. Cô nói nhỏ:

- Cứ bình thường đi nghe.

Thúy An không trả lời. Cô lẳng lặng đi theo sau Hạ Linh. Chú Quan Trác chỉ chỗ ngồi xuống cạnh Huy Bình.

- Con nhỏ này, ngồi cạnh thằng Bình đi. Nó đọc thơ tình cho nghe, chú mới tặng cho nó quyển thơ đấy.

Hạ Linh vội ngồi xuống ngay vị trí của Thúy An. Như để tránh cho cô khỏi khó xử, cô quét qua Huy Bình nói đùa đùa để giảm không khí căng thẳng ngấm ngấm giữa anh và Thúy An:

- Cậu mà cũng chịu khó đọc thơ tình nữa hả?

- Cho vui thôi, em cũng không hy vọng mình hiểu hết đâu.

- Mặt cậu hình sự quá, sợ đọc mấy thứ đó có tương phản ấy chứ.

Huy bình mỉm cười:

- Mặt mũi em khó coi hả?
- Không vẫn đẹp trai như mọi ngày.
- Em cũng hy vọng là chị nói thật.

Trong bàn, tiếng mọi người cười nói khá lớn. Nói nhỏ cũng khó nghe, nên Hạ Linh và Huy Bình không nói chuyện riêng nữa.

Chú Quan Trác mở nút chai rượu, khề khà:

- Quý vị đến đây tôi chỉ có một thứ đặc sản để đãi, bảo đảm là không nhà nào làm rượu ngon như vậy.

Người khách ngồi kế bên nói tiếp:

- Tui chịu ông chỗ đó đó, rượu hoa hồng của ông độc đáo không chê được.

Chú Quan Trác vỗ vai ông ta:

- Nói thế mới là nói chứ, đi đâu thì đi, còn tới nhà tôi thì phải thưởng thức rượu hoa hồng. Vậy mới có ấn tượng chứ.

Ông rót mời mọi người nhấp chung ly, ly rượu chuyển vòng trong bàn, ai cũng uống vui nửa rồi rót tiếp. Nhưng đến lượt Thúy An thì ông lắc đầu:

- Không được nhấp môi kiểu đó làm sao mà biết rượu ngon, phải uống đúng nửa ly.

Thấy vẻ mặt dờ khóc dờ cười của cô, ông chợt phì cười:

- Thì thôi vậy.

Ông tinh quái cầm cái ly đưa cho Huy Bình:

- Ở đây chú mày với nó là trẻ nhất, mày phải làm cử chỉ ga lăng, uống cho nó đi.

Huy Bình không từ chối, anh thản nhiên cầm ly uống cạn. Rồi đặt xuống bàn. Không hiểu sao mọi người vỗ tay lên Chú Quan Trác vỗ vai anh cái bốp:

- Thế mới là hào hiệp chứ, ga lăng với phụ nữ là bổn phận của con trai, chú mày khá lắm.

Ông trở lại chỗ Thúy An:

- Mời lại nó một ly cảm ơn đi con, mình phải tỏ ra lịch sự chứ, chú nói đúng không ?

Hạ Linh bèn rót rượu ra ly:

- Để con thay mặt cho con An cho.

Thấy chú Quan Trác lắc đầu phản đối, nửa thật, nửa đùa:

- Cái đó gọi là tinh thần đoàn kết, chú thấy không, ở đây chỉ có hai đứa con là nữ, chú ăn hiếp phụ nữ là

coi chừng bị phạt đó.

- Chú bảo nó lịch sự chứ có ăn hiếp gì đâu.

- Nhưng nó thấy vậy là ăn hiếp, chú mà phản đối là con phạt chú nguyên chai đó, chú chịu không?

Chú Quan Trác cười ha hả:

- Chịu thua con nhỏ này luôn:

Thúy An thở nhẹ như thoát nạn. Cô hiểu Hạ Linh muốn tránh cho cô khó xử. Quả thật nếu để tránh sự chú ý của mọi người mà nói chuyện Huy Bình thì cô không làm nổi.

Buổi tiệc kéo dài tới tận trưa, mọi người rời bàn vào trong nhà, Thúy An đi theo Hạ Linh đến trường kỷ, nhưng mọi người đang tụ tập ở đó, có cả anh Lộc và Huy Bình. Thúy An bèn đứng lên, lặng lẽ đi ra ngoài.

Cô bước xuống bậc thềm, đi ra phía góc vườn ngồi một mình ngắm mấy chậu hồng. Cô thơ thẩn ngắt mấy chiếc lá xoay tròn trên tay, lắng nghe tiếng cười nói trong nhà vắng ra.

Huy Bình nhìn theo Thúy An, một lát anh cũng lặng lẽ đứng dậy, đi theo cô, anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Thúy An, im lặng nhìn chiếc lá trên tay cô, rồi lên tiếng phá tan không khí cách biệt giữa hai người.

- Em vẫn khỏe hả An ?

Thúy An không trả lời ngay, cô im lặng đấu tranh tư tưởng với mình. Nửa muốn lập tức bỏ đi, nửa muốn thản nhiên như một người lạ, cuối cùng cô trả lời dửng dưng:

- Khỏe, cảm ơn.

- Nhìn em có vẻ gầy hơn lúc trước kia đấy.

- Vậy à, tôi cũng không để ý lắm.

- Em thường đi chơi với chị Linh lắm hả?

- Thỉnh thoảng thôi.

Im lặng một lát, cô nói khách sáo:

- Nghe nói ba anh mất, lúc đó tôi không hay, sau này mới nghe chị Linh nói, xin chia buồn với anh.

- Không có gì cảm ơn em.

Thúy an rất muốn hỏi thêm về gia đình anh, nhưng rồi tự ngăn mình lại. Cô không muốn và cũng không cho phép mình vấn sâu vào chuyện của Huy bình. Lúc này cô chưa đủ bình tĩnh khi gặp anh. Và cô có tâm lý giữ kẽ nhiều hơn.

- Anh có nghe chị Linh nói về em nhiều lắm.

- Vậy hả, nhưng tốt hơn là đừng nói lại.

- Sao vậy?

Thúy An cười có vẻ bất cần:

- Những chuyện không vui đó, biết làm gì.

Huy Bình gật đầu như hiểu. Rồi anh nói một cách nửa thờ ơ, nửa thật lòng:

- Hôm nay biết có em nên anh theo anh Lộc tới đây, thật ra anh rất bận.

"Chuyện đó không liên quan đến tôi"- Thúy An muốn nói như vậy, nhưng cô chỉ buông một câu lạnh nhạt:

- Vậy à?

- Và anh biết em cũng không dễ dàng tiếp nhận anh, nhưng anh vẫn tới.

- Hai cái đó đâu có liên quan gì với nhau.

- Nếu không có em anh sẽ không đến.

- Có chuyện gì không?

- Có.

- ...

- Có điều anh biết, bắt đầu không phải dễ.

- Nếu như vậy, tốt hơn là đừng nói.

- Anh không thể im lặng, không thể tiếp tục làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra. Cả em và anh đều có những ấn tượng không vui, tại sao không ngồi lại nói cho hết ?

Thúy An lắc đầu thật mạnh:

- Chuyện tới chắc chắn không có gì để nói, chuyện đã qua tôi thật sự không muốn nhắc, tốt hơn là cứ cho qua.

- Kể ra nếu anh nói xin lỗi?

Thúy An cười lạnh lùng:

- Không ai thích nhận lời xin lỗi mà không giải quyết được gì. Thôi, tốt hơn đừng nói.

Nói xong cô cố gắng đứng dậy, ném cho Huy Bình cái nhìn gai góc ngấm ngấm:

- Xin lỗi, chào.

Cô bỏ đi. Nhưng Huy Bình kéo tay cô lại:

- Đừng. Thúy An.

Thúy An giật phắt tay ra, nghiêm khắc:

- Anh không được làm vậy.

- Anh xin lỗi, nhưng thật tình anh rất muốn nói chuyện với em, không bây giờ thì cũng sẽ là lần khác.

Thúy An nhìn mặt anh như quan sát. Cô không kém nhạy bén đến nỗi không nhận ra được vẻ thành thật, rất thành thật ở anh. Nhưng đồng thời lý trí lại nhắc cô tỉnh táo, cô đã bị kẻ thành thật này đánh lừa. Không phải một, mà đến hai lần.

Đột nhiên cô thấy mình trở nên vững vàng, thậm chí có thể cười:

- Tốt hơn hết là không có cuộc nói chuyện nào. Không cần xin lỗi, cũng không cần nhắc lại chuyện cũ, cái gì qua cứ để nó qua đi, tôi nói thật đấy.

- Nhưng anh tin chắc em vẫn còn rất hận anh.

- Tất nhiên, gặp những chuyện như vậy ai cũng có phản ứng. Nhưng bây giờ tôi có thể nghĩ tới nó mà không thấy buồn, thời gian cũng hay lắm đấy.

- Thúy An, anh muốn em...

- Đừng nói, tôi không muốn nghe.

Và cô cương quyết bỏ vào nhà. Cô đi về Hạ Linh, ngồi xuống bên cạnh. Hạ Linh quay lại, nhìn cô như thăm dò:

- Có phải Huy Bình ra tìm em không?

Thúy An lặng lẽ gật đầu. Hạ Linh buột miệng:

- Nó nói chuyện gì?

Thúy An nhìn quanh:

- Ở đây có người mà chị.

Hạ Linh gật đầu, cô không hỏi nữa, mà quay qua nói chuyện với người bên cạnh. Thúy An ngồi chờ cô nói xong, rồi đề nghị:

- Mình về trước có được không chị Linh? Chị có cần ở lại không?

- Không, cũng đâu có gì phải ở, về thì về.

Thúy An im lìm theo Hạ Linh ra về, thật lâu Hạ Linh lên tiếng:

- Chắc là Huy Bình cố ý đến đây để gặp em đó.

-...

- Không muốn nhắc đến, có nghĩa là lòng còn đau lắm phải không?

- Không phải vậy.- Thúy An bật trả lời.

- Vậy thì chắc là vì ghét không muốn nhắc tới chứ gì?

Thúy An không biết nói thế nào về cảm xúc hiện tại của mình. Có lẽ chỉ Linh có lý, Hình ảnh Huy Bình vẫn còn chi phối cô nhiều lắm. Giọng cô nhẹ như gió thoảng:

- Em không hiểu sao nữa.
- Lúc này Huy Bình thay đổi quá, nó có vẻ buồn nhiều.
- Anh ta mà cũng biết buồn nữa hả.
- Đừng có cay độc vậy nhỏ, cái chết của ông già là một cú sốc với cậu ta đấy.
- Vậy hả, ít ra anh ta cũng phải trả giá điều mình đã gây ra chứ.
- Ừ, có lần nó đến nhà chị.- Hạ Linh ngừng một chút rồi nói tiếp- Nó hỏi thăm về em.

Thúy An không muốn hỏi thêm, không muốn nghe về Huy Bình. Cô chờ Hạ Linh nói tiếp:

- Nó bị dẫn vật nhiều lắm. Nó muốn gặp em.
- ...
- Thật ra nếu em còn nghĩ đến.
- Em không còn nghĩ gì hết.- Giọng Thúy An lạc đi. - Em không bao giờ tha thứ cho anh ta.
- Chị nghĩ là có đấy, hiếm có ai có tính cách như Huy Bình đâu.
- Chị đã quên vì tính cách đó mà bao nhiêu người khổ hay sao. Em không muốn mình khổ thêm một lần nữa.
- Chắc chắn là không rồi, cậu ta bây giờ khác trước nhiều lắm.
- Nhưng sự điều chỉnh thì không bao giờ thay đổi. - Thúy An khẳng khái.

Hạ Linh cũng biết vậy. Mặc dù trước đây cô đã giận Huy Bình không để đâu cho hết, nhưng bây giờ khi gặp lại anh ta, nhìn anh với vẻ buồn buồn chán chán của mình. Hạ Linh không còn nhớ trước đây mình đã ghét anh ta ra sao nữa. Cô nói:

- Nếu bỏ qua những kiêu ngạo và những chuyện trước đây của Huy Bình, chị nghĩ...

Thúy An cắt ngang:

- Em nghĩ chị thật là một người vị tha.

Hạ Linh cười cười:

- Ý em muốn nói chị hơi hợt dễ quên chứ gì. Không phải vậy đâu. Em có thấy là Huy Bình rất dễ thương không?
- Và rất thủ đoạn nữa.
- Nếu thủ đoạn để làm được việc lớn thì cũng nên lắm chứ.

Thúy An tròn xoe mắt quay lại nhìn Hạ Linh suýt chút nữa xe va vào người chạy cạnh. Hạ Linh phẩy tay:

- Đừng có hiểu theo nghĩa đen nhỏ ạ. Cậu ta cũng bị dẫn dắt nhiều lắm, nhưng đâu có ai hiểu đâu.

- Có chứ, chị đó.

- Nếu em hiểu nó thì quan trọng hơn chị hiểu. - Hạ Linh kiên nhẫn.

Thúy An cứng rắn:

- Không bao giờ.

Hạ Linh không để ý giọng của Thúy An này giờ đã bớt gay gắt. Cô nói tiếp:

- Chị thừa nhận là Huy Bình đã làm những chuyện không hay, nhưng ai cũng có cái lý của mình.

Thúy An tấp xe vào lề đường rồi nhìn nhìn Hạ Linh:

- Chị Linh nói thật đi, có phải anh ta đến nhờ chị chuyện này không?

- Làm gì có chuyện đó.

- Vậy sao này giờ chị cứ bào chữa cho anh hoài vậy?

- Chắc chị cũng không hiểu nữa. Nhưng chị thấy chỉ có Huy Bình là hợp với em nhất. Từ tính cách cho đến ... Thúy An thấy không, nó vẫn là đối tượng của bao nhiêu người, nhưng nó chỉ nghĩ đến em thôi.

Thúy An bất giác thấy xúc động dù Hạ Linh nói một cách vô tình. Cô im lặng cố nén cảm xúc của mình:

- An coi vậy mà cứng rắn quá, chị không ngờ đó.

Thúy An tư lự:

- Nếu chị Ở trường hợp em, chị cũng sẽ không khác em đâu, thậm chí còn gay gắt hơn nữa kia.

- Có thể, nhưng là đối với ai khác chứ không phải là với Huy Bình.

- Sao vậy? - Thúy An tò mò.

- Huy Bình có một ưu điểm là không làm cho ai ghét lâu được. mà cái đó cậu ta cũng không nhận ra đâu, nếu không em đã quên nó dễ dàng từ lâu rồi.

- Sao chị biết là em chưa quên? - Thúy An có vẻ phật ý, vì Hạ Linh nói đúng ý nghĩ của mình.

Hạ Linh nói tiếp như không nghe Thúy An vừa nói gì:

- Theo chị thì em nên tạo cho Huy Bình một cơ hội đi em, nhìn đi nhìn lại thì không ai hơn nó đâu, nhất là sau hai năm rồi mà nó vẫn còn nghĩ đến em, chứng tỏ nó không xấu như mình nghĩ.

Thúy An vẫn bướng bỉnh:

- Em không dám phiêu lưu lần nữa đâu, chị đừng có xúi bậy.

Hạ Linh phì cười:

- Nhỏ này, không lẽ chị xúi em lao vào chỗ chết hả?

- Chị không xúi như vậy, nhưng vì chị dễ mềm lòng, nên dễ bị thuyết phục.

Chợt nhớ ra cô nói thêm:

- Lúc này anh ta bảo đến đó vì em, có phải do chị nói không?

Hạ Linh lắc đầu:

- Chị không nói, có lẽ anh Lộc nói. Mà nếu nó yêu cầu chắc chị cũng không giấu đâu.

Thúy An cười dừng dừng:

- Không biết lần này anh ta có mưu mô gì, dù sao thì em cũng phải đề phòng.

- Nhưng coi chừng lần này em chết vì tính đa nghi.

- Không ai chết vì cẩn thận đâu chị.

Hạ Linh chợt đổi giọng:

- Chị hỏi thật nhé, có khi nào An nghĩ tới tương lai không, phải có chồng chứ.

- Vâng, em biết đến lúc nào đó em sẽ có chồng.

- Huân có ứng cử viên không ?

- Không chị ạ, dù anh ấy không là anh của Huy Bình cũng vậy, em mến chứ không yêu, em thích có anh như vậy hơn.

- Em cứng thật đấy, nhưng chị sợ là không cứng nổi với Huy Bình đâu, thằng đó đã thuyết phục ai rồi thì không cưỡng được, trừ phi nó thuyết phục tảng đá.

- Nếu vậy em cầu mong em là đá, em rất sợ bị gạt một lần nữa, lúc đó chắc em giết anh ta mất.

Cô ngừng lại vì đã đến nhà Hạ Linh. Hạ Linh xuống xe, bước tới phía trước:

- Mai rảnh thì tới chị chơi.

- Dạ, để xem, thôi chị lên đi.

Chờ Hạ Linh đi vào, Thúy An nhấn ga cho xe chạy nhanh tới, cô không mình đang chạy rất nhanh, trong lòng có cảm giác gì đó rất khó tả. Và cô đang không bình thường.

Huy Bình ngồi trước mặt ông bà Thìn, nhìn anh có vẻ khiêm tốn dù dáng điệu rất tự tin, sự xuất hiện của anh khiến ông bà Thìn bị bất ngờ. Nhưng mặc dù có ác cảm với anh hai ông bà cũng không để lộ ra ngoài.

Bà Thìn nói với vẻ xã giao pha chút lạnh nhạt:

- Thúy An nó vừa đi ra ngoài, nếu có cần gì cậu cứ nói, tôi sẽ nhắn.

Huy Bình lắc đầu:

- Dạ không, con đến để thừa chuyện với hai bác, không cần gặp cô cũng được bác ạ.

Bà Thìn chợt đưa mắt nhìn qua ông Thìn, rồi nhìn Huy Bình:

- Có chuyện gì vậy?

Huy Bình nói vững vàng:

- Dạ, chuyện của con với Thúy An, tuần trước con gặp cô ở nhà người bạn, nhưng cô tránh mặt con.

- Vậy à?

- Vâng.

Ông bà Thìn không nói gì, vì cả hai đều thừa nhận Thúy An đã làm đúng, và hai người tiếp tục im lặng, hoàn toàn không có ý định gợi chuyện hay tìm hiểu anh đến đây.

Rõ ràng là tình thế rất khó nói chuyện. Nếu vụng về thì chắc chỉ có nước bỏ về. Hoặc rất lúng túng khổ sở. Nhưng nhìn Huy Bình chẳng có vẻ gì là hồi hộp. Giọng khiêm tốn nhưng vững vàng:

- Chuyện của con với Thúy An trước đây, con biết lỗi đầu tiên là ở phía con, tưởng như chia tay là giải quyết xong. Nhưng thời gian đi qua mới hiểu rằng không phải dễ.

- Thế cậu muốn gì?

Huy Bình thẳng thắn:

- Con muốn xin phép cho con giữ lại mối quan hệ với Thúy An, cho phép con tới nhà danh chánh ngôn thuận...

Bà Thìn cắt ngang:

- Không thể được.

Huy Bình nhìn qua ông Thìn, tìm một sự chấp nhận. Nhưng vẻ mặt ông nghiêm và khó dăm dăm. Vẻ mặt làm người ta phải lụi chí.

Huy Bình im lặng một lát. Rồi nói một cách thuyết phục:

- Con biết là con đã làm mất lòng tin ở gia đình, nhưng con nghĩ, lỗi gây ra không phải là không sửa được, trừ phi con không kiên nhẫn.

Bà Thìn ngắt lời:

- Con gái tôi bị lường gạt một lần cũng đủ rồi, cậu có hình dung ra lúc đó gia đình này khốn đốn như thế nào không, cái gì đã qua thì để cho nó qua đi.

- Vâng, nhưng từ chuyện tình cảm bác ạ. Lúc đó cả con và Thúy An đều thấy chia tay là hay hơn, nhưng thực tế không dễ dàng chút nào.

- Con gái tôi đã vượt qua giai đoạn đó rồi, để cho nó yên đi.

Huy Bình lắc đầu:

- Không còn buồn chứ không phải là quên chuyện tình cảm, con mong là bác bớt lo Thúy An, như vậy bác sẽ thoáng hơn.

Nãy giờ ông Thìn vẫn im lặng, bây giờ ông bắt đầu lên tiếng:

- Tôi là cha mẹ, không ai muốn làm con mình buồn, tôi không cấm đoán nếu con An còn thương cậu. Nhưng rồi mọi chuyện lại lặp lại như cũ, cậu đừng mù quáng nữa.

- Không đâu bác, khi con quyết định trở lại thì con quyết dọn dẹp chuyện cũ, bác cứ tin vào con.

Bà Thìn khẳng khái:

- Tuổi trẻ thì nhìn cái gì cũng dễ dàng, thậm chí thì bất chấp, nhưng khi không muốn thì rũ bỏ không trách nhiệm, tôi không muốn phải tiếp tục hồi hộp chờ cậu đem tai họa đến cho nó, nếu biết điều thì cậu để cho nó yên.

- Con đã suy nghĩ rất kỹ trước khi đến đây, hai bác cũng thấy là nếu không có thiện ý thì làm sao con dám gặp hai bác được.

Ông Thìn cau mày khó nghĩ, thật ra Huy Bình nói đúng, nếu cậu ta cứ ngang ngược chẳng thềm nói gì tới hai ông bà thì ông cũng chẳng làm gì được, trừ phi đó là ý muốn của Thúy An. Ông chậm rãi nhấm một hơi nước, rồi nói một cách thẳng thắn.

- Ở cương vị của người làm cha mẹ thì chúng tôi dứt khoát không bao giờ muốn thấy mặt cậu trong nhà. Nhưng trong chuyện này thì còn phải tùy vào con An, chúng tôi không làm gì được đâu.

Huy Bình như bứt căng thẳng:

- Con hiểu ý bác. Cảm ơn bác nhiều lắm.

Bà Thìn có ý không bằng lòng với ý kiến của ông Thìn, mặt bà khó dăm dăm:

- Cậu đừng tưởng nhà tôi nói vậy là ỏn. Tôi không để con An bị cậu đưa vô bấy lần nữa đâu.

- Con hiểu, thưa bác. Con hứa là không làm cho bác thất vọng đâu.

Bà Thìn vội nói:

- Nói thế không có nghĩa là tôi hứa hẹn mà là dứt khoát đấy.

Huy Bình vẫn nhẹ nhàng:

- Con không dám khẳng định bất cứ điều gì, nhưng con mong hai bác kiên nhẫn, chỉ cần hai bác không ngăn cấm, con bảo đảm Thúy An của hai bác sẽ thật hạnh phúc.

Chợt nhớ lại cuộc xô xát lần đó, bà Thìn lắc đầu mạnh:

- Nếu như chúng tôi có tiếp nhận cậu, thì chuyện của người lớn không thể dung hòa, cậu đừng tưởng tình yêu sẽ giải quyết tất cả mọi thứ. Cái đó chỉ là lý thuyết thôi, coi vậy chứ tuổi trẻ khó tha thứ lắm.

Huy Bình nói một câu tự tin:

- Con tin là con làm cho Thúy An thay đổi ý nghĩ của mình.

Hai ông bà đưa mắt nhìn nhau, không biết phải nói thế nào. Hình như ông bà nói cách nào Huy Bình cũng có lập luận để bẻ gãy được. Những lập luận đó chứng tỏ anh không thiếu chín chắn trong tình cảm của mình.

Còn một điều nữa mà ông bà không dám thừa nhận với Huy Bình là Thúy An vẫn còn nghĩ nhiều đến anh ta. Ý nghĩ đó là cho ông bà thiếu cương quyết hơn. Ông Thìn nói:

- Thôi được, chuyện này chúng tôi cần phải suy nghĩ thêm, cậu về đi.

Huy Bình giống như chú bé không để mình bị người lớn dụ dỗ:

- Cám ơn hai bác, chỉ cần hai bác không cấm cửa và cho phép con đến nhà thường xuyên, con không dám đòi hỏi gì thêm.

"Cậu ta cứ lần từng bước như vậy không đòi hỏi thì là gì, muốn từ chối như một thanh niên quyết đoán thế này. Cậu ta biết mình muốn gì và sẽ làm tới cùng. Nhưng không lẽ mình phải chịu thua"- Bà Thìn nghĩ như vậy rồi thận trọng:

- Tôi không hứa gì hết. Tất cả còn tùy vào con An nữa.

- Vâng, con hiểu, thưa bác.

Nói xong anh đứng dậy lễ phép:

- Thưa bác con về.

Huy Bình về rồi nhưng hai ông bà vẫn còn ngồi yên suy nghĩ, không thể trong khoảng khắc có thể tha thứ về những điều Huy Bình đã làm, nhưng sự tức giận thì đã vơi đi ngoài ý muốn.

Cả hai không quan trọng những chuyện đã xảy ra, chỉ nghĩ về Thúy An và anh cũng có tâm lý thận trọng, sợ hành động của mình sẽ ảnh hưởng đến cô.

Buổi tối, bà Thìn gọi Thúy An vào phòng riêng nói một cách trầm ngâm:

- Lúc sáng Huy BÌNH có đến đây, con biết chuyện đó chưa?

Thúy An ngồi yên sững sờ, không ngờ anh ta xông xáo như vậy. Cô hỏi với vẻ lo ngại:

- Anh ta nói gì vậy mẹ?

- Con nghĩ sao nếu anh ta quay lại với con?

Thúy An thận trọng :

- Nếu như có như vậy mẹ có đồng ý không?

Bà Thìn nhúu mày không vui:

- Hỏi như vậy là biết con còn chờ nó phải không?

Thúy An lắc đầu dứt khoát:

- Con không có tâm lý chờ hay hy vọng, sau chuyện đó con coi như bài học. Lúc nào con cũng nhắc mình phải đề phòng.

Bà Thìn hỏi gặng:

- Đề phòng nhưng còn thương?

Thúy An cứng họng không biết nói thế nào. Quả thật trong thâm tâm cô cũng phủ nhận chính tình cảm của mình, đúng hơn là không cho phép mình nghĩ về nó.

Tự nhiên cô thở dài. Để quên được một người sao khó khăn vô cùng. Dù anh ta có làm mình căm hận, bị xúc phạm thì hình như chuyện đó vẫn không liên quan gì đến trái tim.

Cô nói một cách buồn thiu:

- Đừng nhắc đến anh ta nữa nghe mẹ. Ba mẹ hãy cấm anh ta đi.

- Nếu con cứng rắn được thì đâu cần ba mẹ cấm.

Thúy An nói cương quyết:

- Con không muốn nghe chuyện về anh ta. Coi như con không mẹ nói gì hết.

Bà Thìn suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng:

- Ba mẹ sẽ không can thiệp chuyện của con. Bây giờ thì ba mẹ tin con đã vững vàng hơn trước. Con hãy tự quyết định đi.

- Vâng.

Thúy An đứng dậy đi về phòng mình. Từ lúc gặp lại Huy Bình, hình như không ngày nào tinh thần cô được yên ổn, cứ nghĩ về anh ta dù không muốn. Thậm chí là rất ghét. Không ngờ anh ta lại tấn công vào tình cảm của ba mẹ cô,

Anh ta biết cách đặt cô vào tâm trạng dễ mềm lòng. Một người luôn biết cách để đạt mục đích như thế thật là đáng sợ, lý trí cô không cho phép cô mất cảnh giác trước con người như thế.

Thúy An nghĩ rằng mình sẽ không yếu lòng, nếu như Huy Bình gọi điện hẹn gặp. nhưng rồi buộc cô vẫn phải đối diện với anh mà trong một không gian rất dễ làm người ta xiêu lòng.

Chiều thứ bảy Hạ Linh gọi điện bảo cô đến nhà. Khi cô đến chính Huy Bình là người mở cửa. Thấy thái độ ngờ ngàng của cô, anh giữ thái độ lịch sự hơi xa cách:

- Em vào đi.

Thúy An bước vào nhà, cô đứng nhìn quanh rồi lên tiếng:

- Chị Linh ơi.

Huy Bình khép cách cửa sau lưng, đứng tựa vào đó nhìn cô:

- Chị Linh đi ra ngoài rồi.

Thúy An mở lớn mắt:

- Sao, chị ấy mới hẹn tôi đến nhà, anh có biết ở đâu không?

- Không nhưng cũng không biết chừng nào về.
- Vậy thì tôi về thôi.

Huy Bình vẫn đứng ở cửa:

- Đừng về, anh rất muốn gặp An, có nhiều chuyện cần phải nói lắm.

Thúy An chột ngờ ngợ rồi nhìn anh chăm chú:

- Có phải anh bày chuyện nà không, tôi không tin chị Linh sắp đặt như vậy.
- Anh nhờ chị Linh cho anh gặp em, nhưng không bằng cách này, tại chị ấy muốn như vậy.

Thúy An bàng hoàng:

- Thật là khó tin.

Huy Bình nhún vai:

- Anh cũng nghĩ là sẽ khó thuyết phục, nhưng chị ấy đồng ý một cách dễ dàng anh thật lòng cảm ơn người hiểu mình, tiếc là em không như vậy.

Thúy An mỉm cười thản nhiên:

- Có lẽ sẽ không tránh được cuộc nói chuyện tất yếu, em sẽ không tìm cách né tránh.

Cô ngồi xuống ghế, nhìn thẳng Huy Bình:

- Anh muốn gì ở em?

Huy Bình nói đơn giản:

- Anh muốn có em, như trước kia.
- Có thể anh nghĩ xin lỗi là xong. Nhưng em không nghĩ vậy đâu, em không cần xin lỗi, em chỉ muốn đừng làm gì hết, cứ giữ nguyên tình trạng như cũ.
- Và không tha thứ, sẽ tiếp tục nghi kỵ.

Thúy An điềm nhiên:

- Anh biết cái đó là tất nhiên mà, nhưng anh quan tâm làm gì.
- Anh cũng muốn, nhưng không thể không quan tâm, không thể nào gạt bỏ được.
- Anh có biết như vậy hay cho anh hơn không?

Huy Bình lắc đầu:

- Không hay như em nghĩ đâu.

Anh đến gần Thúy An, chống ta lên thành ghế cô ngồi, cúi xuống:

- Anh biết em đang nghĩ gì, em còn yêu, nhưng hoài nghi, lo sợ bị ngã, sợ bị lừa dối, tâm trạng như vậy sẽ không làm em yên ổn.

Thúy An thoáng thấy rung động trong cách phân tích tâm lý đó. Cô cố vượt lên cảm xúc thường tình bằng vẻ lạnh lùng:

- Vâng, em không phủ nhận điều anh nói, nhưng thà như vậy, rồi từ từ em quên được, còn hơn để mình quay trong vòng quay lẫn lộn của anh.

Huy Bình đứng thẳng lên:

- Em có vẻ cứng hơn trước kia nhiều lắm. Nhưng như vậy là tự hại mình đó Thúy An.

- Vậy sao?

Huy Bình bước vòng qua ngai đối diện với cô. Nhìn cô chăm chăm:

- Nếu anh nói chỉ có duy nhất một tình cảm, và anh không thể bỏ nó, em tin không?

- Có thể có điều đó.

- Nó là tuyệt đối.

- Có lẽ khi anh nhận ra yêu người nào, thì cũng là lúc anh làm người ta mệt mỏi vì hoài nghi, em đang ở tâm trạng như vậy.

Cô ngược lên, cười khê:

- Anh có biết, hôm gặp anh ở nhà chú Quan Trác về, em nghĩ gì không?

không đợi Huy Bình trả lời, cô nói tiếp luôn:

- Em nghĩ sau này anh phát hiện ra không thể bỏ em, vì anh thích em thật sự, em tin chuyện đó, nhưng đồng thời cũng tin anh sẵn sàng bỏ em nếu em xúc phạm anh, hoặc người thân của anh.

- Em không nói quá đáng, rồi sao nữa?

- Em đã tự hứa với mình, là sẽ không quan tâm bất cứ điều gì về anh, dù biết anh thật sự thích em.

Huy Bình hơi cúi đầu suy nghĩ cách nói của Thúy An làm anh thấy chùn lại. Vẫn biết để trở lại với cô không phải là dễ, nhưng anh tin Thúy An không thể quên anh, cũng như anh đã nghĩ về cô.

Bây giờ kho cô nói ra, anh hiểu thâm thía cô hoàn toàn mất lòng tin ở anh. Có thể cô sẽ không khi nào bị thuyết phục.

Tuy nhiên anh không phải mẫu người chịu thua. Và anh nhìn cô một cách tự tin:

- Anh sẽ kiên nhẫn, chuyện đó anh chờ được.

- Đừng kiên nhẫn một cách vô ích anh Bình. Có thể em sẽ trở nên ghét anh và anh bắt em phải đề phòng.

Huy Bình tự lự:

- Anh không thanh minh về những chuyện mình làm, nhưng thật tình ngay lúc làm nhưng chuyện đó, anh có cảm giác bất ổn rất nhiều, và ngay lúc chứng kiến sự thành công của mình, anh vẫn không có cảm giác chiến thắng, chỉ nhận lại cảm giác đau khổ.

Thúy An chợt ngược lên nhìn anh một cách căm ghét:

- Vậy buổi trưa đó, khi em đến công ty anh, nhìn em khốn khổ, anh có thấy tiếc về hành động của mình không?

Càng lúc cô càng cuốn theo câu chuyện, và sự dửng dưng cô tạo ra cũng rơi xuống. Giọng cô giận dữ:

- Hay anh thấy chưa đủ, anh muốn nhìn em chết luôn?

- Anh không muốn nhìn em khổ hay chết dở, cũng như không muốn anh Huấn bẽ bàng, anh không hiểu được anh lúc đó.

- Không phải đâu, anh hả hê vì trừng phạt được em, và trả thù được gia đình anh Huấn.

Huy Bình lắc mạnh đầu một cái, như không muốn nhớ lại những ký ức nặng nề:

- Từ nhỏ anh đã sống trong mặc cảm, mà gia đình má lớn cứ vô tình đẩy anh vào chân tường. Anh thù ghét họ mà quên mất một điều tất cả người trong cuộc đều có cái khổ riêng, và chính anh cũng gây khổ cho người khác.

- Nó tương xứng lắm, thậm chí hơn nhiều.

- ...

- Lúc đó anh không nhận ra, không chịu nhìn lại mình, em biết đó, người ta có bao giờ có đủ bình tĩnh khi bị chọc tức đâu. Với anh lúc đó, còn hơn cả chọc tức, chuyện em bỏ anh vì anh Huấn là sự sỉ nhục.

Thúy An hơi mĩa mai:

- Anh dễ yêu dễ ghét quá nên cứ nhìn người khác qua lăng kính của mình.

- Lúc đó em vô tình đánh mạnh vào lòng kiêu hãnh của anh, bằng cách khinh thường mẹ anh.

"Chuyện đó không thể phủ nhận. Mình đã như thế dù không cố ý"- Thúy An cúi đầu nghĩ thầm, tự nhiên cô thấy thương Huy Bình sâu sắc, sự thương cảm ngoài ý muốn của mình.

Cô đứng lên, thần thờ:

- Em về.

Huy Bình có vẻ ngạc nhiên về cử chỉ đột ngột của cô, anh đứng phất dậy:

- Anh muốn mình nói chuyện cho xong, dù em thích hay không, đừng cư xử như vậy Thúy An, đó đâu phải là tính cách của em.

Thúy An lắc đầu:

- Em không muốn phân tích những chuyện đã qua chẳng ích lợi gì.

Cô đi ra, nhưng Huy Bình kéo tay cô lại:

- Em né tránh phải không?

- Nếu là như vậy thì em cũng muốn anh tôn trọng ý kiến em một chút.

Huy Bình lập tức buông cô ra. Và Thúy An thoát ra ngoài một cách vội vàng. Dáng điệu hấp tấp như người chạy trốn.

Huy Bình không hiểu là cô sợ bị mềm lòng đến độ nào. Chính vì vậy mà cô không muốn nhìn lại lỗi của mình. Thà cứ giữ sự căm ghét để cô còn có thể cứng rắn.

Thúy An bước vào phòng, cô chưa kịp hỏi thì cô thư ký đã ngẩng lên, rồi hơi đứng dậy sau bàn:

- Bà chủ đang chờ chị, chị vô đi.

- Cám ơn chị.

Thúy An đi ngang qua bàn cô ta, đến đây cửa phòng trong để vào. Thấy bà Tuyết đang ngồi sau bàn, cô lên tiếng:

- Chào bác.

Bà Tuyết ngẩng lên nhìn, rồi mỉm cười:

- Con tới rồi, qua đây đi con.

Nói rồi bà đứng dậy, bước qua salon, Thúy An đến ngồi đối diện với bà, hai tay cô đặt lên chân, im lặng chờ đợi.

Bà Tuyết có vẻ hơi lúng túng một lát. Rồi bà lên tiếng:

- Con chịu đến gặp bác thế này, bác mừng lắm, cám ơn con nghe.

Thúy An vội lắc đầu:

- Dạ con không dám.

- Chắc Thúy An đoán bác gọi con là có chuyện gì rồi phải không?

Thúy An ngần ngừ không trả lời. Thật ra lúc nghe bà gọi, cô ngại không muốn đến, cô không tin bà có thiện ý với mình. Nhưng Hạ Linh khuyên cô không nên tránh mặt. Và im lặng thì có vẻ không tôn trọng người lớn. Nên cô bậm bụng tới.

Nhưng tới đây rồi. Nhìn thái độ ân cần của bà Tuyết, cô thầm thở phào vì biết chắc không có gì gay gắt:

Bà Tuyết lại lên tiếng:

- Bác nghe nói con hay tránh mặt Huy Bình nhà bác, cho nên bác không thể làm ngơ như không có gì.

Thúy An im lặng vì không biết nói gì, bà Tuyết nói tiếp:

- Bác biết, sau những chuyện xảy ra, con khó mà làm hòa cho được, nhưng chỉ cần con đừng cố chấp, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

Thúy An nói một cách khó khăn:

- Con không đem chuyện cũ làm lá chắn với anh Bình đâu, con chỉ có tâm lý sợ thôi bác ạ.
- Sợ nó lại gạt con lần nữa, phải không?
- Vâng. Tánh anh ấy không kiên nhẫn, cái gì không vừa ý là cứ xử thẳng tay, bất kể người đó là người thân của mình, con không tin con có trọng lượng trong suy nghĩ của anh.
- Không phải đâu, ngược lại đó, con gái.

Bà im lặng như suy nghĩ, rồi phân tích.

- Lúc đó gia đình bác xáo xáo rồi tung lên, mọi người nhìn nhau thù hằn và sẵn sàng hạ nhau như người đứng. Huy Bình nó có tâm lý đề phòng tất cả.
- Nhưng anh ấy cũng đã từng tiêu diệt người khác.- Thúy An nói khề.
- Đó là tâm lý tự bảo vệ, cảm giác tự ti biến thành tự tôn, bác không biện luận cho nó, nhưng bác hiểu điều đó rất rõ.
- Vâng.
- Và khi cứ xử thẳng tay với con, nó cũng khổ không kém con.

Điều này Huy Bình có nói, nhưng con còn hoài nghi. Bây giờ cô mới hiểu được tâm lý mâu thuẫn đó.

Bà Tuyết mỉm cười như thanh thản:

- Lúc bác trai nằm viện, bác rất sợ sau này không có ai đứng ra giải quyết tranh chấp giữa hai gia đình, nhưng may mà anh em nó giải tỏa được những gút mắc trong lòng, bác vui lắm.

Bà im lặng một lát rồi nói thêm:

- Bây giờ ông ấy mất, hai người phụ nữ cũng không còn chung mục tiêu để giành giật. Con không hiểu được người ta bị gia đình chi phối đến mức nào đâu.

Thúy An nói khề:

- Dạ, con hiểu lắm, nếu như người lớn phản đối, thì con cũng sẽ ngại khi quyết định tình cảm của mình.
- Bây giờ người lớn không phản đối, sao con không mạnh dạn lên?
- Con...

Thúy An không biết nói làm sao, cô lúng túng ngồi im. bà Tuyết nói tiếp:

- Bác biết ba mẹ con sẽ không cố chấp, người như ông bà ấy dễ tha thứ lắm, nhìn người bác biết mà.
- Vâng, ba mẹ con không cấm con.- Thúy An nói như thú nhận.
- Vậy thì con nên làm hòa với con trai bác, nếu không, nó khổ mà chính con cũng không vui đâu. Cởi mở rồi con sẽ thấy lòng nhẹ đi nhiều lắm.
- Vâng.

- Sống mà oán giận người thân hay người mình yêu, sẽ nặng nề lắm con à.

Bà nói như nói chính kinh nghiệm của mình. Thúy An hiểu điều đó. Tự nhiên cô tội nghiệp bà, và thông cảm với bà hơn, dù trước kia cô cũng đã từng thông cảm.

Phía bàn có tiếng chuông reo, Thúy An vội đứng dậy đi về để bà nghe điện thoại, bà Tuyết cũng không cố giữ cô lại, chỉ nói thêm câu cuối:

- Con về suy nghĩ thêm đi nhé. Bác rất mong con tạo điều kiện, để bác đến nói chuyện với ba mẹ con.

Thúy An ngỡ ngàng nhìn bà nhưng cũng dạ nhỏ rồi đi ra ngoài cho bà tiếp điện thoại.

Dù nói chuyện chưa hết ý, nhưng cô cũng thấy mọi chuyện như giải tỏa với nhau. Có điều cô vẫn cảm thấy cảm giác bàng hoàng khi nghĩ rằng có lúc mẹ Huy Bình và cô có thể ngồi lại nói chuyện với nhau thân mật.

Thúy An rời khỏi công ty bà Tuyết, nhưng không về nhà mà đi lang thang một mình ngoài đường, chưa bao giờ cô có tâm trạng phân hai như lúc này. Và cô tự nhủ mình cứ tạo tâm lý buông trôi. Phó mặc cái gì đến phải đến.

Đến hơn bảy giờ tối cô mới về nhà. Vừa bước chân vào phòng khách, cô đã thấy Huy Bình, anh ngồi nói chuyện với chị Hoa.

Thấy cô về, chị Hoa đi vào nhà để cô tiếp khách. Thúy An đến ngồi xuống đối diện với Huy Bình, anh nhìn cô thật lâu:

- Em đi đâu lâu vậy mọi người đang lo đó.

"Cách anh nói chuyện như là người trong nhà em vậy"- Thúy An nghĩ thầm trong đầu, và cô cũng vô tình nhìn lại Huy Bình chăm chăm, như quan sát.

Huy Bình có vẻ lạ lùng, anh hơi bồn chồn:

- Em làm sao vậy Thúy An, có chuyện gì vậy?

Thúy An vẫn không rời khỏi mắt anh:

- Anh có biết chiều nay em đến gặp mẹ anh không?

Huy Bình nhướng mắt ngạc nhiên, giọng anh không vui:

- Hy vọng là em đến đó không làm mẹ anh buồn.

- Em không tự đến, mẹ anh gọi em.

- Mẹ anh chủ động gọi à? Có chuyện gì không?

- Không, nhưng khi nói chuyện xong rồi, em cảm thấy mình có cảm giác an toàn.

Huy Bình thở nhẹ:

- Anh thật sự yên tâm khi mẹ anh gây cho em cảm giác như vậy.

Anh im lặng một lát, rồi nói thêm:

- Bây giờ tất cả tùy thuộc vào em, anh muốn em đừng cố chấp gạt bỏ những cái tốt đẹp quanh mình, nếu em từ chối, thì không phải chỉ một mình anh buồn, em hiểu không?

Thấy cô không trả lời, anh hỏi lại chuyện lúc này:

- Vậy lúc ở chỗ mẹ anh về, em đi đâu vậy An? Đến chị Linh phải không

- Không em đi lang thang ngoài đường.

- Để tìm sự yên tĩnh?

- Em muốn có thời gian suy nghĩ và quyết định.

Huy Bình mỉm cười:

- Thời gian suy nghĩ của em quá dài rồi, so với sự chờ đợi của anh, nhưng không sao, anh có thể kiên nhẫn, thậm chí nhiều hơn đòi hỏi của em.

Khi Huy bình nói câu đó. Tự nhiên Thúy An nhớ lại cách khồng chế rồi vô vậ khi anh bắt buộc cô phải bỏ Huân. Lúc đó anh có vẻ yêu cô say đắm lẫn bồn chồn.

Còn bây giờ thì anh trầm tĩnh thuyết phục và chờ đợi. Nó có vẻ thật. Tự nhiên cô rùng mình khi nhớ lại con người hiểu thấu của anh.

Cô tự hỏi tại sao đến giờ mà mình vẫn còn nhớ như in mấy chuyện đó. Và cảm thấy khổ sở vô cùng. Nhưng để thẳng thừng chia tay với Huy Bình thì cô sẽ càng khổ hơn nữa.

Thúy An thầm thở dài một mình:

- Em mong muốn quên hết mọi thứ vì em không muốn làm buồn những người quanh em. Nhưng... nhưng sao em không quên được ấn tượng kinh hoàng đó.

Mặt Huy Bình u uẩn hẳn lên, đôi mắt tối sầm, nhưng anh chỉ im lặng nhìn cô chứ không nói.

Thúy An thấy đau lòng trước vẻ thất vọng của anh, chợt cô ứa nước mắt:

- Mỗi lần anh dịu dàng với em, em nhớ như in cảm giác bàng hoàng khi anh bảo anh dùng em để trả thù. Em không trách anh, nhưng em bất an khi trong anh có đến hai con người.

- Cái đó là cách phản ứng, chứ không phải con người hai mặt, Thúy An ạ.

- Vâng em tin như vậy, nhưng anh thông cảm cho em, em cần một thời gian để quên hẳn cảm giác đó.

- Anh hiểu.

- Em rất muốn làm mọi người vui lòng, nhưng không phải là bây giờ, em không thể gượng ép được.

- Anh không đòi hỏi em yêu anh như ngày xưa, anh cũng không chấp nhận được, nếu nhận tình cảm miễn cưỡng của em.

- Nhưng nếu bây giờ mất anh, em sẽ suy sụp hơn lần trước, sẽ khó mà gượng dậy nổi.

- Anh hiểu, anh cũng có tâm trạng đó. Sau này anh thật sự sợ, nếu như anh mất em.

Huy bình chợt đứng dậy, bước qua ngồi cạnh Thúy An. Nhưng giữ một khoảng cách hơi xa cô:

- Chỉ cần em không từ chối anh, còn thì em cư xử thế nào anh cũng chịu được.

Thúy An nhìn anh, tự nhiên thấy thương nhói cả tim. Quên mất mình đang ở nhà, bất giác cô ngã nhào vào lòng Huy Bình, ôm chặt lấy anh:

- Em không hiểu sao, em yêu anh đến vậy.

Huy Bình không trả lời, anh choàng tay qua người Thúy An, cách thể hiện của cô làm anh thấy quá đủ, và đủ sức để kiên nhẫn chờ đợi đến lúc cô có thể quên được những gì anh đã gây ra.